

உன் அடிச்சுவட்டில் நானும்

ட்ரான் தின் வான்

தமிழ்நாடு அரசாங்கம்

உன் அடிச்சுவட்டில் நானும்...

முனைவர்
சுப்பிரமணியன்
சுவாமிநாதன்
முனைவர்
சுப்பிரமணியன்
சுவாமிநாதன்

முனைவர்
சுப்பிரமணியன்
சுவாமிநாதன்
850 008 - அழகர்நகர், திருச்சி
842 184 - திருச்சி

முனைவர்
சுப்பிரமணியன்
சுவாமிநாதன்

டிரான் தின் வான்

முனைவர்
சுப்பிரமணியன்
சுவாமிநாதன்

முனைவர்
சுப்பிரமணியன்
சுவாமிநாதன்

முனைவர்
சுப்பிரமணியன்
சுவாமிநாதன்

முனைவர்
சுப்பிரமணியன்
சுவாமிநாதன்
முனைவர்
சுப்பிரமணியன்
சுவாமிநாதன்

அலைகள் வெளியீட்டகம்
சென்னை - 600 024

உன் அடிச்சுவட்டில் நானும்...

சொல்லியது

பான் தி குயென்

எழுதியது

ட்ரான் தின் வான்

தமிழாக்கம்

தா.பொன்னிவளவன்

பதிப்பகம்

அலைகள் வெளியீட்டகம்

25, தெற்கு சிவன் கோயில் தெரு,

கோடம்பாக்கம், சென்னை - 600 024.

தொலைபேசி: 481 5474

முதல் பதிப்பு

டிசம்பர் 2000

ஒளியச்சு

ஃபைன்லைன்

சென்னை - 14

அச்சாக்கம்

மணி ஆப்செட்

சென்னை - 5

முகப்போவியம்

ஸ்யாம்

நூலாக்க விவரம்

1/8 டெம்மி

112 பக்கங்கள்

16 கி.மீ.மேப்லித்தோ

10 புள்ளி எழுத்து

சாதா கட்டு

விலை

ரூ. 35.00

முன்னுரை

அண்மையில் சிலரால் பிரபலமாகப் பேசப்பட்ட நாவல் ஒன்று வாசிக்க நேர்ந்தது. இது வெளிவருவதற்கு முன்பே, இந்த நாவல் தமிழுக்கு கட்டாயம் பெருமை சேர்க்கும் என்று வாசகர்களிடம் முன் அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கும் முயற்சி தொடங்கியிருந்தது. இந்த முன் அபிப்பிராய உருவாக்கலில் நாவலாசிரியரின் பங்கு இருப்பதை பின்னர் தெரிந்துகொண்டேன். நாவலின் ஆசிரியர் மிகவும் தந்திரசாலி. நேர்மையைவிட தந்திரங்களையே தன் முன்னேற்றத்திற்கான ஏணியாகத் திட்டமிட்டு வைத்திருப்பவர். நாவல் மிக வேடிக்கையானதாக எனக்குத் தோன்றியது. வாழ்க்கையின் சொந்த அனுபவத்தில் எவையெல்லாம் மேலானவை, உயர்வானவை என மதித்து வருகிறோமோ அவையெல்லாம் அருவருப்புமிக்கனவே என்று நிறுவுவதற்கு நாவல் முயற்சி செய்துள்ளது. நாம் மதிக்கும் எதையும், மிகக் கேவலமாக மற்றவர் அவமதிக்கும் போது நம்மால் சகித்துக்கொள்ள இயலாது. அவமதிப்பதற்கு உரிய காரணங்கள் இருந்தால் அதனை ஆராய்ந்து தவறுகளைப் போக்கிக் கொள்ளலாம். திட்டமிட்டு அவதூறுகளை வீசினால் யாரால்தான் பொறுத்துக்கொள்ள இயலும். நாவல் எனக்குள் பெருங் கோபத்தை மூட்டியது.

நாவல் கம்யூனிச லட்சியங்களைத்தான் தாக்கியது. கம்யூனிசம் விமர்சனத்திற்கு அப்பாற்பட்டது என்று எந்தக் கம்யூனிஸ்ட்டும் சொல்லவில்லை. கொள்கை, நடைமுறை, இயக்கத்தின் மீதான அறிவுபூர்வமான விமர்சனங்கள்தான் கட்சியை மேலும் வளர்த்தெடுத்துச் செல்லும் என்பதில் முழுமையான நம்பிக்கைக் கொண்டவர்கள் கம்யூனிஸ்ட்டுகள். புகழ்பெற்ற கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை வெளியிடப்பட்டு 152 ஆண்டுகள் நிறைவு பெற்றுவிட்டன. இடையில் எத்தனையோ மாற்றங்கள் நிகழ்ந்த போதிலும் விமர்சனம் - சுய விமர்சனம் என்னும் அடிப்படையை கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் தகர்த்துக் கொண்டதில்லை. கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, காலத்தில் எது தேவை, எது தேவையற்றது என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்து, வளர்ச்சியை செழுமைப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அதிர்ச்சித் தரத்தக்க சேதங்கள் நிகழ்ந்தபோதும் தங்கள் தவறுகளை உணர்ந்து, பின் எதிர்காலத்தில் மீண்டும் தலையெடுக்காமல் களையெடுத்துக் கொள்கிறது. இதுதான் கம்யூனிஸ்ட்டுகளின் அணுகுமுறை. தன் நிழலைப் பார்த்து அஞ்சி ஓடுகிற, பாவத்தின் சின்னமாக நாவலில் கம்யூனிஸ்ட்கள் காட்டப்பட்டுள்ளனர். இது மிகவும் அநீதியானது.

4 ● ட்ரான் தின் வான்

மனிதகுலத்தின் வேதனைகளில், இருக்கின்றவனுக்கும் இல்லாதவனுக்கும் இடையேயிருக்கும் துயரங்கள்தான் மிகப் பிரதானமானது. வாழ்வில் ஏற்படும் சகலக் கொடுமைகளுக்கும் இந்த முரண்பாடுதான் காரணம் என்பதை மதங்கள்கூட மறுக்கவில்லை. ஆனால் இந்த உலகின் மனிதநேர்மை, இறை உறுதிப்பாடு, ஆகியவை மேலுலகில் சகவாழ்வைத் தரும் என்னும் போதனையை மதங்கள் வழங்குகின்றன. கம்யூனிசம், விண்ணுலகில் வாழ்க்கை என்று எதுவுமில்லை, மண்ணுலகில்தான் வாழ்க்கை உண்டு என்று வரையறுத்தது. இந்த வாழ்க்கையைத் தனிப்பட்டவர்கள் கொள்ளையடித்து வைத்துக்கொண்டு சொந்தம் கொண்டாடுவதில் எந்தவிதமான நியாயமும் இல்லை என்பதைத்தான் வலியுறுத்தியது.

இந்த சமத்துவமற்ற நிலையைப் போக்க ஆதிக்கச் சக்திகளை எதிர்த்த மக்கள் போராட்டம் அவசியமாகியது. இதற்கான விஞ்ஞானபூர்வமான வழிகாட்டுதல்களைக் கம்யூனிசம் வழங்கியது. சமத்துவத்தை உறுதிப்படுத்த தியாகம் நிறைந்த மாவீரர்கள் தேவைப்பட்டார்கள். அந்தக் கடமையை கம்யூனிஸ்ட்களால் மட்டும்தான் செய்ய முடிந்தது. ஆதிக்கக் கோட்டைகளைத் தகர்க்க வரலாற்றில் தங்களைத் தியாகம் செய்து கொண்ட கம்யூனிஸ்ட்களின் எண்ணிக்கை மிக அதிகமானதாகும். காவியங்களிலும், இதிகாசங்களிலும் சொல்லப்பட்ட மாபெரும் வீரர்களைப் போன்று அர்ப்பணிப்பு மிக்க மனிதர்கள் இதிலிருந்து பிறப்பெடுத்தார்கள். அவர்கள் தந்த களப்பலி; சிந்திய ரத்தம் நகைப்புக்குரியது அல்ல. அண்மைக்கால நாவல், இவையெல்லாவற்றையும் கிண்டல் செய்து பார்க்கிறது.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினை விமர்சனம் செய்ய, கட்சியிலிருந்து வெளியேறி மனப்பிறழ்வு கொண்ட ஒருவரை முன்னிறுத்தி நாவல் உருவானதாகச் சொல்லப்படுகிறது. நினைத்துப் பார்த்தால் மிகவும் வேதனையாக இருக்கிறது! எவ்வளவோ புகழ்மிக்க முன்னுதாரணங்களுக்கிடையில் இதை ஏன் தேர்வு செய்தார்? இதற்கான விளக்கம் மிகச் சுலபமானது. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை அவதூறு செய்தல் என்பது இவருடைய முக்கிய நோக்கம். இந்த நோக்கம் சதியும் சூழ்ச்சியும் நிறைந்தது என்பதை எவராலும் மிக சுலபமாகப் புரிந்துகொள்ள இயலும். நெருக்கடி மிகுந்த நேரங்களில் கம்யூனிஸ்ட்களின் நேர்மையும், அர்ப்பணிப்பும் மக்களால் நினைத்துப் பார்க்கப்படுகிறது. இதனை மாற்றுவதற்கு கம்யூனிஸ்ட்களின் மீதான அவதூறுகளும் பரப்பப்படுகிறது. கம்யூனிஸ்ட்களின் அர்ப்பணிப்பு மேன்மையை மக்களுக்குத் தெரிவிப்பதில்தான் இந்த அவதூறுக்கான பதில் அடங்கியிருக்கிறது.

அர்ப்பணிப்பும் தியாகமும் நிறைந்த கம்யூனிஸ்ட் வாழ்க்கையை முழுமையாக மக்களுக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டியக் காலம் இது என்பதை உணர்வது அவசியம். இந்தச் சூழலில்தான் தோழர் அலைகள் சிவம்,

'உன் அடிச்சுவட்டில் நானும்' என்னும் வியட்நாமிய நாவலை வெளியிடப்போவதாகத் தெரிவித்தார். காலத்தின் தேவையறிந்து, இந்தப் பணிகளில் அர்ப்பணிப்புடன் ஈடுபட்டு வரும், தோழர் சிவத்திற்கு என்மனம் நன்றி கூறியது. அண்மைக் காலங்களில் தமிழுக்குப் பல அரிய நூல்களை இந்த நிறுவனம் அளித்து வருகின்றது. தமிழகச் சூழலுக்குத் தேவையான மார்க்சியம். இந்தப் பதிப்புகளில் முதன்மை பெற்று வருகின்றது. இது தமிழக உழைக்கும் மக்களுக்கும், மார்க்சியத்திற்கும் சிறப்பான பணி என்பதில் எந்தச் சந்தேகமும் இல்லை.

'உன் அடிச்சுவட்டில் நானும்' என்னும் இந்த வியட்நாமிய நாவல் 'ட்ரான் தின் வான்' என்னும் படைப்பாளியால் எழுதப்பட்டது. இந்தத் தமிழாக்க நாவல் வீரஞ்செறிந்த வியட்நாம் கம்யூனிஸ்டைப் பற்றியது. தென் வியட்நாம் - அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டு, மிகுந்த கொடுமைகளைச் சந்தித்தக் காலம். தாங்கள் ஜனநாயகத்தின் மீது நம்பிக்கைக் கொண்டவர்கள் என்றுக் காட்டிக்கொள்ள அமெரிக்கா அங்கு ஒரு பொம்மை அரசாங்கத்தை உருவாக்கியிருந்தது. இந்த ஜனநாயக அரசாங்கத்தைப் பாதுகாக்கிறோம் என்ற திரைமறைவில் அமெரிக்க ராணுவம் தென்வியட்நாம் முழுவதையும் தன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தது.

வட வியட்நாம், தோழர் ஹோசியின் தலைமையில் புரட்சி நடத்தி தனது சுதந்திரத்தைப் பெற்றது. தென்வியட்நாமில் முகாமிட்டு முழு வியட்நாமையும் கைப்பற்றும், அமெரிக்காவின் சூழ்ச்சியை எதிர்த்து, இரண்டு வியட்நாமையும் இணைக்கவேண்டும் என்னும் முழக்கத்தை முன் வைத்து கம்யூனிஸ்ட்கள் போராட்டத்தில் இறங்கியிருந்தனர். இந்தக் காலத்தில் இந்தப் போராட்டத்தை ராணுவத்தின் மூலம் ஒடுக்கிவிட வியட்நாம் வந்த அமெரிக்க ஆலோசகர்தான் மக்நமாரா. இந்த மனிதனின் ஆலோசனையால் வியட்நாம் எல்லையில்லா துயரங்களைச் சந்தித்தது. சாதாரண உழைக்கும் மக்கள் டாங்கிகளால் ஏற்றி நசுக்கிக் கொல்லப்பட்டார்கள். 'நாபாம்' என்ற கொடிய குண்டுகள், விமானங்கள் மூலம் மக்கள் குடியிருப்புகளில் வீசப்பட்டன. அழகு மிக்க மூங்கில் காடுகள், இரசாயன குண்டுகளில் கருகிப்போயின. கம்யூனிஸ்டுகள்தான் இதற்கான காரணம் என்று, தொடுக்கப்பட்ட தாக்குதல்களும், பரப்பப்பட்ட பொய் பிரச்சாரங்களும் வார்த்தைகளால் விவரிக்கக் கூடியது அல்ல.

இந்தக் கொடுமைகளைக் கண்ட, வியட்நாம் மக்கள், தங்கள் முக்கிய எதிரிகளின் முதல் வரிசையில் மக்நமாரா - வை நிறுத்தினர். இரண்டுமுறை திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டன. முதல் திட்டம் மக்நமாரா வியட்நாமின் மேற்கு மண்டலத்தைப் பார்வையிட வந்தபோது நிகழ்த்தப்பட்டது. அப்பொழுது அவரது பாதுகாப்பு விமானம் தாக்கப்பட்டது. ஆனால் தப்பித்துக் கொண்டார். இரண்டாம் முறை நடந்த முயற்சியில் மக்நமாரா வரும் வழியில் இருந்த 'காங்லி' என்னும் பாலம் வெடி வைத்து தகர்க்கப்பட்டது. ஆனால்

6 • ட்ரான் தின் வான்

இதில் பலத்த காயமடைந்தார். உயிர் பிழைத்தாலும் மிக அருகாமையிலுள்ள மருத்துவமனைக்கு இவரை எடுத்துச்செல்ல பயந்தனர். சாலைகளிலும், பாலங்களிலும் மேலும் வெடிகுண்டு வைத்திருக்கக்கூடும் என்று அஞ்சினர். மீண்டும் விமான நிலையம் சென்று, ஹெலிகாப்டர் மூலம் மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டார். வியட்நாம் மண்ணிலிருந்த ஒவ்வொரு அமெரிக்கனுக்கும் உயிர்மீது ஆசை வந்துவிட்டது. தங்கள் பிள்ளைகளை 'வியட்நாமில் பலிகொடுக்காதே' என்று அமெரிக்க மக்கள் போராட்டத்தை தொடங்கிவிட்டனர்.

இந்தச் சூழ்நிலையில்தான், நிகூயென் வான் ட்ராய் என்னும் வியட்நாம் இளைஞன் கைது செய்யப்பட்டான். 'காங்லி' பாலத்திற்கு வெடிவைத்து, மக்நமாரா-வை கொல்ல சதிச் செயலில் ஈடுபட்டதாக அவன் மீது குற்றம் சமத்தப்பட்டது. கைது செய்யப்பட்டபோது, இந்த இளைஞனுக்கு திருமணம் முடிந்து 19தினங்களே ஆகியிருந்தன. இவனது மனைவியின் பெயர் குயென். கணவன் மீது எல்லைக் கடந்த காதலைக்கொண்டவள். அவனது புரட்சி நடவடிக்கைகளைப் பற்றி எதுவும் அறியாதவள். கணவன் கைது செய்யப்பட்ட பின், இவளும் சிறைக்கு அனுப்பப்படுகிறாள். அங்கு புதிய வெளிச்சம் கிடைக்கின்றது. கணவன் மீது புரட்சிக்காரர்களும், பொதுமக்களும் கொண்டுள்ள பேரன்பைப் பார்த்துப் பிரமித்துப் போகிறாள். உண்மை தெரிகிறது. கணவனுக்கு மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்டபின் அவனது அடிச்சுவட்டில் செல்ல தீர்மானிக்கிறாள்.

நாவலாசிரியர் ட்ரான் தின் வான் குறிப்புகள், நமக்குச் சில தெளிவைத் தருகின்றன. குற்றம் சாட்டப்பட்ட நிகூயென் வான் ட்ராயின் முழு தகவல்களையும், அவனது மனைவி குயென் கூறியதிலிருந்து, தான் எழுதியதாகக் கூறுகிறார். இது உண்மையான நிகழ்வு என்பதும், வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதற்காக படைப்பாளி தன் உணர்வுகளையும் இணைத்து உருவாக்கியிருக்கிறார் என்பதும் தெளிவாகப் புரிகிறது. இதனால்தான் நாவல் மிகவும் ஆழத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. உலகில் சிறந்த நாவலுக்கானத் தகுதியைப் பெற்று நிமிர்த்து நிற்கிறது.

நாவலின் பார்வை, 'குயென்' கோணத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இது படைப்பாசிரியரின் நுட்பத்தைக் காட்டுகிறது. குயென் மரணதண்டனை அடைந்த நிகூயென் மனைவி. இவள் புரட்சிகர முன் அனுபவங்கள் இல்லாததால், வெகுமக்களின் மனநிலையில் எதையும் யோசிக்கக் கூடியவள். பெரும்பான்மை வாசகர்களின் மனநிலையை ஒத்த இயல்புடையவள். எனவே நாவலைப்புரிந்து, இதில் பயணம் செய்வதற்கு எதுவும் குறுக்கே நிற்கவில்லை. இது இந்தப் படைப்பின் தனிச்சிறப்பு.

உண்மை நிகழ்வின் சித்திரிப்பு என்பதால் நாவல், பல உயரிய உணர்ச்சிகளை வழங்குகிறது. சித்ரவதை, சிறைக்கொடுமைகள் - வாசகனின் சுதந்திர உணர்வை வலுவுள்ளதாக மாற்றுகிறது. அமெரிக்கர்களின் வியட்நாம் சித்ரவதைக் கூடங்கள் கீழ்க்கண்டவாறு விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

“சித்ரவதைக் கருவிகளை மிக அருகில் நின்று பார்க்கும்படி செய்தார்கள். அறையின் மேல் முகட்டிலிருந்து, ஒரே நீண்ட கயிறுகள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவற்றில் தான் கைதிகளைப் பிணைத்துக் கட்டுவார்கள். உயிரற்ற உடலைக் கட்டித் தூக்கியெறிவதற்கு கெட்டியான கோணிச்சாக்குகள் கிடந்தன. தண்ணீரோடு கலக்கப்பட்ட சோப்பு நுரை நிறைந்த தொட்டிகள் இருந்தன. அவற்றைக் கைதிகளுக்கு வலுக்கட்டாயமாக வாய்க்குள் புகட்டுவது; நகக்கண்களுக்குள் பாய்ச்சுவதற்காக வைக்கப்பட்டிருந்த பல்வேறு வகையான ஊசிகள், தண்ணீருக்குள் மூச்சைப் பிடித்து அமுக்குவதற்கான தண்ணீர் தொட்டிகள் இருந்தன.

கம்பூனிஸ்ட்களின் லட்சிய உறுதிப்பாடும், படைப்பில் ஆழமாகவே உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. நகயென் வான் ட்ராயின் ஆளுமை வெளிப்பாடு, உறுதிப்பாட்டின் முழுமையை வழங்குகிறது. கைது செய்யப்பட்டு, மரண தண்டனைக்குப் பலியாகும் வரை, எந்த இடத்திலும் இவர் தனது உறுதியைத் தளரவிட்டதில்லை. மிக மோசமான சித்ரவதைகளுக்குப்பின் தான் குற்றவாளி என்பதை ஒப்புக்கொள்ள நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறார். ஆனால் இது குற்றம் அல்ல. இது விடுதலை உணர்ச்சி. ஆக்ரமிப்பாளர்களுக்கு எதிரான போர் முறை என்பதை தெளிவுபட அறிவிக்கிறார்.

நகயென் வான் மரணதண்டனையை எதிர்க்கொள்ளும் விதம், காவியச் சிறப்புமிக்கதாக அமைந்துள்ளது. மரணதண்டனை நிறைவேற்றத்தை நேரில் பார்த்த பத்திரிக்கையாளர் மூலமாக இந்தத் தகவல்தான் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

“மரணதண்டனை, தண்டனை நிறைவேற்றும் துப்பாக்கிப் படையைக் கண்டவுடன் ட்ராய் நிலைகுலைந்து விழுந்துவிடுவார் என்றும் தனது குற்றங்களை ஒப்புக்கொண்டு எல்லா ரகசியங்களையும், மனம் திறந்து சொல்லிவிடுவார் என்னும் நப்பாசையில் அமெரிக்காவும், பொம்மை அரசாங்கமும் வெளிநாடுகளிலிருந்து எல்லாம் பத்திரிக்கையாளர்களைக் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். கூலிக்கு மாரடிக்கும் சில பத்திரிக்கையாளர்களும், ரகசிய உளவாளிகளும் ஆத்திரமூட்டும் கேள்விகளைக் கேட்க வேண்டும் என்று தயாராக வந்திருந்தனர். ஆனால், பாழடைந்த தனிமைச் சிறையிலிருந்து, ட்ராய் வெளியே வருவதைப் பார்த்தவுடன், இவனை யாரும் அசைக்க முடியாது என்பதை அறிந்துகொண்டார்கள். பத்திரிக்கையாளர்களைப் பார்த்து மெல்ல புன்னகை செய்தார். அங்கு கூடியிருந்தவர்களில் சிலர் மரணதண்டனை நிறைவேற்றத்தை எண்ணி கலங்கிப் போய் இருந்தார்கள். ஆனால் ட்ராய் மகிழ்ச்சி ததும்பும் முகத்துடன் இருந்தார். பத்திரிக்கையாளர் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் சொன்னார். பதில்கள் மனிதகுலம் காலகாலத்திற்கும் புரிந்துகொள்ள வேண்டிய உண்மைகளைக் கொண்டிருந்தது.

8 • ட்ரான் தின் வான்

‘எங்கள் நாட்டை அமெரிக்கர் ஆக்ரமித்து வைத்துள்ளார்கள். விமானங்களினாலும் பயங்கர குண்டு வீச்சுகளினாலும், எங்கள் மக்களைக் கொன்று குவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தென்வியத்நாமை, வெற்றிகொள்ள மக்நமாராவை ஒரு பெரிய திட்டத்துடன் அனுப்பி வைத்தார்கள். தெற்கு விடய்நாமை அழிக்க விரும்பிய மக்நமாராவைக் கொல்ல விரும்பினேன்.’

அப்பொழுது, ஒரு கத்தோலிக்கப் பாதிரியார் ட்ராய்க்கு பாவ விமோசன ஜபம் செய்ய முன் வந்தார். அதற்கு ட்ராய் மறுத்துவிட்டார். ‘ஒரு பாவமும் நான் செய்யவில்லை. பின் எனக்கு ஏன் மன்னிப்பு’ என்று கேட்டார்.

‘எங்கள் மீது அவதூறு செய்கிறவர்கள். ‘கம்ப்யூனிஸ்டுகளுக்கு நாடோ, தாயகமோ கிடையாது என்கிறார்கள். வியத்நாம் என்ற தந்தையர் நாட்டை, கம்ப்யூனிஸ்ட்களைத் தவிர, இவ்வளவு ஆழமாக வேறு யாரும் நேசித்ததில்லை. எங்கள் இறுதிமூச்சு அடங்கும் வரை நேசிப்போம்’’ என்றார்.

மரணதண்டனை நிறைவேற்றத்தின் முதல் கட்டமாக முதல் குண்டு வெடித்தது. ட்ராயின் நெஞ்சில் குண்டு பாய்ந்தது. ‘வியத்நாம் நீடூழி வாழ்க’ என்று முழக்கமிட்டார்.

‘‘சில பத்திரிக்கையாளர்கள், அழகையைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியாது ‘கோ’ வென்று அழுதார்கள். ‘ஒரு மனிதன் சாவை இப்படி அமைதியாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியுமா?’ என்று திகைத்தார்கள்.’’

லட்சியங்களின் ஈடேற்றத்திற்கான கம்ப்யூனிஸ்ட்களின் உயிர்த்தியாகம் முதலான அனைத்து அர்ப்பணிப்புகளுக்கு நிறையவே முன்னுதாரணங்கள் உண்டு. ‘உன் அடிச்சுவட்டில் நானும்’ என்ற இந்த நாவலும் இந்த மேன்மையையே நமக்கு உணர்த்துகிறது.

நாவல் ‘தாமரை’ இலக்கிய இதழில் தொடராக வெளிவந்தது. மறைந்த தோழர், சிறந்த இலக்கியர் என்னும் புகழ்பெற்ற தா.பொன்னிவளவன் அவர்களால் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது. புற்றுநோயால், அவதியுற்ற, அவர் நம்மை விட்டுப் பிரிந்துவிட்டார், ஆனால் அவரது தமிழாக்கம் சாகா வரம் பெற்று நம்முடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. தா.பொன்னிவளவன், இந்திய கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவர் தா.பாண்டியன் அவர்களின் இளைய சகோதரர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மீண்டும், அலைகளின் உரிமையாளர் தோழர் சிவம் அவர்களுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

சி.மகேந்திரன்

ஆசிரியர்

‘தாமரை’ இலக்கிய இதழ்

தென்வியத்நாம் விடுதலைப் பிரதேசத்தில் நடைபெற்ற
மாநாட்டில், தென்வியத்நாம் தேச விடுதலை
முன்னணியின் தலைவர் என்குயென் ஹ்யூ தோ.
அவருடைய வலப்பக்கத்தில் நிற்பவர் பான் தின் குயென்.

1962 அக்டோபரில் வடவியத்நாமிற்கு வருகை தந்த தென்வியத்நாம் தேச விடுதலை முன்னணிக் குழுவின் தலைவர் பேராசிரியர் **நசுயென் வான்ஹியுவை** ஜனாதிபதி டாக்டர் **ஹோசிமின்** தழுவி வரவேற்கும் காட்சி

உன் அடிச்சுவட்டில் நானும்...

[அந்த நாட்களில் சகோதரி குயென்னுக்குச் சிறிது நேர ஓய்வு கிட்டுவதே மிகவும் அரிதாகவிருந்தது. மாவீரன் நகூயென் வான் ட்ராயினுடைய மனைவி குயென் தெற்கு வியத்தாம் மாதர் மாநாட்டில் கலந்துகொள்ள வருகிறார் என்ற செய்தி, மாநாட்டில் கலந்துகொள்ள வந்திருந்த பிரதிநிதிகள் குழுக்களிடையே பெரிய பரபரப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தது. குயென் மாநாட்டிற்கு வருகிற செய்தியே அவர்களை மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் ஆழ்த்தியது. பிரதிநிதிகள் முகாம் ஒவ்வொன்றிலும் அதே பேச்சாகவிருந்தது. சைகோன் பிரதிநிதிகள் முகாமில் கொரில்லாப்போர் வீராங்கனை ஒருத்தி மற்றப் பிரதிநிதிகளிடம் அடக்க முடியாத மகிழ்ச்சியுடன் "உங்களுக்குத் தெரியுமா? ஒரு மாத காலம் ட்ராய்க்காக என்னுடைய மாவட்டத்தில் பெரும் போராட்டமே நடத்தினார்கள். அந்தப் போராட்டக் காலத்தில் நான்கூட காயமடைந்தேன்...ஓ! சகோதரி குயென்னை ஒருநாள் முழுவதும் நம்முடனே தங்கச் சொல்லி அவளது கணவனைப்பற்றி சொல்லக் கேட்போமா? நிச்சயமாக அவரது வீர வாழ்க்கை நம்முடைய இடங்களுக்குத் திரும்பச் சென்று எதிரிகளை இன்னும் அதிகமாகக் கொல்வதற்கு ஆவேசமுட்டுமே...!" என்று கூறிக்கொண்டே போனாள்.

மாநாட்டில் பங்குபெற வந்திருந்த வயதான ஒரு தாய் குயென்னிடம் "ட்ராய் பிறந்தது குயாங்நாந்தான். அந்தப் பகுதியிலிருந்து வந்திருக்கும் எங்களுக்கு நீ மருமகள். ஆகவே நீ எங்களுடன்தான் இருக்க வேண்டுமாக்கும்" என்று உரிமை கொண்டாடினாள். சகோதரி குயென் ஒரே இடத்தில் தங்கவே முடியவில்லை. பிரதிநிதிகள் முகாம் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு நாளைக் கழித்தாக வேண்டியிருந்தது. குயென் சைகோனிலிருந்து தப்பிச் சென்ற அந்த நாட்களைப் போலவே - ஒருநாள் காலையிலாவது அல்லது மாலையிலாவது முழுமையாக அவரோடு பேசுவதற்கு சந்தர்ப்பமே கிடைக்கவில்லை. குயென்னுடைய கணவரது புனிதமும், வீரமும் நிறைந்த வாழ்க்கையை எழுத்தில் வடித்துக் கொள்ள முடியாமல் நாட்கள் கடந்துகொண்டே சென்றன. இறுதியில் ஒவ்வொரு நாளும் மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள் முடிந்தவுடன், மாலைதோறும் ட்ராயுடன் வாழ்ந்த கடைசி நாட்களைப் பற்றியும், சிறையிலும், தனிமையான, பாழடைந்த கொட்டடியிலும் சந்தித்த சில சந்திப்புகள் பற்றியும் கூறுவதாக உறுதி கூறினார் குயென். இறுதியில் என் ஆசையும் நிறைவேறியது. படியங்கள்]

1

1964 மே மாதம் 10ஆம் நாள், நன்றாக நினைவிருக்கிறது; ஞாயிற்றுக்கிழமை நான் மிகவும் ஆவலோடு காத்திருந்தேன். இரவு முழுக்க ட்ராய் வீட்டிற்கே வரவில்லை. எங்கோ போய்விட்டார். எந்த ஞாயிற்றுக்கிழமைகளைக் காட்டிலும் அன்று அவருக்காக நான் வாசலிலே எதிர்பார்த்து நின்றுகொண்டிருந்தேன். எங்கள் திருமணம் நடந்ததிலிருந்து, எங்கள் உறவினர்களில் யாருடைய வீட்டிற்கும் போக முடியாமலே இருந்துவிட்டது. என்னுடைய பெற்றோர் வட வியத்தநாமிலிருந்து வந்தவர்கள். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அவர்கள் ஹாடாங் மாநிலத்தில் தெளங் டின் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த வான்கியாப் கம்யூனிலிருந்து, மற்ற கிராமவாசிகளோடு தெற்கே வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோருமே பழையமையான தங்களது சம்பிரதாயங்களை விடாமல் கடைப்பிடித்து வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களது சம்பிரதாயங்களில் ஒன்று, புதிதாகத் திருமணம் செய்து கொண்டவர்கள் திருமணம் முடிந்த மறுநாளே உறவினர்களுடைய வீடுகளுக்குச் சென்று அவர்களது ஆசியைப் பெறவேண்டுமென்பது. 'எங்களுடைய திருமணம் முடிந்தோ வாரங்கள் சில கடந்துவிட்டன. ஆனால் ட்ராய் அவ்விதம் போகாததற்கு ஏதாவது காரணம் கூறி சமாதானம் செய்துவந்தார். இந்த ஞாயிற்றுக்கிழமையும் அவருக்கு ரொம்ப வேலை இருந்துவிடுமோ?'

நான் உண்மையிலே கலங்கிப் போயிருந்தேன். ஒரே ஒருநாள் சொந்தக்காரர்கள் வீட்டிற்குச் செல்லக்கூட முடியாதபடிக்கு அவ்வளவு முக்கியமான வேலை என்னவாக இருக்கமுடியும்?... நாங்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் ஆழமாக நேசித்தோம். எங்கள் திருமணத்திற்கு முன்போ திருமணத்தைப் பற்றிய பேச்சு வரும்போதெல்லாம் அவர் அளவுகடந்த மகிழ்ச்சி அடைவார். அவருடைய வாழ்வில் அதுதான் மிக மகிழ்ச்சிகரமான நாளாகும் என்று கூறுவார். 'மனிதனுடைய வாழ்வில் அத்தகைய நாள் ஒரே ஒருநாள் தான் இருக்கமுடியும்' என்று அவர் கூறுவதுண்டு. 'ஆகையினால் அந்த நாளை நிறையப்பேர் கலந்துகொள்ளும்படியான மகத்தான நாளாகக் கொண்டாடுவோம். பிறகு சில நாட்களை உறவினர்கள், நண்பர்களிடம் செல்வதற்கும், இனிமையாகப் பொழுது போக்குவதற்கும் ஒதுக்கிக் கொள்வோம்'' என்றெல்லாம் கூறியிருக்கிறார். ஆனால் எங்களுடைய

திருமணம் நடந்து முடிந்த பிறகு, அவருடைய வார்த்தைகளை அவர் காப்பாற்றிக் கொள்ளவில்லை. அவர் தனது தலைமுடியைக்கூட ஒழுங்காக வெட்டிக்கொள்ளாதிருந்தார். திருமணத்திற்குப் பிறகு, வேலைக்குச் சென்று காலதாமதமாகவே வீட்டிற்குத் திரும்புவார். இரவில் வெகுநேரம்வரை விழித்திருந்து, என்னவெல்லாமோ பல வரைப் படங்களைப் போட்டுக் கொண்டிருப்பார். தனது நண்பரொருவருடைய வீட்டிற்குச் சென்றபோதுகூட, என்னைத் தனியே விட்டு விட்டு வெகுநேரம் இருவரும் பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள். சில சமயங்களில் 'செள' ஆட்டக்காரர்கள் காய்களை நகர்த்துவதைப்போல இவர்களும் சிறுசிறு கற்களை நகர்த்திக்கொள்வார்கள். ஒரு சமயம் "உங்களுக்கு கணக்கு வழக்கில்லாத பிரச்சனைகள் இருக்கும் போலிருக்கிறதே" என்று கேட்டேன். "என்னுடைய எஜமானர் ஒரு சிக்கலான மின்சார இயந்திரத்தைப் பழுது பார்க்கச் சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் அதற்கு இன்னும் என்னால் வழிகண்டுபிடிக்க முடியவில்லை" என்று பதில் சொல்லுவார். அவருடைய கைவிரல்களில் மாட்டியிருந்த கல்யாண மோதிரம்கூடக் காணவில்லை. அந்த மோதிரத்தில் 'க்யூ' என்ற எழுத்து பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். 1964ஆம் வருடம் புது வருட தினத்தன்று நான் அதை அவருக்குப் பரிசாகக் கொடுத்திருந்தேன். அந்த மோதிரம் விரலில் இருப்பது வேலை செய்வதற்கு இடைஞ்சலாக இருந்ததாம். இதைக் கேட்டு நான் திடுக்கிட்டுப் போனேன். அந்த மோதிரத்தைப் பரிசளித்தபோது மிகவும் உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் போனார். ஏதோ மிகவும் புனிதமான ஒரு பொருளை அடைந்ததைப்போல பெருமிதப்பட்டார். வேலை செய்யும் வேளையில் மோதிரம் கழன்று விழுந்துவிடாதபடிக்கு அழுத்தமாக மாட்டிக் கொண்டிருந்தார். மோதிரத்தை விரலில் மாட்டிக்கொண்டு அதை ஆழமாகப் பார்த்துக்கொண்டே "இந்த மோதிரம் ஒருவேளை, வேலை செய்யும் போது என் விரல் துண்டிக்கப்பட்டுப் போனால்தான், என் கையைவிட்டுப் போகும்" என்று குரல் கம்மக் கூறினார்.

திருமணம் செய்துகொள்வதற்கு முன்பு அவர் என்மீது அளவற்ற காதல் கொண்டிருந்தார். நான் வேலை செய்து வந்த அதே தொழிற்சாலையில் என்னோடு வேலை செய்துவந்த அவருடைய ஒன்றுபட்ட சகோதரிதான் முதலில் எங்களை ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகம் செய்து வைத்தார். ஒவ்வொரு நாளும் நான் வேலையை முடித்துக்கொண்டு வெளியே வரும் போதும் எனக்காக அவர் காத்துக்கொண்டிருப்பார். மழையாக இருந்தாலும் சரி வெயிலாக இருந்தாலும் சரி அவர் காத்திருப்பது மட்டும் தவறாது. ஒருமுறை அவருடைய சொந்தக் கிராமமான குயாங் நாமிற்குச் சென்று இரண்டு

14 • ட்ரான் தின் வான்

வாரங்கள் இருக்கவேண்டி வந்துவிட்டது. அந்த நாட்களில் எனக்கு இரண்டு மிக நீண்ட கடிதங்களை எழுதியிருக்கிறார். அந்தக் கடிதங்களில் நாங்கள் இருவரும் பல வருடங்களாகப் பிரிந்துவிட்டதைப் போன்ற உணர்வையே வடித்து தந்திருந்தார். அவருடைய கடிதங்களைப் படிப்பதென்றால் எனக்கு உயிர். அவற்றை வரிக்கு வரி மனப்பாடம் செய்து வைத்திருந்தேன். எனக்கென்று சொந்தமாக இவ்வளவு உண்மையுள்ள இவ்வளவு ஆழமான காதலுடைய, என்னுடைய குடும்பமே மரியாதையோடு மதிக்கும்படியான இப்படியொரு காதலனைக் கொண்டிருந்ததைப் பெரும்பெருமையாகக் கருதினேன். வேறு பல இளைஞர்கள் என்னைச் சுற்றுவதுண்டு. ஆனால் அவர்களையெல்லாம்விட இவர் வேறுபட்டவர் என்பதைக் கண்டு கொண்டேன். அவர் என்னை முகஸ்துதி பாடியதில்லை. ஆனால் அவருடைய காதலோ ஆழமானது, உண்மையானது என்பதோடு, பெருந்தன்மை வாய்ந்ததாகவும், ஒளிவு மறைவற்றதாகவும் இருந்தது. நாகரிகமான அந்தக் காதல் மிகவும் தூய்மையானதாகவும் இருந்தது. அவர் ஒரு சின்னஞ்சிறு தவறைக்கூட அல்லது ஒரு வார்த்தையைக் கூட அலட்சியமாக விட்டுவிடமாட்டார். அவருக்குத் தவறு என்று பட்டால் வெளிப்படையாகச் சொல்லி விடுவார். சில சமயங்களில் நான் கோபமடைந்துவிடுவேன். அப்பொழுது அவர் மிகவும் இதமாக, “நீ மிகச் சிறந்த பெண்ணாக மாற வேண்டுமென்றே விரும்புகிறேன். நாம் ஒருவரையொருவர் எவ்வளவு காதலிக்கிறோமோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு நாம் மிகச் சிறந்த மனிதர்களாக மாற ஒருவருக்கொருவர் உதவ வேண்டும்” என்று கூறுவார்.

ஆனால் அப்பொழுதோ, அவர் ஏன் அப்படி நடந்து கொண்டார் என்பதை அறிந்துகொள்வதே மிகவும் கடினமாக இருந்தது. அவர் திடீரென ரொம்பவும் மெளனியாகிவிட்டார். அவருடைய பழக்க வழக்கங்களில் திடீர் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டதற்கான காரணங்களை அறிய மிகவும் பொறுமையாக முயன்றிருக்கிறேன். இதெல்லாம் இருந்தாலும்கூட, அன்றாட வாழ்க்கையில் என்மீது முன்பு எப்போதைக் காட்டிலும் அதிக அன்பும், அக்கறையும் பொழிந்தார் என்பதைச் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும். அவருக்குரிய பல சிரமங்கள், குழப்பங்களிடையேகூட, நான் ரொம்பவும் உடல் நலமின்றி இருந்தபோது மருந்துகளைக் கொண்டு வருவதற்காக ஓடிக்கொண்டே இருப்பார். எனக்காக இனிமையாக வாத்தியக் கருவிகளை மீட்டி இசை நாதம் எழுப்புவார். கஞ்சி வைத்துக் கொடுப்பார், பழங்களை உரித்து எனக்கு ஊட்டுவார். மிக அன்போடு என்னை ஆசுவாசப் படுத்துவார். இரவில் வெகுநேரம்வரை விழித்திருந்து நான் தூங்கும்வரை விசிறிக் கொண்டிருப்பார். அந்த

மறக்கமுடியாத சிரமத்தில் மாட்டிக் கொள்வதற்கு முதல் நாளில்தான், நான் குளிப்பதற்காகத் தயார்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். அவர் ஒரு பெரிய வாளி நிறைய நீரை நிரப்பி அடுத்த வீட்டிற்கு அதைத் தூக்கிச் சென்றார். ஏனெனில் எங்கள் சின்ன வீட்டில் குளிப்பதற்கென்று தனி அறை கிடையாது. ஆகையால் பக்கத்து வீட்டுக் குளியலறையைத்தான் உபயோகித்து வந்தோம். ஆனால் அன்று சனிக்கிழமை. அவர் வெளியே போவதற்குத் துடிக்கிறார் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டவுடன், கொஞ்சம் ஆத்திரமடைந்துவிட்டேன். “நீங்கள் போகவேண்டுமானால் போகலாமே! நான் தண்ணீரை எடுத்துக்கொண்டு செல்கிறேன்” என்றேன். “இல்லை. அது முடியாது, சில செங்குத்தான படிகள் இருக்கின்றன. நீ அதில் விழுந்து விடலாம்” என்றார், மிக அன்போடு. என்னைக் குளிக்கச் செய்துவிட்டு, அவர் புறப்பட்டார். அவர் வாயிலை அடைந்து, தனது மோட்டார் சைக்கிளில் ஒரு கையை வைத்துக் கொண்டு, என்பக்கமாகத் திரும்பி, “அந்த இயந்திரத்தை இன்றைக்குப் பழுதுபார்த்து முடித்துவிடுவேன். நாளைக்கு உன்னை வெளியே அழைத்துச் செல்ல முடியும் என்று நினைக்கிறேன். நீ எங்கே போகலாம் என்று யோசித்துச் சொல், நீ விருப்பப்பட்டால் ஓரிரு நாட்களுக்குக்கூட வெளியே எங்காவது போய்விடலாம். சரிதானா?” என்று கேட்டார்.

ஆகையால் இந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை வீட்டிற்குத் திரும்பி விடுவார், கண்டிப்பாக அவரோடு வெளியே எங்காவது சென்று திரும்பலாம் என்று உறுதியாக நம்பினேன். எங்கள் திருமணத்திற்காக தைத்த ‘கவுனை’ தயார் செய்து வைத்துக் கொண்டேன். பிறகு எந்த உறவினர் வீட்டுக்கு முதலில் போகலாம் என்று திட்டம் போடத் தொடங்கிவிட்டேன். இதற்கு முன்னால் என்னுடைய சிநேகிதனுடைய வீட்டிற்கு அவரை அழைத்துச் சென்றிருந்த போது, அவர்கள் என்னைச் சீண்டிவிட்டு வேடிக்கை பார்ப்பதற்காக, “உன்னுடைய வீட்டுக்காரர் சுண்டெலியைப் போல ஒரு கோழை; சங்கோஜப் பிராணி; எங்கும் தன்னுடைய முகத்தைக் காட்டிக்கொள்ள தைரியமில்லை!” என்று கூறுவதுண்டு:

காலை ஒன்பது மணி இருக்கும்; ஏழு, எட்டு போலீஸ்காரர்கள் திமுதிமு வென்று என் வீட்டிற்குள் நுழைந்தார்கள். அவர்கள் ஒரு மனிதனை அவரது கைகளை முதுகுப் புறமாகத் திருகி விலங்கிட்டு தரதரவென்று இழுத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். முதலில் ட்ரையை அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் என்னை அவர் பார்த்த வினாடியே, பலமாக “குயென் நான் கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டார். பேச்சற்று, நடுநடுங்கிப் போய் நின்ற என்னை நோக்கி அருகில் வந்தார். அவர் ஒரே ஒரு இரவுதானே

16 • ட்ரான் தின் வான்

வெளியே போய் இருந்தார்? ஆனால் முற்றிலும் வித்தியாசமாகக் காட்சியளித்தார். அவருடைய சட்டையெல்லாம் சேறும், ரத்தமுமாக ஒரே கறையாகக் காட்சி தந்தது. ஆகையால் அவருடைய நீலநிறச் சட்டையே மாறிப்போயிருந்தது. ஏன், நீல நிறத்தையே காண முடியவில்லை! முகமெல்லாம் ரத்தக் காயங்களும், சிராய்ப்புகளுமாக உருமாறிப் போயிருந்தது. தலையெல்லாம் அலங்கோலமாகப் பிய்த்தெறியப் பட்டிருந்தது. போலீஸ்காரர்கள் மிருகத்தனமாகத் தள்ளிவிட்டு, படுக்கையில் உட்காரும்படி செய்தார்கள். போலீஸ்கும்பலில் ஒருவன், -கமாண்டராக இருக்க வேண்டும் - எங்களுடைய அந்தச் சின்னஞ்சிறு அறையை முழுக்க முழுக்க ஒரு நோட்டம் விட்டான். பிறகு வடக்கத்திய பாணியில் பேசினான். "சிறிய அழகான அறை, புதிய தம்பதிகளுக்கேற்ற அற்புதமான அறை, இருந்தாலும் ஆபத்தில் போய் மாட்டிக்கொண்டு விட்டானே!"

சில பொருட்களைச் சுட்டிக்காட்டி மேலும் கூறினான். "வாத்தியக் கருவி, புதிய துணிமணிகள்" இங்கும் அங்குமாக நோட்டம் விட்டுக்கொண்டே வந்தான். என்னை அவன் பார்த்தவுடன் ட்ரையை நோக்கி, "ஒரு இளம் மனைவியும் கூட... நீ மிகவும் சந்தோஷமாக இருக்க வேண்டியவன். இதைவிட இன்னும் என்ன உனக்கு வேண்டியிருக்கிறது?"

நெற்றியையும் கண்ணையும் மறைத்துக் கொண்டிருந்த கற்றையான தலைமுடியை மேலே தள்ள தலையைப் பலமாக பின்னால் ஆட்டிக்கொண்டே, ட்ராய் "நேற்று இரவே மீண்டும், மீண்டும் பலமுறை உனக்குச் சொல்லிவிட்டேன், இதைவிட இன்றும் நான் என்ன விரும்புகிறேன் என்பதைச் சொல்லியிருக்கிறேன். மீண்டும் சொல்கிறேன். அமெரிக்க வெறியர்களைத் துடைத்தெறிவதுதான் நான் விரும்புவது. தெற்கு வியத்நாம் முழுச் சுதந்திரம் பெறுவதையே வேண்டுகிறேன். போதுமா?" என்றார்.

கமாண்டர், ட்ரையைக் கூர்ந்து நோக்கிய வண்ணம் ஒரு சின்னஞ்சிறு மேஜைமீது சாய்ந்தவாறு நிற்குகொண்டிருந்தான். ட்ரையை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டே, மிரட்டுவதைப்போல "ஓகோ! இப்படியே நீ போய்க் கொண்டிருந்தால் என்ன நடக்கிறது என்று பார்ப்போம்" என்றான்.

வெடி மருந்துகள் ஏதேனும் உண்டா என்று சோதனை போட்டுக்கொண்டிருந்த போலீஸ்காரர்களுக்கு வீட்டை முழுமையாக, நன்றாகச் சோதனையிடும்படி, முரட்டுத்தனமாக அதிகாரத் தொனியில் கட்டளையிட்டான். பிறகு எங்கள் படுக்கையை நோக்கி வந்தான்.

“புத்தம் புதிய படுக்கை, போர்வைகள், விரிப்புகள், தலையணைகள்! ஆகா, மிருதுவாக, அழகாக இருக்கிறதே! ஆனால் வீட்டிலே தங்கி இந்த சுகத்தையெல்லாம் அனுபவிப்பதில் திருப்தியடையவில்லை போலும்! அதற்குப் பதிலாக வியத்தாங்கு களின் வலையில் விழுந்து, ஒரு கொலையைச் செய்வதற்கு நீயாகவே புறப்பட்டு விட்டாயாக்கும்? எப்படியோ, அந்த வியத்தாங்குகள் மறைந்து விட்டார்கள். ஆனால் நீ...பரிதாபமாக விலங்கு மாட்டப்பட்டுக் கிடக்கிறாய். அதோடு இன்னும் சீக்கிரத்தில் சரியான உதை வேறு வாங்கப்போகிறாய்” என்றான்.

அவனுடைய கண்ணை நேருக்கு நேராகப் பார்த்துக் கொண்டே ட்ராய் முகத்திலடிக்கிறாற் போலப் பதிலும் சொன்னார்.

“உன்னைப் போன்றவனல்ல நான்; என்னுடைய மக்களைக் கொன்று குவிப்பதற்கு அமெரிக்க வெறியர்கள் குண்டுகளையும், துப்பாக்கி களையும் கொண்டுவரும்போது, என் தலையை வளைத்துக் கொண்டு சுகபோகமாக வாழ ஒருக்காலும் முயற்சிக்கமாட்டேன்.”

ட்ராய், படுக்கையின் தலைமாட்டில் சாய்ந்து உட்கார்ந்த வண்ணம், மிகவும் சலனமற்று, அமைதியாக, தன்னைச் சுற்றிலும் நிற்கும் போலீஸ்காரர்களைச் சட்டை செய்யாமல் உட்கார்ந்திருந்தார். அந்த அறையைச் சுற்று முற்றும் பார்த்துக்கொண்டார். அந்த அறை இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னால்தான் அவருடைய ஒன்றுவிட்ட சகோதரனின் உதவியோடு அவராலேயே கட்டப்பட்டது. ஒவ்வொரு பனை ஓலையாகவும், ஒவ்வொரு பலகையாகவும் சேகரித்துச் சேகரித்துக் கஷ்டத்தோடு கட்டி முடிக்கப் பட்டது. நீண்டநேரம், என்னையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய கண்களில் அன்பும், பாசமும் நிரம்பி வழிந்துகொண்டிருந்தன. என்னிடம் ஏதோ பேச விரும்புவதையும், என்னை அமைதிப்படுத்தத் துடிப்பதையும் அந்தப் பார்வை எனக்குத் தெளிவாக உணர்த்தியது. அவருடைய ஆழமான அன்பை, நேசத்தை, உணர் உணர் அவ்வளவுக்கவ்வளவு என் நெஞ்சில் சோகச் சுமை நிரம்பியது. அவரை முன்னதாகவே உணர்ந்துகொள்ள முடியாமற்போய்விட்டதற்காக என்னையே நான் நொந்து கொண்டேன். ஏனெனில் அவருடைய உண்மையான பாசத்தை உணரமுடியாமல் போகுமளவிற்கு எனக்கு வயதாகவில்லை என்பதோடு, அனுபவம் இல்லாமலும் இருந்திருக்கிறேனே என்று வருந்தினேன். இப்பொழுது எல்லாமே மிகத் தெளிவாகிவிட்டது. புனிதமிகுந்த இந்தப் புரட்சிக்காகவே தனது சொந்தச் சுகங்களையெல்லாம் துச்சமென மதித்திருக்கிறார்; அதற்காகவே தனது திருமணத்தைக்கூட காலங்கடத்தியிருக்கிறார் என்பது

18 • ட்ரான் தின் வான்

விளங்கிவிட்டது. எங்கள் திருமணத்தை ஏன் ஒத்திப்போட்டுக் கொண்டே வந்தார் என்பதை இப்பொழுது என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. அப்பொழுது அதை வேறுவிதமாக, என்னைக் கைவிட்டுவிடுவதற்கான தந்திரம் என்று சந்தேகப்பட்டது உண்டு. நானே அழைப்பு அனுப்ப வேண்டியிருந்தது. திருமணம் மேலும் மேலும் ஒத்திப் போடப்பட்டுக்கொண்டே போனால், எல்லோரும் என்ன நினைப்பார்கள்? அதனை நான்கடுமையாக ஆட்சேபித்த போது, என்னைப் புரிய வைக்கமுடியாமல் போய், நீண்ட நேரம் பேசாமல் உட்கார்ந்திருக்கிறார்.

அப்பொழுது சொன்னார்:

“எப்படி என்னால் உனக்குப் புரியவைக்க முடியுமோ தெரியவில்லையே? சரி, திட்டமிட்டபடியே திருமணத்தை நடத்திவிடுவோம், ஆனால் தயவு செய்து என்னை மிகவும் மோசமாகக் கணக்குப் போட்டுவிடாதே. உன்னைக் கைவிட வேண்டுமென்று என்றைக்கும் நினைத்ததில்லை. உன்னை மிக ஆழமாகக் காதுவிக்கிறேன். நீயோ இப்பொழுது என்மீது கோபப்படுகிறாய், ஆனால் ஒரு நாளைக்கு என்னைப் புரிந்து கொள்வாய்.”

கடைசியில் நான் அவரைப் புரிந்துகொண்டுவிட்டேன். இப்பொழுது அவர் கைது செய்யப்பட்டுவிட்டார். அறையின் மூலையில் உட்கார்ந்துகொண்டு அடக்க முடியாமல் குமுறிக் குமுறி அழுதேன்.

போலீஸ்காரர்கள், வெடிகுண்டுகளைக் கண்டுபிடிக்கும் கருவிகளைக்கொண்டு வெகுநேரம் வீடு முழுவதையும், முற்றத்தையும் சோதனை செய்தார்கள். ஆனால் அவர்களால் ஒன்றைக்கூட கண்டு எடுக்க முடியவில்லை. பிறகு அவர்கள் அறைக்குள்ளே கூடினார்கள். ட்ராயைச் சுற்றி வட்டமாக நின்றுகொண்டார்கள். அவர்களுடைய கமாண்டர் என்னை நோக்கி,

“உன்னுடைய கணவன் ஏதேனும் வெடிகுண்டுகள் எங்காவது ஒளித்து வைத்திருக்கிறானா? உனக்குத் தெரியுமா? எப்பொழுதாவது, எதையாவது வீட்டில் ஒளித்து வைப்பதைப் பார்த்திருக்கிறாயா?” என்றான்.

நான் அழத் தொடங்கிவிட்டேன். அழுதுகொண்டே “என்னுடைய கணவர் என்ன செய்துகொண்டிருந்தார் என்பது எதுவும் எனக்குத் தெரியாது. அவர் எதையுமே ஒளித்துவைப்பதை நான் பார்த்ததே கிடையாது” என்றேன்.

“நீ உண்மையைச் சொல்லவில்லை என்றால், உன் கணவனை இதே அறையிலேயே சாகும்வரை அடித்து நொறுக்கிவிடுவேன்.”

“எனக்குத் தெரியாத ஒன்றை என்னால் எப்படிச் சொல்ல முடியும்?”

அவன் ட்ராயை நோக்கி, “அந்த வெடிகுண்டுகளை எங்கே மறைத்து வைத்திருக்கிறாய் என்பதை நீ சொல்லி விட்டால், இந்த அறை உங்கள் இருவருக்கும் காதற்கூண்டாக இருக்கும். இல்லை இப்படியே உண்மை சொல்ல மறுத்து வந்தால் இந்த அறையே சித்திரவதைக் கூடமாகும், இதிலேயே நீ சாக நேரிடும்.”

“வெடிகுண்டுகள் எங்கே இருக்கின்றன என்பது தெரியாது.”

போலீஸார், ட்ராயிடம் ஓடி மாறிமாறி அடித்தார்கள். பிறகு மின்சாரத்தினால் ‘ஷாக்’ அடிக்க விட்டார்கள். அந்தத் தாக்குதல் காட்டுமிராண்டித் தனமாக இருந்தது; அவர் படுக்கையில் துடித்து துடித்து விழுந்ததிலிருந்து தெரிந்தது. அதற்குமேலும் என்னால் உட்கார்ந்திருக்க முடியவில்லை. என் இதயத்திலிருந்து கொஞ்ச நஞ்சு பயமும் தூர விலகி ஓடிவிட்டது. அந்தப் போலீஸ் கும்பலிடையே ஓடி, அவர்களைத் தடுக்க முயன்றேன். என்னை ஒரு முரடன் பிடித்துக்கொண்டான். அவன்தனது முரட்டுத்தனமான கரங்களால் என் இரு தோள்களையும் பிடித்து, அழுத்தி ஒரு நாற்காலியில் உட்கார வைத்து, நெடுமரமாக நின்றுகொண்டான். நான் கூச்சல் போடத் தொடங்கினேன். அவர்களோ தங்களது துப்பாக்கிச் சனியனை எனக்கு நேராக நீட்டிக்கொண்டார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் சித்திரவதையை நிறுத்திவிட்டு ட்ராயை மீண்டும் கேட்டார்கள்.

“வெடிகுண்டுகள் எங்கே இருக்கின்றன?” ட்ராய் மிகுந்த வேதனையோடு, ஆனால் முன்னைக் காட்டிலும் உரத்தக் குரலில்,

“எனக்குத் தெரியாது என்று முன்பே சொல்லிவிட்டேன். இன்னும் அதையே கேட்டால் சொல்கிறேன். எங்கெல்லாம் அமெரிக்க வெறியர்கள் இருக்கிறார்களோ, அங்கெல்லாம் வெடிகுண்டுகள் இருக்கின்றன, போங்கள்!”

இந்த முறை போலீஸ் கமாண்டர் தானே அடிக்கத் தொடங்கினான். போலீசாரிடம் ஒரு கைத்தடியைப் பறித்து சரமாரியாக, மழைபோல் விலாசித் தள்ளினான். உடலில் அடி விழாத இடமே பாக்கி இல்லை, ஒவ்வொரு முறையும் அடித்து முடித்துவிட்டு அதே கேள்வியைக் கேட்டார்கள். ஒரு வார்த்தையைக்கூட ட்ராயிடமிருந்து பெறாமலேயே ஒரு மணி நேரம் கழிந்துவிட்டது. கமாண்டர் ட்ராயை

20 • ட்ரான் தின் வான்

அப்புறப்படுத்தும்படி தனது போலீசுக்கு உத்தரவிட்டான். மிகுந்த முயற்சி செய்து எழுந்துநின்ற ட்ராய் பலமான குரலில் என்னை நோக்கி, “கவலைப்படாதே குயென், நம்முடைய ஒன்றுவிட்ட சகோதரனும் நீயும் எப்படியாவது நிலைமையைச் சமாளியுங்கள்” என்று கூறினார்.

அவருடைய சட்டை கந்தல் கந்தலாக கிழிந்து தொங்கியது; ஒரு பித்தான்கூடசட்டையில் இல்லை. முகம் நெஞ்சு எல்லாப் பகுதியிலும் ரத்தம் வடிந்து கொண்டிருந்தது. வாயிலை நோக்கி மெல்ல அடி எடுத்து வைத்துக்கொண்டே என்னையே தீர்க்கமாகப் பார்த்து முகத்தில் புன்னகை வரவழைக்க முயன்றார்.

என்னைச் சுற்றிலும் நின்றுகொண்டிருந்த போலீசாரிடமிருந்து விடுபட்டு, என் கணவரின் அருகில் செல்ல போராடிப் பார்த்தேன். அந்த முரடர்கள் என் கழுத்தைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தபோதும், உரக்கச்சத்தம் போட்டு “ட்ராய்! உங்களை அளவு கடந்து நேசிக்கிறேன். உங்களை என்றும் காதலிப்பேன்” என்று கூவினேன்.

கமாண்டர் என்பக்கம் திரும்பி, “காதல் இரக்கம் எல்லாவற்றையும் மறந்துவிடு. வேறொரு கணவனைத் தேடிக்கொள். இவன் செய்த குற்றத்திற்காக இவன் சாகவேண்டியவன்தான்” என்றான்.

சித்திரவதைக்கிடையே வீரன் நகூயென் வான் ட்ராய்

நிதர்மபலா ப்லவாந்தி

நக்யென் வான்ட் ராயின்
திருமணப் புகைப்படம்

2

அதே நாள் இரவு, பதினோரு மணி இருக்கலாம். போலீஸ்காரர்கள் திரும்பவும் வந்தார்கள். “உன்னை உன் கணவன் உடனே பார்க்க வேண்டும் என்று கூறுகிறான்” என்றார்கள்.

இதனைக் கேட்டவுடன், அவரைப் பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆவல் உந்த அவர்களுடைய காருக்கு ஓடினேன், அவர்கள் ட்ரையை எங்கே வைத்திருக்கிறார்கள் என்பது தெரிந்திருந்தால், அவரைக் கவனித்துக் கொள்ளவும், அவருக்கு உணவு கொண்டு போகவும் முடிந்திருக்கும். ஆனால் எதுவுமே என்னிடம் தெரிவிக்கவில்லை. சிறிது நேரத்தில் ஒரு சிறு சந்துக்குள் காலை ஓட்டிச் சென்றார்கள். அங்கே ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் மாணவியைக் கைதுசெய்து அழைத்துக்கொண்டார்கள். எங்கள் இருவரையும் நகரப் போலீஸ் தலைமை நிலையத்திற்குக் கொண்டு சென்றார்கள். அங்குள்ள ‘விசாரணை அறையில்’ ட்ரையினுடைய நடவடிக்கைகளோடு அந்தப் பெண்ணும் பங்கு பெற்றிருப்பதாக சந்தேகப்பட்டு கைது செய்யப்பட்டிருப்பதை அறிந்து கொண்டேன். அதே இரவில் நானும் ‘விசாரிக்கப்பட்டேன்’. போலீஸ் உயர் அதிகாரி என்னை விசாரித்தார்.

“உன் கணவனுடைய நடவடிக்கைகள் பற்றி ஏதேனும் உனக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியாது.”

“திருமணம் முடிந்து எவ்வளவு நாட்களாகிறது?”

“சரியாகப் பத்தொன்பது நாட்கள்!”

“ட்ரையையும், உன்னையும் போன்ற புதிய இளம் தம்பதிகளுக்கு வாழ்க்கையிலேயே மகிழ்ச்சிகரமான அருமையான நாட்கள் இதுவாகத்தான் இருக்கமுடியும் என்று உணருகிறாயல்லவா?”

“ஆமாம்...அப்படித்தான் உணர்கிறேன்!”

“நல்லது! ஒன்றைக்கூட மறைக்காமல் எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட்டால், இந்த அருமையான, மகிழ்ச்சிகரமான நாட்கள் இத்தோடு முடிந்துவிடாது...”

அவன் இடைவெளியிட்டு, கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டே நாற்காலியில் சாய்ந்துகொண்டான். அவன் எலிமூஞ்சி போன்ற முகத்தழகன். கஞ்சா குடிக்கிறவனைப் போன்ற பாவனையில் இருந்தான். மேலும் தொடர்ந்தான்...

24 • ட்ரான் தின் வான்

“அடிக்கடி ட்ராய் யாரைப் பார்க்கச் செல்வான்?”

“நான் முழுக்க அவர் வேலை செய்வார். சில சமயங்களில் மாலை நேரங்களிலும் வேலை செய்வார். அவர் வெளியே செல்வதே ரொம்பவும் அரிது. எப்பொழுதாவது தெருவைச் சுற்றிச் சுற்றி வருவார். அடிக்கடி அவர் யாரைச் சந்திப்பார் என்று எனக்குத் தெரியாது.”

“யாராவது அடிக்கடி அவனைச் சந்திக்க வருவார்களா?”

“எப்பொழுதோ ஒரு முறை... அவர்கள் வாத்தியம் இசைப்பார்கள், அல்லது பாடுவார்கள், அல்லது அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் வேலைகளைச் செய்வார்கள். அவருக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு இரு வாரங்கள்தான் ஆகிறது. அவருடைய நண்பர்களைப்பற்றி அதிகம் தெரிந்திருக்க முடியாதல்லவா?”

“நன்றாக யோசித்துப் பார்! உனக்கு என்னவெல்லாம் தெரியுமோ அதையெல்லாம் சொல்லிவிடு. ஒன்றை நினைவில் வைத்துக்கொள்! நீ எதையும் மறைக்காமல் சொல்லிவிட்டால், அவன் விடுதலை செய்யப்படுவான். ட்ராயை நான் சந்தித்தேன், இப்பொழுது உன்னைச் சந்திக்கிறேன். உண்மையைச் சொல்லப்போனால் நீங்கள் மிக அருமையான தம்பதிகள்! உண்மையிலேயே உங்களுக்காக வருந்துகிறேன்.”

எங்கள் திருமணத்தன்று நானும் ட்ராயும் சேர்ந்து எடுத்துக் கொண்டிருந்த திருமணப் புகைப்படத்தை மேஜை மேல் தூக்கிப் போட்டான். அந்த புகைப்படத்தில் நான் நீலநிறப் பூக்கள் நிறைந்த அழகிய ‘கவுன்’ அணிந்து கையில் பெரியதொரு மலர்ச்செண்டு வைத்திருந்தேன். நெருக்கமாக என் ட்ராய் நின்றுகொண்டிருந்தார். அந்தப் போலீஸ் அதிகாரி தனது குரலில் இரக்கத்தை வலிந்து சேர்த்துக்கொண்டு கூறினான்.

“உண்மையிலேயே, இத்தகைய இளம் தம்பதிகளை நிரந்தரமாகப் பிரிப்பது என்று எண்ணுகிறபோது எவருடைய இதயத்தையும் சுண்டி இழுக்கவே செய்யும். இந்த உத்தியோகத்தில் வெகுகாலமாக இருந்து வந்திருக்கிறேன். பல குடும்பங்களின் மகிழ்ச்சியை நான் காப்பாற்றியிருக்கிறேன். நீ என்னை நிச்சயமாக நம்பலாம். நீ மட்டும் ட்ராயுடைய தலைவர்களையும் அவர்களது கூட்டாளிகளையும் கண்டுபிடிக்கவும், வெடிகுண்டுகள் எங்கே மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதையெல்லாம் நாங்கள் அறிந்து கொள்ளவும் உதவி செய்வாயானால், நிச்சயமாக நீயும் ட்ராயும் திரும்பவும் ஒன்று சேர்ந்து வாழலாம்” என்றான்.

“அவருடைய நடவடிக்கைகளை நான் அறியேன். என்னுடைய தொழிற்சாலையிலும், வீட்டிலும் எனக்குத் தலைக்கு மேலே

வேலைகள் இருக்கும். அதற்கே நேரம் போதாது; நான் பணியாற்றும் பருத்தி, கம்பளித் தொழிற்சாலைக்கு ஒருமுறை சென்று பாருங்கள்; அப்பொழுது நான் சொல்வது விளங்கும். ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில்கூட நான் வேலை செய்தாக வேண்டும். வார நாட்களில் தொடர்ச்சியாக பன்னிரண்டு மணி நேரம் வேலையில் இருப்பேன்.”

என்னையும், அந்தப் பள்ளிக்கூட மாணவியையும் ட்ராயினுடைய தொடர்புகள் பற்றி அறிய அந்தப் போலீஸ் அதிகாரி நீண்டநேரம் விசாரணை செய்தார். நடுச்சாமம் இருக்கும், எங்கள் இருவரையும் ‘சித்திரவதை’ அறைக்கு அழைத்துச் சென்று, ‘சித்திரவதைக் கருவிகளை’ மிக அருகில் நின்று பார்க்கும்படி செய்தார்கள். அறையின் மேல்முகட்டிலிருந்து நீண்ட கயிறுகள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவற்றில்தான் கைதிகளைப் பிணைத்துக் கட்டுவார்கள். உயிரற்ற உடலைக் கட்டி தூக்கி எறிவதற்குக் கெட்டியான கோணிச் சாக்குகள் கிடந்தன. தண்ணீரோடு கலக்கப்பட்ட சோப்பு நுரை நிறைந்த தொட்டிகள் இருந்தன. அவற்றைக் கைதிகளுக்கு வலுக்கட்டாயமாக வாய்க்குள் புகட்டுவது; நகக்கண்களுக்குள் பாய்ச்சுவதற்காக வைக்கப்பட்டிருந்த பல்வேறு வகையான ஊசிகள்; தண்ணீருக்குள் மூச்சைப் பிடித்து அழுக்குவதற்காக தண்ணீர்த் தொட்டிகள், என்று இன்னும் என்னவெல்லாமோ இருந்தன.

அந்தப் போலீஸ் அதிகாரி, மிரட்டும் தொனியில் “எங்களை முட்டாளாக்கப் பார்த்தால் இவையெல்லாம் உங்களுக்காகத்தான் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றன” என்றான்.

அதிகாலை இரண்டுமணி அளவில் மீண்டும் அந்த ‘விசாரணை அறைக்கு’க் கொண்டுவரப்பட்டோம். நாங்கள் வரும் வழியில் இருந்த ஒவ்வொரு அறையையும் தலையை நீட்டி எட்டி எட்டிப் பார்த்து வந்தேன். ஆனால் எங்கும் ட்ராய் இருப்பதாக அடையாளமே தெரியவில்லை.

“என் கணவர் என்னைப் பார்க்க விரும்புகிறார் என்று சொன்னீர்களே! அவர் எங்கே இருக்கிறார்?” என்று அந்தப் போலீஸ் அதிகாரியிடமே கேட்டேன்.

“நேற்றுப் பகலில் விசாரணைக்காக இங்கேதான் இருந்தான். நாங்கள் அரசாங்கத்தின் ‘இணைப்புக்’ கொள்கை பற்றி அவனுக்கு விளக்கிச் சொல்ல விரும்பினோம். தனது குற்றத்திற்காக வருந்தி மனம் மாறி, வியத்தகாங்குகளை கைவிட்டு விலகி, அரசாங்கத்திற்கு ஆதரவாக வந்துவிட வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தின் கொள்கையை விளக்க விரும்பினோம். அதற்கு அவன் ஒப்புக்கொண்டிருந்தால், உடனே நீங்கள் இருவரும் இந்நேரம் ஒன்று சேர்ந்திருக்கலாம். ஆனால் நாங்கள் ஒரு வார்த்தை சொல்வதற்கு முன்னதாகவே, இந்தச் சன்னல் வழியே

26 • ட்ரான் தின் வான்

குதித்து தனது காலை ஓடித்துக் கொண்டாள். இப்பொழுது 'சோரே' மருத்துவமனையில் இருக்கிறாள்'' என்றாள்.

எனக்கு அழகை வெடித்துக் கிளம்பியது. "நீங்கள் அவரை அடித்துக் காலையும் ஓடித்துவிட்டு, அவர் சன்னல் வழியாக குதித்து, தானே காலை முறித்துக் கொண்டார் என்று மற்றவர்களையும் நம்பச் செய்ய முயற்சிக்கிறீர்களா...?"

"இந்த நட்ட நடுச்சாமத்தில் இந்த மாதிரிப் பாசாங்குத்தனமாகக் கூச்சல் போடாதே. நான் உனக்கு உண்மையைச் சொல்லியிருக்கிறேன். சீக்கிரத்தில் நீயே அறிந்து கொள்வாய். உன்னிடமிருந்து எதையும் இங்கே யாரும் மறைத்து விடவில்லை..."

"என்னுடைய கணவர் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு செல்லப் பட்டிருந்தால், என்னை வீட்டிற்குச் செல்ல அனுமதித்தாக வேண்டும்."

"நீ எப்பொழுது போகலாம் என்பதைச் சொல்வேன்."

அதன் பிறகுதான் உண்மையில் நானும் 'கைது செய்யப் பட்டிருக்கிறேன்' என்பதை அறிந்துகொண்டேன். ஆகவே போலீஸ் தலைமையகத்திலேயே நானும் வைக்கப்பட்டேன். எனக்குத் தேவையான உடைகளையோ, படுக்கை விரிப்புகளையோ எடுத்துவரக்கூட அனுமதிக்கப் படவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் விசாரணை மண்டபத்திற்கு வலுக்கட்டாயமாகக் கொண்டு வரப்பட்டேன். அங்கு மக்நமாராவைக் கொலை செய்ய முயற்சி செய்ததில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் என்று சந்தேகப்பட்டவர்களை எல்லாம் விசாரிக்கவும், கடுமையாக அடிக்கவும் செய்தார்கள்.

இவர்களிலெல்லாம் ரொம்பவும் காட்டுமிராண்டித்தனமாக அடித்து நொறுக்கப்பட்டவன் (Loi) லாய்தான். அவன் ட்ராயுடன் சேர்த்துக் கைது செய்யப்பட்டவன்.

ட்ராய் தப்பிச்செல்ல முயன்று தோல்வி அடைந்த அதே நாள் மாலையில், லாய் தனது விலங்கை வெற்றிகரமாக உடைத்தெறிந்துவிட்டு, சிறைச்சாலை சுற்றுச் சுவரில் ஏறி விட்டான். ஆனாலும் அவன் மீண்டும் பிடிபட்டுப் போனான். இப்பொழுதுதான் அவனை முதன் முதலாகப் பார்க்கிறேன். லாய் பதினெட்டே வயது நிரம்பிய வாலிபன்; ட்ராயினுடைய அதே கிராமத்தைச் சேர்ந்தவன். முதலில் லாயைச் சிறைக்குக் கொண்டு வந்தபோது ஏனைய கைதிகள் அவனுடைய பார்வையையே விரும்பவில்லை. கடல் அலைகளைப் போல, சுற்றைக் சுற்றையாக அவனது முகத்தின் மீது தலை முடி விழுந்து கிடக்கும். பிடரியிலும் நீளமாகத் தொங்கும். இந்தப் புறத்தோற்றம் அவனை ஒரு 'தெருப் பொறுக்கி' என்று எண்ணும்படி வைத்திருந்தது. ஆனால் பின்னர் எல்லோரும் நன்கு அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. அவன்

ஒரு 'பார்பர் ஷாப்'பில் வேலை செய்துவந்தான். மக்நமாரா கொலை முயற்சியில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறான் என்பதை அறிந்த பிறகுதான் அவனை அவனது முதலாளியே மிகவும் விரும்பியிருக்கிறார். நன்றாகக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

விசாரணை அறையில் லாய் பிரம்பினால் மிருகத்தனமாகத் தாக்கப்பட்டான். லாயின் மீது விழுந்த ஒவ்வொரு அடியும் என்னைக் கதறவைத்தது. ஏனெனில் ட்ராயிடம் இந்த மிருகங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கும் முறை இதைவிட இன்னும் கொடுமையாக இருந்திருக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும். ஈவிரக்கமின்றி அடித்து நொறுக்கப்பட்ட போதும் லாய் வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை.

அவன் மயக்கமடைந்து விழுந்துவிட்டபோது, அவனை அறையின் மூலையில் இழுத்துப் போட்டுவிட்டனர். பிறகு ஒருசமயம் நாங்கள் இருவரும் எங்களுக்காகக் கொடுக்கப்படும் உணவை பெற்றுக்கொள்ள வரும்போது சந்தித்துக் கொண்டோம். அப்பொழுது லாய் 'நடந்த நிகழ்ச்சிகள் முழுவதுமே தானே முயன்று செய்தது என்றும், தன்னோடு யாரும் தொடர்பு கொண்டிருக்கவில்லை என்றும், எனவே தானே எல்லாவற்றிற்கும் முழு பொறுப்பாளி என்றும் ட்ராய் போலீசாரிடம் கூறிவிட்டார். திரும்பத் திரும்ப எவ்வளவுதான் அடித்தாலும் திரும்பத் திரும்ப இதையே தான் கூறிக்கொண்டிருந்தார். அவர் உண்மையிலேயே மிகத் தைரியமான மனிதர். சன்னல் வழியே அவர் குதித்தபோது நான் அங்குதான் இருந்தேன். நான் அவரை அடுத்து உட்கார்ந்திருந்தேன். முதலில் அவர் போலீசாரையும், பிறகு சன்னலையும் நோட்டம் விட்டார். மறுவினாடி, கையில் விலங்கு மாட்டப்பட்டிருந்தும் திடீரென யாரும் எதிர்பாரா விதமாக மின்னலைப்போலக் குதித்துவிட்டார். வெளியே தாவியபோது ஓடிக்கொண்டிருந்த ஏதாவது ஒரு காரின்மீது விழுந்திருந்தால் தப்பித்திருப்பார்.....' என்று அவசர அவசரமாகக் கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

போலீசாரின் அடுத்த தாக்குதலுக்கு ஆளானவன் ஹூயாதான். ஹூயாவுக்கு ட்ராய் சித்தப்பா முறை. இருவரும் ஒரே எலக்ட்ரிகல் ஷாப்பில் வேலை செய்தார்கள். ஆகவே இந்தப் பையன் கண்டிப்பாக தனது சித்தப்பாவிற்கு உதவி செய்திருக்க வேண்டும் என்று போலீசார் தாங்களாகவே தீர்மானம் செய்துகொண்டு விட்டார்கள். ஹூயாவுக்கு பதினேழு வயதுதான் ஆகியிருந்தது. இவன் ட்ராயுடன் பங்கு கொள்ளாதிருந்தால்கூட, இவனுக்கு 'அது'பற்றி ஏதாவது தகவல் தெரிந்திருக்கலாம் என்று எண்ணினர் போலும். அந்த இளம் சிறுவனை எத்துணை அடித்து நொறுக்கினார்களோ! ஆனால் அவனோ "என்னுடைய எஜமானர் என்ன வேலை கொடுத்தாரோ அந்த வேலையைத்தான் என் சித்தப்பா செய்துவந்தார். அதைத் தவிர வேறு எதுவும் எனக்குத் தெரியாது" என்பதையே திரும்பத் திரும்பக் கூறி வந்தான்.

28 • ட்ரான் தின் வான்

மூன்று நாட்கள் கழித்து ட்ராயைப் பார்ப்பதற்கென்று என்னை ஒரு காரில் ஏற்றி அந்தப் போலீஸ் அதிகாரி கொண்டு சென்றான். அந்தக்காரி போகிற வழியில் தெருவைச் சுட்டிக்காட்டி, "உன்னுடைய ட்ராய் எவ்வளவு முட்டாள் என்பதைப் பார். ஜனங்கள் எவ்வளவு அமைதியாக வேலைக்குச் செல்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லாவற்றையும் அனுபவிக்கிறார்கள். ஆனால் உன்னுடைய ட்ராய் வியத்காங்குகளின் சொல்லைக் கேட்டு மாட்டிக் கொண்டுவிட்டான். அவன் ஒரு இடத்திலே, நீ ஒரு இடத்திலே பூட்டப்பட்டுக் கிடக்கிறீர்கள்" என்று சொன்னான்.

இன்னும் எவ்வளவோ அந்தப் போலீஸ் அதிகாரி கூறிக் கொண்டே வந்தான். ஆனால் கார் எஞ்சின் எழுப்பிய ஓசையில் அவனது குரல் முழுக்க அடங்கிப் போய்விட்டது. ஏதோ சில சொற்கள்தான் என் காதில் விழுந்தன. சோரே ஆஸ்பத்திரி வாயிலை அடைந்தவுடன் அவசரமாகச் சில பழங்களை ட்ராய்க்காக வாங்கிக்கொண்டேன்.

ட்ராய் ஒரு அறையில், வேறு ஆறு பேருடன் பூட்டப்பட்டிருந்தார். வெளி உலகிலிருந்து பிரிக்கும் வகையில் கம்பி வலையால் ஆன கதவு இழுத்து மூடப்பட்டிருந்தது. சன்னல்கூட பார்க்கமுடியாதபடி மறைக்கப்பட்டிருந்தன. அறைக்கு வெளியே போலீசார் பலர் காவல் இருந்தனர்.

நான் அறைக்குள் நுழைவதைப் பார்த்தவுடன் எழுந்து உட்கார் முயற்சி செய்தார். ஆனால் மிகவும் பலவீனமாக இருந்ததால் திரும்பவும் படுக்கையிலே சாய்ந்து கொண்டார். கையை ஊன்றி சாய்ந்தவண்ணம் "கைது செய்யப்பட்டவர்கள் எல்லாரும் விடுதலை செய்யப்பட்டு விட்டார்களா? எல்லாரும் விடுதலையாகி விட்டார்களா?" என்றுதான் முதலில் கேட்டார்.

படுக்கையின்மீது அவருக்கு அருகில் அமர்ந்தேன். அவரால் நேசிக்கப்பட்ட அனைவரும் கைதிகளாக இருந்தும், அவர்கள் சித்திரவதை அனுபவித்தபோதும் கூட அவருக்கு உறுதிகூறும் வகையில் பொய்யாக, "அவர்கள் அனைவரும் விடுதலை செய்யப்பட்டு விட்டார்கள். நீங்கள் கவலைப்படாதீர்கள். நான்மட்டும் தான் எஞ்சி இருக்கிறேன்" என்றேன்.

அவருடைய உடலில் ஒரே ஒரு கால்சட்டை மட்டுமே இருந்தது. நெஞ்செல்லாம் வரிவரியாக தடிப்புகளும், சிராய்ப்புகளும் நிறைந்திருந்தன. அவை பிரம்பாலும் சாட்டையினாலும் பெற்ற அடிகளினால் ஏற்பட்ட வடுக்கள். அவரது வலதுகால் இடப்பலிருந்து முழுமையாக கட்டுப் போடப்பட்டிருந்தது. மிக மோசமாக மெலிந்து, கண்கள் குழி விழுந்து, கன்னமெல்லாம் வீங்கிப் போயிருந்தது. முகமெல்லாம், குறிப்பாக நெற்றியில் காயங்கள் நிறைய இருந்தன.

அவரைப் பார்த்த பிறகும் என் கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை.

“ரொம்பவும் நோவு எடுக்கிறதா” என்றேன்.

“ரொம்பவும் இல்லை. லேசாக இருக்கிறது. நான் இப்போது தூங்கமுடியும். உன்னையும் அடித்தார்களா?”

“இல்லை.”

“உண்மையாக?”

“என்னைப் பாருங்கள். ஆனால் என்னைக் கணக்கில்லாமல் கேள்விகள் கேட்டு துளைத்து எடுத்தார்கள்.”

அவர் என் கரங்களையெடுத்துக் கொண்டார். அன்பும் இரக்கமும் கலந்த பார்வையில் என்னை விழுங்கினார். அவரிடம் நான் குரல் கம்மக் கூறினேன்.

“என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். அன்றைக்கு மாலையில் நீங்கள் புறப்பட்டபோது நான் மிகவும் அழுத்தமாகவும் கோபமாகவும் நடந்து கொண்டேன். என்னை அதற்காக மன்னித்து, அதைத் தயவுசெய்து மறந்துவிடுங்கள்.” அவர் புன்னகை செய்தவாறே சொன்னார், “இல்லலையே, அது என்னுடைய தவறு. அதெல்லாமே என்னுடைய தவறுதான்! உன்னிடம் எனக்கு ஒருபோதும் கோபமே இல்லை. உன்னை நான் நேசிக்கிறேன். அளவற்ற முறையில் காதல் கொண்டிருக்கிறேன்”

அப்பொழுது போலீஸ் அதிகாரி இடைமறித்தான்; “இந்தமாதிரி விஷயங்களைப்பற்றியெல்லாம் பேசவேண்டுமானால், நீங்கள் உங்கள் வீட்டிற்குப் போய் பேசிக்கொள்ளுங்கள், அதுவரை பொறுத்திருங்கள். நீங்கள் இருவரும் மீண்டும் இணைவதற்கு உதவி செய்யவே இங்கிருக்கிறேன்.”

ட்ராயின் பக்கம் திரும்பிச் சொன்னான்: “நீ ஏன் சன்னல் வழியாகக் குதித்தாய். நான் அரசாங்கக் கொள்கையை விளக்கத்தான் தொடங்கினேன். அரசாங்கத்தின் கொள்கையை ஒருமுறை புரிந்துகொண்டு வியக்காங்குகளிடமிருந்து விலகிவிட்டால் நீ மீண்டும் உன் குடும்பத்திற்கே திரும்ப அனுமதிக்கப்படுவாய். அதைப்பற்றி நினைக்கையிலேயே உனக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படவில்லையா? ஆனால் நான் அதைச் சொல்லத் தொடங்குமுன் நீ...”

ட்ராய் பொறுமை இழந்து இடைமறித்தார். “உன்னுடைய அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளை விளக்குவதற்காக உன்னுடைய ஆவியை ஏன் வீணடித்துக் கொள்கிறாய்.”

போலீஸ் அதிகாரி தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு தேன் சொட்டும் வகையில் பேசினார்; “இந்த நடவடிக்கையில் நீதான்

30 • ட்ரான் தின் வான்

பிரதானமான குற்றவாளி அல்ல என்று எனக்குத் தெரியும். அது வேறு யாராவது இருக்கும்.”

ட்ராய் தலையை அசைத்து மறுத்தார். “குற்றவாளி என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை; அது ஒரு குற்றமே கிடையாது. அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்பாளரைக் கொல்வது நாட்டுக்குச் செய்யும் சேவையே தவிர குற்றமில்லையே! அதை நானேதான் செய்தேன், வேறு எவரும் செய்யவில்லை. மக்தமாராவைக் கொல்லவேண்டும் என்று நானேதான் திட்டமிட்டேன்.”

போலீஸ் அதிகாரி இன்னும் பொறுமையாக அவரை எப்படியும் தன் பக்கம் இழுத்துக்கொள்வதில் வெற்றிபெற முயற்சி செய்தார்.

“மீண்டும் நன்றாக யோசித்துப் பார். நீ செய்தது மிகப் பெரிய குற்றம் என்பதை நீ அறியவில்லையா? ஒரு உயர்மட்ட அமெரிக்கரின் உயிருக்கு வேட்டு வைக்க நினைத்தது எவ்வளவு பெரிய குற்றம்?”

“அவன் ஒரு அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியப் பன்றி என்பதை நான் அறிந்திருந்தால்தான் என் உயிரே போனாலும் சரி என்று அவனைக் கொல்ல முயன்றேன்.”

படுக்கையைச் சுற்றிலும் நின்றுகொண்டிருந்த போலீசார் ஒருவருக்கொருவர் பொருள் பொதிந்த பார்வையைப் பரிமாறிக் கொண்டார்கள். அவர்கள் ட்ராய்மீது பாய கை அரிப்பு எடுத்துக் கொண்டிருந்தாலும் அதிகாரி மிக அமைதியாக, “உன்னுடைய அழகான, இளமை ததும்பும் மனைவியை நினைத்துப் பார். அவளுக்காகவாவது இரக்கப்படு. சில நாட்களுக்கு முன்புதான் அவளை மணம் முடித்திருக்கிறாய். அவளுடைய வாழ்க்கையையே நாசம் செய்து விடாதே!”

“நான் கைது செய்யப்பட்டதிலிருந்து இன்றுவரை நாங்கள் எவ்வாறு, எப்பொழுது திருமணம் செய்துகொண்டோம் என்பதைத்தான் விடாமல் சங்கு ஊதிக்கொண்டிருக்கிறீர்களே; எங்கள் திருமணப் புகைப்படத்தை என் முகத்திற்கு நேராகத் திணித்து, காதலையும், மகிழ்ச்சியையும் சுகத்தையும்பற்றி நீண்ட பிரசங்கங்கள் செய்திருக்கிறீர்கள். என்னுடைய மனைவியின் உருவம் என்னுடைய நாட்டையும் மறக்கச் செய்துவிடும் என்று மனப்பால் குடித்திருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு ஒன்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். நீங்கள் உங்கள் நேரத்தை வீணாக்கிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். இந்த மண்ணில் அமெரிக்க வெறியர்கள் இருக்கும்வரை எந்த மனிதனுக்கும் சந்தோஷம் கிடையாது.”

ட்ராயினுடைய இந்த உறுதியான போக்கை பொருட்படுத்தாததைப் போல காட்டிக்கொண்ட போலீஸ் அதிகாரி மீண்டும் தொடங்கினான்:

“நேற்று உனக்குப் பொழுது போவதற்காக ஒரு ‘டேப் ரிக்கார்டர்’ கொண்டு வந்து கொடுத்தேன். அதில் வட வியத்நாமிலிருந்து தப்பித்து, 17-வது அட்சரேகையை கடந்து தெற்கே வந்திருக்கிற ஒரு மாணவன் கூறிய கதை இருந்தது. ஒரு ‘கம்யூனிஸ்ட்’ இரும்புத் திரை’க்குப் பின்னால் தான் பெற்ற அனுபவங்களைக் கூற, அங்கிருந்து தப்பி வந்து சேருகிறவர்களைப் பார்ப்பதோ, அல்லது அவர்கள் கூறுவதைக் கேட்பதோ மிக அரிது. ஆனால் அரசாங்கத்தின் தாராள மனப்பான்மையை உணர்ந்துகொள்ள நீ மறுக்கிறாய். அந்த ‘டேப் ரிக்கார்டரைக்கூட உடைத்தெறியத் துணிந்துவிட்டாய். எல்லைமீறி நீ சென்றுவிட்டாய். எவ்விதமான மனிதத் தன்மை நிறைந்த எந்தக் கொள்கையையும் உனக்குப் பயன்படுத்த முடியாது.”

“அந்த அவலட்சணம் பிடித்த மாணவன் மட்டும் என் முன்னால் இருந்தால், நிச்சயமாக அந்த டேப் ரிக்கார்டரை உடைத்திருக்க மாட்டேன். அவனுடைய மண்டையை பிளந்திருப்பேன். அவன் வட வியத்நாமை மட்டும் அவதூறு செய்யவில்லை. தலைவர் ஹோசிமின்னையும் அவதூறு பேசத் துணிந்துவிட்டானே. அவனுக்கு எவ்வளவு திமிர் இருக்க வேண்டும்” ட்ராய் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் அழுத்தமாகவும் உரக்கவுமே பேசினார். படுக்கையில் கிடந்தவாறு மேல்மூச்சு, கீழ்மூச்சு வாங்கினார். அவரது முகமே கோபத்தினால் சிவந்துவிட்டது. இன்னும் என்னவெல்லாமோ சொல்ல விரும்புகிறார் என்பது தெரிந்தது. போலீஸ் அதிகாரி எப்படியோ அமைதியாக இருந்தான். பிறகு “நான் வேறு ஒருநாளைக்கு வருகிறேன்.” என்று கூறிவிட்டு என்னை நோக்கி, “நீயும் கூடப் புறப்படுகிறாய், நேரம் ஆகிவிட்டது” என்றான்.

நான் அவசர அவசரமாக ஆரஞ்சுப் பழத்தை உரித்து ஒரு பாதியை அவருடைய கையில் கொடுத்துவிட்டு மீதியை அவரைத் தின்னும்படி கூறினேன். அவரது காதுக்கருகே குனிந்து, “நீங்கள் எங்கெல்லாம் போகிறீர்களோ அங்கெல்லாம் நானும் தொடர்ந்து வருவேன். எந்த நேரமும் உங்களை வேறு இடத்திற்கு கொண்டு செல்லலாம், குடும்பத்திற்கு மட்டும் அது தெரியவேண்டும்” என்று ரகசியமாகக் கூறி விடை பெற்றேன்.

பொதுப் போலீஸ் இலாகாவின் கீழிருந்த வேறு ஒரு சிறைச்சாலைக்கு மாற்றப்பட்டு விட்டேன், என்னுடன் பத்து பேர் அடைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்களில் இருவர் என்னுடைய வயதை ஒத்தவர்கள். அவர்களில் ஒருத்தி ‘ஏ’ பள்ளி மாணவி. அமெரிக்க எதிர்ப்பு ‘போர்டுகளை’ கட்டிய குற்றத்திற்காகக் கைது செய்யப்பட்டவள். மற்றொருத்தி ‘ஓய்’ வியாபார நிறுவனத்தில் பணியாற்றியவள். இந்தப் பெண் மிகக் காட்டுமிராண்டித்தனமாக கொடுமைப்படுத்தப்பட்டாள். அவள் வேலை செய்துவரும் நிறுவனத்தில் தேசிய விடுதலை

32 • ட்ரான் தின் வான்

முன்னணியின் கொடிகளும், சில தஸ்தாவேஜுகளும் இருந்ததுதான் காரணமாம். இன்று காலையில் கூட, விசாரணை அறையிலிருந்து நடக்க முடியாமல் சுவரைப் பிடித்துக்கொண்டே நடந்து வந்தாள். நகக் கண்களுக்குள் ஊசி ஏற்றி விரல்களிலிருந்து ரத்தம் சொட்டிக் கொண்டிருந்தது. அறைக்குள் தள்ளாடி நுழைந்தவுடனே தன் சிநேகிதியின் தோளில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு குமுறிக் குமுறி அழுதாள். எவ்வளவு தேற்றியும் சமாதானம் அடையவில்லை.

“என்னை அழவிடுங்கள். இங்கேதான் என்னால் அழ முடியும். என் சிநேகிதிகளுக்கு முன்புதான் நானும் அழுவேன். எதிரிகளுக்கு முன்பு என்றும் அழுததில்லை. அழவுமாட்டேன். ஆனால் எவ்வளவு உறுதியுள்ளவள் என்பதையே காட்டியிருக்கிறேன். நான் இந்தச் சிறைக்கு வந்து இரண்டு நாட்களாகியும், இதுவரையாரையும் சிநேகம் செய்து கொள்ளவில்லை. ஏனைய கைதிகள் அனைவரும் என்னை சந்தேகக் கண்கொண்டு, வெறுப்பாகவே நோக்குவார்கள்.”

அன்று மாலை உணவுக்குப் பிறகு எங்கள் சிறைக்குள், ஒரு பாடல் ஓசை மெல்ல வெளிவந்தது. ஒரு பெண் ஓரடியைப் பாடியவுடன், மற்ற பெண்கள் அதனைக் கோஷ்டியாக, மிக மெல்லிய குரலில் பாடினார்கள். ‘ஓய்’யும் பாடினாள். அவள் அனுபவித்திருக்கும் சித்திரவதைக்கும், முகம், உடல் ஆகியவற்றில் ஏற்பட்டிருக்கும் ரத்தக் காயங்களுக்கும், அவள் அழ முடியுமே தவிர பாடுவாள் என்று கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால் அவளோ சிறையின் கம்பிக் கதவுகளின்மீது சாய்ந்து உட்கார்ந்து எங்களை நோக்கியவண்ணம், அமைதி தவழும் முகத்துடன் மெல்லப் பாடவே செய்தாள்; பலமாகக் கட்டுப்போடப்பட்டிருந்த அவளது கைகள் மேலும் கீழும் ஆடி அசைந்தன. அவை தாளத்திற்காக அசைந்தன. சிறிது நேரம் கழித்து என்னைப் பார்த்தாள். அழுது அழுது சிவந்திருந்த எனது கண்களைப் பார்த்து, மிக ஆதரவாக “கோஷ்டியாகப் பாடுவது மிக அருமையானது. நீ ஏன் கவலையோடு காட்சியளிக்கிறாய் அழுவதை நிறுத்திவிடு. எங்களோடு சேர்ந்து பாடு” என்றாள்.

வெளியே காவலாளிகளைக் கண்காணித்துக் கொள்ள ஒவ்வொருவராக மாறி மாறிப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டனர். காவலாளிகள் வரும்போதெல்லாம் பாடுவதை எல்லோரும் நிறுத்திவிட்டு, பேசிக்கொண்டிருப்பதைப் போல பாவனை செய்வோம். நாங்கள் பாடிய பாட்டு சற்று நீளமானதுதான். வடவியத் நாமிலிருந்த ஒரு பெரிய சங்கீதக்காரர் எழுதி, மெட்டமைத்த பாடல் அது. “நம்பிக்கையின் கீதம்” என்பது அந்தப் பாடலுக்குப் பெயர்.

அதற்கு மேலும் அங்கே நான் அழுது கொண்டிருக்கவில்லை. தன்னம்பிக்கையும், உயர்ந்த நோக்கங்களுமே நிறைந்திருந்த அந்தச்

சூழ்நிலைமையில் என்னுடைய போக்கிற்கு அங்கு இடமே இல்லை என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்துகொண்டேன். அதுவும் குறிப்பாக 'ஓய்' ஒரு பாடலை மனப்பாடம் செய்துகொள்ள எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளைக் கண்டபோது மிகவும் உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் போனேன். அவளுடைய வாழ்வே அன்பின்மீது மலர்ந்தது. அவள்மீது எனக்கு அளவற்ற நம்பிக்கை பிறந்துவிட்டது. அவளது ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் முறையாகப் பதில் சொல்லி விடுவேன்.

மறுநாள் காலை நாங்கள் மீண்டும் எங்கள் பேச்சைத் தொடர்ந்தோம். எனக்கு நேர்ந்த எல்லா நிகழ்ச்சிகளையும் அவளிடம் முழுமையாகக் கூறினேன். என்னுடைய கணவனது பெயரைக் குறிப்பிட்டவுடனே அவளுக்கு ஆச்சரியம் தாங்க முடியவில்லை. அவசரமாக என்னிடம் "நிகூயென் வான் ட்ராய்... அந்தப் பெயரா சொன்னாய்? ஓ! அப்படியானால், மக்நமாராவைக் கிட்டத்தட்டக் கொலை செய்தாரே அவருடைய மனைவியா?" என்று கேட்டாள்.

"ஆமாம்."

"சன்னல் வழியாக அவரே குதித்து காலை ஓடித்துக் கொண்டதெல்லாம் உண்மையா?"

"ஆமாம், அவரை ஆஸ்பத்திரியில் பார்த்தேன்."

"ஓ! இது பெரும் பாக்கியம்தான்" என்று கூவினாள். ஆழமான பரிவோடு என்னை நோக்கினாள். அவளது வீங்கிப்போயிருந்த கரங்களால் என் தோளைத் தழுவிக்கொண்டாள்.

"மக்நமாரா சென்ற வருடம் மேற்கு மண்டலத்தைப் பார்வையிட வந்தபோது மயிரிழையில்தான் உயிர் தப்பினார். அவருடைய பாதுகாப்பு விமானம்தான் தாக்குண்டது. இந்த வருடமும் மிக நெருக்கடியில் தான் தப்பித்திருக்கிறார். ட்ராய் அந்த அமெரிக்க வெறியனைக் கொல்ல முடியாது போனாலும்கூட, அவன் நடு நடுங்கிக் கொண்டிருப்பான் என்பது உறுதி. சிறைக்குள் யாரோ ஒருவர், வெடிகுண்டுகள் நீண்ட சோதனைக்குப் பின்கண்டுபிடிக்கப்பட்டாலும் அந்த 'காங்லி' பாலத்தைப் பயன்படுத்த யாரும் அனுமதிக்கப்படவில்லை என்று சொன்னார். டான் சன் நட விமான நிலையத்திலிருந்து ஹெலிகாப்டரில் குடியரசு மருத்துவமனைக்கு மக்நமாரா கொண்டு செல்லப்பட்டாராம். அங்கிருந்து சுற்றி வளைத்துக்கொண்டு அமெரிக்கத் தூதுவராலயத்திற்குப் போனாராம். ட்ராயுடைய நடவடிக்கையினால்தான் அந்த அமெரிக்க வெறியன் எலியைப்போல பொந்துகளுக்குள் போய்க்கொண்டிருக்கிறான்."

"ட்ராயுடைய மனைவி 'செல்' நம்பர் நாலில் இருக்கிறார்" என்ற செய்தி கிட்டத்தட்ட சிறைச்சாலை முழுமையும் பரவிவிட்டது.

34 • ட்ரான் தின் வான்

என்னுடைய 'செல்'லுக்கு நேர் எதிரில் இருந்த 'செல்'லிலிருந்து ஒரு குரல் ரீங்காரமிட்டு வந்தது.

"சகோதரி ட்ராய் அங்குதான் இருக்கிறாரா? மங்கலான நீலநிற ஜாக்கெட் போட்டிருக்கிறாரே அவர்தானா?"

"ஆமாம் நானேதான்" என்றேன்.

"நன்றாக இருக்கிறாயா? உன்னையும் அடித்தார்களா?" இந்தக் குரல் சற்று வயதான மாதுடைய குரல்போல இருந்தது; அதற்கு நான் "இதுவரை அப்படி ஏதும் நடக்கவில்லை. கேள்வி விசாரணைகள் நடந்திருக்கின்றன. மிரட்டியும் பார்த்தார்கள்" என்றேன்.

"சிறையில் இருக்கும் நாங்கள் ட்ராயைப் பற்றி பல விஷயங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அவரைக் கைது செய்துவரும்போது பார்த்தவர்களும், ஏன் போலீசாரிலே கூட சிலர் அவரது உறுதியைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பத்தாயிரக்கணக்காக ராணுவத் துருப்புகள் காவலுக்கு நின்றிருந்தபோதிலும் ஒரு வெடிகுண்டையாவது, வைக்க வேண்டிய இடத்தில் வைத்துவிட்டாரே! மயிரிழையில்லாதானே அந்தக் கடற்கொள்ளைக்காரன் தப்பிவிட்டான்... குழந்தை, உனக்கு என்ன வயதாகிறது?"

"இருபது"

"உனக்கு ஏதாவது வேண்டுமா?"

என்ன பதில் சொல்வது என்று தயங்கிக் கொண்டிருந்தபோது என்னுடன் இருக்கும் மற்றொரு கைதிப் பெண் "அவள் வரும்போது வெறுங்கையோடுதான் வந்தாள். அவளோடு எதையும் எடுத்துவர அனுமதிக்கப்படவில்லை."

பகல் உணவைக் கைதிகள் பெற்றுக்கொள்வதற்காக 'செல்' கதவுகளைத் திறந்துவிட்டார்கள். இந்தச் சமயத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு எனக்குத் துணிமணிகள், போர்வை விரிப்புகள், கொசு வலை, 'டீத் பிரஷ்', பழங்கள், இன்னும் என்னவெல்லாமோ ஒவ்வொருவரும் கொடுத்தார்கள்.

சில பெண்கள் உணவருந்தும் ஹாலில் அவர்களோடு தான் சாப்பிட வேண்டும் என்று வாதிட்டுக் கொண்டார்கள். அவர்களுடைய உணவைப் பகிர்ந்து சாப்பிட வேண்டும் என்றும் வாதாடினார்கள். அவர்களுடைய கருணைமிசுந்த இரக்கத்தைக் கண்டு, நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு உறவினர்களுடைய வீட்டிற்குச் சென்றதைப் போலவே உணர்ந்தேன். சகோதரி 'எக்ஸ்' என் அருகில் அமர்ந்திருந்தாள். என் காதருகே குசுகுவென்று பேசினார். "உனக்கு ஏதாவது தேவைப்பட்டாலோ அல்லது கவலையாக இருந்தாலோ எங்களிடம் சொல்லு; நாங்கள் நிச்சயமாக உன்னைப் பாதுகாப்போம்,

உதவி செய்வோம். நீ நன்றாக இருக்க வேண்டும். உடல்நிலை நன்றாகத் தேற வேண்டும். அப்பொழுதுதான் ட்ராயினுடைய மனமும் சஞ்சலமற்றிருக்கும், என்பதுதான் எங்களுடைய விருப்பமெல்லாம்.” தான் அண்மையில் ட்ராயைச் சந்தித்ததாகக் கூறினார். “அவரை எங்கே சந்தித்தீர்கள்? அவர் எப்படி இருக்கிறார்?” என்றேன் அவசரமாக.

சோற்றுக் கவளத்தை விழுங்கிக் கொண்டே, மெதுவாகக் கூற ஆரம்பித்தார்.

“சன்னல் வழியே குதித்து காலை முறித்துக் கொண்ட பிறகும், போலீஸ்காரர்கள் ட்ராயை அடித்திருக்கிறார்கள். அதன் பிறகுதான் அன்று மாலை சோரே ஆஸ்பத்திரி கைதிகள் வாட்டுக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். அதே ஆஸ்பத்திரியில் இருந்த பெண் கைதிகள், யாரோ ஒருவரை கால் முதல் தலைவரை வெள்ளைப் போர்வையால் மூடித் தூக்கிக் கொண்டு வந்ததைப் பார்த்தோம்.

“எங்கள் அறைக் கதவிற்கு முன்புதான் அந்த ஆளைக்கிடத்தி வைத்திருந்தார்கள். அந்த ஆள் மிகவும் இளைஞர்; இருபது வயதுதான் நிரம்பியிருக்கும், அதற்கு மேல் இராது. அவருக்குக் காவல் இருந்த காவலாளி மூலம் இன்னும் கொஞ்சம் செய்திகளைச் சேகரித்துக் கொள்ள முடிந்தது. அவன், “இவர்தான் மக்நமாராவைக் கொல்ல முயற்சி செய்தவர்” என்று சொன்னான். உடனே, அங்கேயே நாங்கள் அனைவரும் அவருக்கு உதவி செய்ய ஓடினோம்; போலீஸ் எங்களை அடித்துத் தூரத்தியது. கடைசியில் எங்களில் ஒருவரை மட்டும் வெளியே விட்டார்கள். எங்கள் பிரதிநிதி அந்த இளம் வீரனுடன் பேச முயன்றான். ஆனால் அவரோ சுயநினைவின்றியே கிடந்தார். அவரது கண்கள் தூங்குவதைப் போலவே இருந்தன. மூச்சும் சீரான முறையில் இருந்தது. காவல்காரர்கள் சாப்பிட்டு விட்டு வரும்வரை போலீஸ்காரர் காத்திருந்து, பிறகு ஒரு ‘செல்’லுக்குள் அடைத்து விட்டுச் சென்றார்கள். அன்றைக்கு இரவு ஒன்பது மணிக்கு, திரும்பவும் போலீசார் ஒரு ‘வானில்’ ஏற்றி வேறு எங்கேயோ ட்ராயை அழைத்துக் கொண்டு சென்றுவிட்டார்கள். வாயிலில் இருந்த ஒரு காவலாளியை மிகவும் வற்புறுத்தி அவரைக் கொண்டு செல்வதற்கான காரணத்தைக் கேட்டோம். தலையை அசைத்துக்கொண்டே அந்தக் காவலாளி “இந்த வியட்காங் ஒரு பயங்கரவாதி, பட்டப்பகலில் தப்பிச் செல்லும் நோக்கத்தோடு சன்னல் வழியாகக் குதித்திருக்கிறார். ஆனால் கால் ஓடிந்து போச்சு. இங்கே கொண்டு வந்தார்கள். கொஞ்ச நேரம் கழித்து விருப்பத்தோடு அறைக்குள் இருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டிருந்தோம். ஆனால் திடீரென்று சன்னல் வழியே என்ன செய்கிறார் என்று எட்டிப்பார்த்தால் கட்டுகளை எல்லாம் அவிழ்த்துவிட்டு மறுபடியும் தப்பிக்கத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறார் என்றால் பாருங்களேன். இப்பொழுது கடுமையான காவலுள்ள

36 • ட்ரான் தின் வான்

இடத்திற்குக் கொண்டு செல்கிறார்கள். அவர் மட்டும் தப்பிப் போய்விட்டால், நாங்கள் எல்லாரும் சிறைக்குள் இருக்க வேண்டியதுதான்!

“இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு, அவருடைய போட்ஸ் காவலர்களிடம் ஓடினோம். அவரைப் பற்றிச் சில செய்திகளை அவர்கள் கூறினார்கள். அன்று நடுச்சாமம் சோரே ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து கொண்டு செல்லப்பட்டார். அவருடைய புதிய சிறையைப் பார்வையிட அரசாங்க கொலைகாரக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த சிலர் வந்தார்கள். ஒரே நாளில் இரண்டாம் முறையும் ட்ராய் தப்பிச் செல்ல முயன்றதைக் கேட்டு அவர்கள் நிலைகுலைந்து போய்விட்டார்கள். ஒரு கால் ஓடிந்து விலங்கிடப்பட்டு, உடலெல்லாம் காயமடைந்து இருந்தபோதிலுங்கூட ட்ராய் தன்மானத்தை ஒரு போதும் விட்டுக் கொடுக்கவேயில்லை. ‘காட்டுமிராண்டி’க் கூட்டத்தினர் வீசிய ஒவ்வொரு அவமதிப்புக்கும் ட்ராய் சுடச்சுடப் பதிலடி கொடுக்கத் தவறவில்லை. கூரிய நாவிலிருந்து புறப்பட்ட சொற்கள் அவர்களைத் திணறடித்தது. அந்தக் காட்டு மிராண்டிக் கும்பல் ட்ராயை கம்யூனிஸ்ட் ஏஜண்ட் என்று குற்றம் சாட்டினார்கள். கம்யூனிஸம் பற்றி தாறுமாறான அவதூறுகளை மிக அசிங்கமாகப் பேசினர். ட்ராய் கம்யூனிஸ்டுகளால் தூண்டிவிடப்பட்ட சதிகாரர் என்றும் பயங்கரவாதி என்றும் குற்றம் சாட்டினார்கள். இதற்கும் ட்ராய் சரியான முறையில் முகத்திலடித்தாற் போல் பதில் கூறினார்.

“யாருக்கும் கம்யூனிஸ்டுகள் தீங்கிழைத்ததாக நான் இதுவரை பார்த்ததே கிடையாது. ஆனால் அதற்கு நேர்மாறாக, என்னுடைய சிறு வயதிலிருந்து பார்த்து வருகிற கொடுமை என்னவென்றால், அமெரிக்கப் போர்வெறியர்கள் நாளுக்கு நாள் இங்குவந்து இறங்கிய வண்ணம் இருக்கிறார்கள். சைகோன் நகரின் வானம் எப்பொழுதும் இவர்களது விமானங்களின் இரைச்சலை எதிரொலித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. அவர்கள்தான் குண்டுகளாலும், துப்பாக்கிகளினாலும் மக்களைக் கொன்று குவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.” பிறகு ட்ராய் மிகக் கேலி நிறைந்த குரலில். “ஏ! கயவர்களே என்னைக் கம்யூனிஸ்ட் ஏஜண்ட் என்று அழைப்பீர்களானால், அதனை மிகப்பெருமையாகக் கருதுகிறேன். கம்யூனிஸ்டுகள் எப்பொழுதும் மக்களின் நன்மைக்கே உழைக்கிறார்கள். அமெரிக்கர்களின் கூலிகளே! நீங்கள்தான் வெட்கித் தலைகுனிய வேண்டும்” என்றார். அன்றைக்கு இரவு இந்தக் காட்டுமிராண்டிக் கூட்டம் ட்ராயிக்குக் கடுமையான போலீஸ் காவல் போடும்படி உத்தரவிட்டார்கள். மீண்டும் அவர் தப்பிச் செல்ல முயல்வார் என்ற பயம் அவர்களை விடவில்லை. அமெரிக்க முரடர் கும்பல் பக்கத்தில் நின்றாலும்கூட ட்ராய் தன்னைச் சுற்றி நின்ற போலீசாருக்குக் கேட்கும்படி அரசியல் நிலைமையை எடுத்து விளக்கிக்

கூறினார். போலீசாரில் ஒருவர் ட்ராயிடம் பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்தார். அவர் ட்ராயைப் பற்றி ஒருமுறை என்னிடம் கூறினார். “ட்ராய் என்னுடன் பேசும்போது அவரது குரல் மிக நாகரிகமாக, பெருந்தன்மை வாய்ந்ததாக இருக்கும். அமெரிக்க முரடர் கும்பலுக்கு பதிலடி கொடுக்கும்போது அவரது குரல் இருப்பதைப் போல கடுமையாக இராது” என்றார்.

ட்ராய் குடிப்பதற்கு தண்ணீரும், உடலைத் துடைத்துக் கொள்ள நனைந்த துண்டும் கொடுத்து உதவினாராம் அந்தப் போலீஸ்காரர்.

சிறையின் முன் முற்றத்தில் வெய்யிலில் காய பெண்கைதிகளையெல்லாம் வெளியே சென்று உட்கார அனுமதித்தார்கள். எங்களைப் போன்ற இளம் பெண்களுக்கு வெய்யிலில் காய வெளியே அனுப்புவதும், சில்லறை வேலைகளுக்குச் செல்வதும், சகோதரி ‘எக்ஸ்’ஸிடம் பேசுவதற்குக் கிடைக்கும் அருமையான சந்தர்ப்பங்களாகக் கருதுவோம். அல்லது ஏனைய கைதிகள் தாங்கள் அறிந்த போராட்டங்களைக் கூறவும், கேட்கவும் வாய்ப்பாகும். சகோதரி ‘எக்ஸ்’ பல சிறைகள் பார்த்தவர். பூமிக்கடியில் அமைக்கப்பட்ட இருட்டறைகளில், தனிமைச் சிறையில் பல காலம் கழித்தவர், அவளுடைய கணவனுக்கு தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டு அதுவும் நிறைவேற்றப்பட்டுவிட்டது என்றுதான் தெரிகிறது. இருந்தபோதிலும் எங்கள் கூட்டத்திலேயே அவர்தான் மகிழ்ச்சிக்கும், தன்னம்பிக்கைக்கும் ஊற்றாக இருந்தார் என்று சொல்ல வேண்டும். அடிக்கடி அமைதியாக உட்கார்ந்து எங்களுக்கு “சகோதரர் டாங்” என்ற கவிதையைப் பாடிக்காட்டுவார். அந்தப் பாடலை நாங்கள் “கம்யூனிஸ்ட் உறுதியின் கவிதை” என்று கூறுவோம். சகோதரர் டாங்கின் புரட்சிகரமான வீர சாகசங்களையும், ஜியாதின் சிறையில் அவர் தழுவிய வீர மரணத்தையும் எங்களுக்கு உணர்ச்சி பொங்கக் கூறுவார். டாங்கின் மனைவியை அவர் பெரிதும் புகழ்வார். அவர்களுடைய பல குழந்தைகளைக் காப்பாற்றியதோடு, கணவருடன் அவரது புரட்சி நடவடிக்கைகளுக்குத் துணைநின்றார். அதோடு தானும் சிறையில் கடைசி நிமிடம்வரை போராடியே புரட்சிக்காகவே இறந்தார்.

கணவனுடன் கசப்பையும், இனிப்பையும் பகிர்ந்துண்டு, மிக்க விசுவாசத்தோடு இறுதிவரை வாழ்ந்த மனைவியரின் வீரமிக்க கதைகளைக் கேட்பதையே மிகவும் விரும்பினேன். இந்தக் கதைகளை எல்லாம் கேட்கும்போது என்னை எண்ணி நானே வெட்கப்பட்டுக் கொள்வேன். என் கணவருக்கு நான் உதவியாக இல்லாதிருந்துவிட்டேன் என்பதற்காக மட்டுமல்ல, அவருக்குப் பல சமயங்களில் தடையாகவும், தொந்தரவாகவும்ல்லவா இருந்திருக்கிறேன். பாவம் ட்ராய்! வீட்டிற்குத் தாமதமாக வரும்போதெல்லாம்

38 ● ட்ரான் தின் வான்

என்னுடைய பெற்றோர் வீட்டுக்குப் போய் என்னுடைய கடைசித் தங்கையை தூக்கிக்கொண்டு வருவார். அப்பொழுதுதான் நான் ஏதும் தவறாக எண்ணிக்கொள்ள மாட்டேனாம். இத்தகைய நிகழ்ச்சிக் கோவைகள் என் கண் முன்னால் நிறைந்து நின்றன. அதனால் என் இதயத்தில் எண்ணற்ற கூரிய ஊசிகள் பாய்வதைப்போல உணர்ந்தேன். திருமணத்திற்கு முன்பும், பின்பும் ட்ராய் எவ்வாறு தனது சக்தியையும், மனத்தையும் இவ்வளவு பெரிய கஷ்டம் நிறைந்த வேலையில் ஒருமித்து ஈடுபடுத்திக்கொண்டே, என் மனத்தை மகிழ்ச்சிப்படுத்தவும் அவர் எடுத்துக் கொண்ட அக்கறையையும் எண்ணி எண்ணி வியந்து கொண்டிருந்தேன்.

என் கண்ணில் கோர்த்து நின்ற கண்ணீரைக் கண்டவுடன் சகோதரி 'எக்ஸ்' கூறினார்: "கட்டுப்படுத்திக்கொள் குய்யென்! நீ அழ ஆரம்பித்துவிட்டால் அவர்கள் சந்தேகப்பட்டு உள்ளே அனுப்பி விடுவார்கள்."

"மற்றவர்கள் கணவன் மூலமோ, மனைவி மூலமோ தங்களது புரட்சி நடவடிக்கைக்கு உதவி பெற்றார்கள். ஆனால் நானோ, குறைந்த பட்ச உதவிகூடச் செய்யவில்லை என்பது மட்டுமல்ல, பல சமயங்களில் அவருடைய வழியில் இடைஞ்சலாக இருந்திருக்கிறேனே! நான் அவருடைய நம்பிக்கையைப் பெறவில்லையே என்பதை நினைத்து வருந்துகிறேன்."

"புரட்சிகர வேலையில். ஒவ்வொருவரும் தமது கடமையைச் செய்யவேண்டும்", என்றார் சகோதரி 'எக்ஸ்'. புரட்சிகர வேலையைப் பற்றி வேறு யாரிடமும் அவர் பேசக் கூடாது. அந்த வேலைக்கு அந்த நபர் தேவைப்பட்டால் தான் பேசலாம். இது மிகக் கண்டிப்பான விதி, இதற்கு ஒவ்வொருவரும் பணிந்தாக வேண்டும். உன்னை நம்பவில்லை யென்றால், உன்னை எப்படி ட்ராய் நேசித்திருக்க முடியும்? சரி, நீங்கள் இருவரும் ஏதாவது விஷயங்களைப் பற்றி விவாதித்துக் கொள்வீர்களா?"

"அவர் அடிக்கடி என்னிடம் தவறு கண்டு பிடிப்பார்".

"எதற்காக?"

இக் கேள்விக்குச் சிறிது நேரம் யோசித்தேன். பிறகு, "எங்கள் பக்கத்து வீட்டார்களிடம் யோசனையில்லாமல் நடந்துகொண்டு விட்டால் கடுமையாக விமர்சிப்பார். அவருக்கு அழுத்தமான வண்ணங்கள் பிடிக்காது. அதற்கு அவர் சொல்வார், "நாமெல்லாம் உழைக்கும் மக்கள், பகட்டுத்தனமான ஆடைகளை அணிந்து காப்பியடிக்கக் கூடாது", என்று. என்னுடைய ஆடைகளும் கடல் நீலமாகவோ அல்லது வெள்ளை நிறமாகவோதான் இருக்கும், அந்த நிறங்களையே அவர் நேசிப்பார். "சைகோன் நகரம் ஹனாய்

நகரைப்போல ஆகிய பிறகு நாம் எவ்வளவு விரும்புகிறோமோ அவ்வளவு சினிமா பார்க்கலாம்” என்று கூறி சினிமாவுக்குப் போவதற்கு மறுத்து விடுவார். கடந்த இரு வருடங்களாக ஒருவரையொருவர் நன்கு அறிந்திருக்கிறோம், சினிமாவிடமிருந்து ஒரே ஒரு முறைதான் போயிருக்கிறோம்.”

“அப்படியானால் இப்பொழுது உனக்குத் தெரிந்திருக்கும்; அமெரிக்க வெறியர்களை எவ்வளவு தூரம் ட்ராய் வெறுத்துத் தள்ளினார் என்பது. இதைப்பற்றி எதுவும் உன்னிடம் பேசியிருக்கிறாரா?” என்று கேட்டார், சகோதரி ‘எக்ஸ்’.

“ஓ! நிச்சயமாக, அடிக்கடி பேசியிருக்கிறார். 1954ஆம் ஆண்டில் முதன் முதலில் ‘அமெரிக்க-தியெம்’ கும்பல் “கம்யூனிஸ்ட் மறுப்பு” இயக்கத்தைத் தொடங்கியதை என்னுடைய சொந்தப் பகுதியில்தான் நான் பார்த்தேன். சோ டியாக், வின் ட்ரின்ஹ் போன்ற இடங்களில் நிறைய பேர்களை அவர்களது கைகளில் வயர்களைக் கோர்த்து யாரும் அறியாத இடங்களுக்குக்கொண்டு செல்வதையும் பார்த்திருக்கிறேன். அவர்களில் யாரும் திரும்பியதே கிடையாது, என்று அவர் என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறார். அவருடைய சகோதரி ஒருமுறை அவரிடம் “நீ இன்னும் சிறுவனாகவே இருப்பதால் நல்லதாய்ப் போயிற்று. இல்லையானால் அவர்களைப் போலவேதான் உன் விதியும் அமைந்திருக்கும்” என்று கூறியிருக்கிறார். நாங்கள் இருவரும் காதலிக்கத் தொடங்கிய பிறகு அவர் தன்னுடைய கிராமத்திற்கு போய்விட்டு, பிறகு ஹியூ நகரத்திற்கும் போனார். அவர் அங்கே போயிருந்தபோதுதான் முதன் முதலாக புத்த மதத்தினர் அடக்குமுறைக்குள்ளாயினர். அங்கிருந்து சைகோனுக்குத் திரும்பிய பிறகும் கோபத்தினாலும், ஆத்திரத்தினாலும் குமுறிக்கொண்டிருந்தார். அவருடைய கிராமப் பகுதிகளில் ‘டாங்கு’களின் இரும்புச்சக்கரங்களில் நசுங்கி எத்துணையோ பேர் சாவதையும், வெடிகுண்டுகளினால் பலருடைய உடல் சின்னா பின்னமாகச் சிதறி ஒருவதையும் என் கண்ணாரக் கண்டேன் என்று என்னிடம் கூறியிருக்கிறார்.

“பிரெஞ்சுக்காரர்களைவிட அமெரிக்க வெறியர்கள் பல நூறு மடங்கு கொடியவர்கள் என்று கூறியிருக்கிறார். இவற்றையெல்லாம் பின் காலத்தில் நினைவுக்குக் கொண்டு வரும்போது, “மக்களின் ஆர்ப்பாட்டங்களை எழுச்சிகளை அடக்க ராணுவங்கள் உபயோகிக்கப்படுகின்றன! உலகத்திலேயே தென் வியத்தாமில்தான் இத்தகைய காட்டுமிராண்டித்தனம் நடக்க முடியும் என்று கருதுகிறேன்” என்று கூறுவதுண்டு. அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்பாளர்களை அவர் வெறுத்தார் என்பதை நீண்ட நாட்களாகவே அறிவேன். அவர்களை அமெரிக்கர்கள் என்று கூட அழைக்கமாட்டார். வெளியே எங்காவது நாங்கள் இவ்விதம் நடந்து போகும்போது யாராவது

40 • ட்ரான் தின் வான்

அமெரிக்கன் வந்தால், அவர் என் கையைப் பிடித்து நிறுத்திவிட்டு, "முதலில் அந்த அசிங்கமான மிருகங்கள் போகட்டும்" என்று கூறுவார். அப்படித்தான் அவர் அமெரிக்கர்களை அழைப்பார். ஆனால் அமெரிக்க எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளைப் பற்றி மிகச் சமீபத்தில்தான் தெரிந்துகொண்டேன். அவர் என்னிடம் சொன்ன கதைகளும், அவர் நடந்துகொண்ட விதமும், அவர் ஏதோவொரு அமெரிக்க எதிர்ப்பு ஸ்தாபனத்தில் சேர்ந்திருப்பார் என்ற சந்தேகத்தை உண்டு பண்ணியது. திருமணம் முடிந்த சில நாட்களில் ஒருநாள், மிகப் பெருமையோடு வீட்டிற்குள் நுழைந்தார். "ஒரு மிக விசேஷமான செய்தி! நீ கேள்விப்பட்டாயா?" என்றார். எனக்கு ஆச்சரியம் தாங்க முடியவில்லை, வியப்பில் மூழ்கியிருந்தேன். அவரே தொடர்ந்தார். "15,000 டன் எடையுள்ள விமானம் தாங்கிக் கப்பலை பல விமானங்களோடு சேர்த்து நம்மவர்கள் கடலுக்குள் மூழ்கடித்து விட்டார்கள்! ஆகா அருமையான வெற்றி! அதைப்போல நானும் ஒரு வெற்றியை ஈட்டமுடியுமானால்...ஆகா!" சில நாட்கள் கழித்து ஒரு தினம் பகல் உணவுக்கு வரவில்லை. அன்று மே மாதம் 6ஆம் தேதி என்று நினைக்கிறேன்.

"அமெரிக்க வெறியன் ஒருவனால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட டாக்ஸி டிரைவர் ஒருவரை அடக்கம் செய்வதற்காக மற்ற தொழிலாளர்களோடு இவரும் போய்விட்டார். அந்தச் சவ அடக்க நிகழ்ச்சி வெளிப்படையான அமெரிக்க எதிர்ப்பு இயக்கமாகவே இருந்தது. 'அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் ஒழிக! கொலைகாரர்கள் ஒழிக' என்று கோஷமிட்டோம்" என்று மயானத்திலிருந்து திரும்பி வந்தபின்பு கூறினார். மே மாதம் 15 முதல் 22 வரை அமெரிக்க எதிர்ப்பு வாரம் கொண்டாடுவதாக இருந்தது. அதில் டாக்ஸி டிரைவர்கள் அமெரிக்கர்களை தங்கள் டாக்ஸிகளில் ஏற்றிக் கொள்வதில்லை என்றும், இதைப் போலவே பல தொழில்களில் ஈடுபட்டவர்கள் அமெரிக்கர்களை பகிஷ்கரிப்பது என்றும் முடிவு செய்தார்கள். இதில் 'பூட்பாலிஷ்' போடும் சிறுவர்களும், பத்திரிகை விற்கும் சிறுவர்களும் கூட பங்குபெறுவதாக இருந்தது.

"இந்த வாரத்திற்காக ட்ராய் மிக ஆவலோடு காத்திருந்தார். ஆனால் மே மாதம் 9ஆம் தேதி கைது செய்யப்பட்டுவிட்டார்."

இந்தச் சமயம் சகோதரி 'எக்ஸ்' தலையைக் குலுக்கிக் கொண்டார். பிறகு என்னிடம், "குய்யென், நீ உண்மையிலேயே ஒரு அப்பாவிப் பெண்; உன்னை ட்ராய் மிகவும் நம்பியிருக்கிறார்; புரட்சிகரமான வேலைக்கு உனக்கு வழியும் காட்டியிருக்கிறார் என்பதை நீதான் அறிந்துகொள்ளாதிருந்திருக்கிறாய். சைகோன் போன்ற எதிரிகளால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுள்ள நகரத்தில் மக்களின் அன்பும், தக்க பாதுகாப்பும் இல்லையென்றால், மிக எளிதில் ரகசிய உளவாளிகளின்

கையில் பிடிப்பட்டு விடுவார்கள். ட்ராய் உன்னைக் கடிந்துகொண்டதெல்லாம், உன்னைச் சரியான முறையில் நல்லது கெட்டது என்று பிரித்துணரும் பக்குவம் பெற்ற பெண்ணாக மாற்றவேண்டும் என்பதற்குத்தான் என்பது புரிகிறதல்லவா? அவர் உன்னிடம் சொல்லிய விஷயங்களிலெல்லாம் என்ன பொருள் பொதிந்திருந்தன தெரியுமா? தென்வியத்தாமில் நடக்கும் துயரமிக்க கொடுமைகளுக்கெல்லாம் யார் காரணம் என்று கூறி அவர்கள் மீது உன்னை வெறுப்புக்கொள்ளச் செய்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக புரட்சியில் உன்னையும் பங்கு கொள்ளச் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காகத்தான்; உன்னிடமிருந்து இவ்வளவு செய்திகளைக் கேட்ட பிறகு உன் கணவர் மீது கொண்டிருந்த மதிப்பும் மரியாதையும் அதிகரித்திருக்கிறது. இருபது வயதே நிரம்பிய இளம் வாலிபனாக, சைகோனைப் போன்ற நகரில் வாழ்ந்தும் சகல ஆசைகளையும் அடக்கிக் கொண்டிருக்கிறார். இரண்டு வருடத்தில் ஒருமுறைதான் சினிமாவுக்குப் போயிருக்கிறார்... அதுவும்கூட தன்னுடைய அன்புக்குரியவளைத் திருப்தி படுத்துவதற்குத்தான் என்று தெரிகிறது'' என்று சொல்லிக்கொண்டே தன் விரலால் என் இதயத்தின் மீது சுட்டிக் காட்டினார். ஒரு வினாடி என்ன செய்வது என்று புரியாது திகைத்துப் போய்விட்டேன். "நாங்கள் பார்த்த சினிமா புத்தருடைய வாழ்க்கையைப் பற்றியது; அந்த சினிமாவில் ஒரு காட்சி எனக்குப் புரியவில்லை. வீட்டிற்கு வந்தவுடன் அது என்ன என்று அவரிடம் கேட்டேன். அதற்கு அவர் சினிமாவையே முழுமையாக மறந்துபோய்விட்டேன்" என்றார்.

இதைக் கேட்டு எங்களோடு இருந்த மற்ற கைதிகள் பலமாகச் சிரித்து விட்டார்கள், சிலர் சிரிப்பை அடக்கிக்கொள்ள வாயைக் கைகளால் மூடிக்கொண்டார்கள். 'எக்ஸ்' என்னிடம் "அவர் எப்பொழுதாவது அவருடைய வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கூறியிருக்கிறாரா?" என்று கேட்டார்.

காம்பவுண்டு சுவருக்குள்ளே சூரிய வெளிச்சம் விழும் ஒரு இடத்தை நோக்கி நாங்கள் இடம் மாறி அமர்ந்தோம். என்னுடைய கூட்டாளிகள் மிகக் கவனமாகக் கேட்பதை அறிந்து கொண்டு, என் கதையை மேலும் தொடர்ந்தேன்:

அவருடைய சொந்தக் கிராமத்திற்கு நான் என்றும் போனதில்லை. இருவரும் ஒரு சமயம் போய்வரலாம் என்று உறுதி கூறியிருந்தார். திருமணம் முடிந்த பிறகு சில நாட்கள் விடுமுறை வாங்கிக்கொண்டு, அங்கு என்னை அழைத்துக் கொண்டு, செல்வதாகக் கூறியிருந்தார். அவருடைய குயாங் நாம் பகுதி மிகவும் வறுமை நிறைந்தது; சில சின்னஞ்சிறு நெல் வயல்கள் தான் உண்டாம். ஆகையால் அப்பகுதி மக்கள் வேலைக்காக இங்கும் அங்குமாக அலைந்து கொண்டிருப்பார்கள். அங்கு தாராளமாகக் கிடைப்பது தண்ணீர்தான்;

42 • ட்ரான் தின் வான்

இந்த சைகோனில் ஒரு குவளை தண்ணீருக்குக் கூடப் பொதுத் தண்ணீர் தொட்டிக்கு ஓட வேண்டியதைப் போல அங்கில்லை. தூபான் நதி எவ்வளவு அழகாக இருக்கும் என்று அடிக்கடி கூறுவார். அந்த நதி அவருடைய வீட்டிலிருந்து நூறு மீட்டர் தூரம்தான் இருக்கும். கலங்கலின்றித் தெளிவாக பளிங்குபோல நீரோடிக் கொண்டிருக்கும். நதியின் இரு கரைகளும் மணல் மேடுகளாக, நாணற் புற்களின் நிழல் மூடிக்கிடக்கும். சைகோனில் கடற்கரை ஓரங்களில் ஜனங்கள் பொழுதைக் கழிக்க வரும்போதெல்லாம் அவர் என்னைச் சமாதானப்படுத்தும் முறையில், "நாம் நம்முடைய கிராமத்திற்குச் செல்லும்போது தூபான் நதி ஓரமாக நீண்டு கிடக்கும் மணற்பரப்பைப் பார்த்தால் இந்தக் கடற்கரை எம்மாத்திரம். இது மாதிரி சூரிய ஒளியில் குளிப்பதற்கு ஏராளமான சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்" என்று சொல்வார். அவருடைய குழந்தைப் பருவம் மிகவும் சோகம் நிறைந்தது. பச்சிளம் குழந்தையாக இருந்த போதே அவருடைய தாய் இறந்துபோய்விட்டார். பிரெஞ்சுக்காரர்கள் அவருடைய பகுதிகளில் புரட்சிக்காரர்களை வேட்டையாடத் தொடங்கியபோது மூன்றே வயது நிறைந்திருந்தது. அப்பொழுது இவருடைய தாயார் இவரைத் தூக்கிக் கொண்டு காடுகளுக்குள் ஓடி ஒளிந்து கொண்டார். ஆனால் சில மாதங்களில் பனி, வெய்யில், மழை இவற்றால் தாக்குண்டும், பட்டினியினாலும் இறந்துபோய் விட்டார். அவருடைய தகப்பனார் பிரெஞ்சுக்காரர்களால் பிடித்துச் செல்லப்பட்டார். சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட பிறகு வேலை செய்து பிழைப்பதற்காக வெகு தொலைவிற்குச் சென்றுவிட்டார். பல வருடங்களுக்கு ஒருமுறைதான் வீட்டிற்கு வருவார். ட்ராய் அவருடைய சித்தப்பா, மூத்த அண்ணன், அண்ணி இவர்களால்தான் வளர்க்கப்பட்டார்.

எங்கள் திருமணத்திற்கு முன்பு ஒருமுறை நாங்கள் சண்டை போட்டுக்கொண்டோம். அவரை கவலையடையும்படி செய்துவிட்டேன். "நான் மிகச் சிறுவனாக இருக்கும்போதே தாயை இழந்துவிட்டேன். தகப்பனாரையும் பல வருடங்களுக்கு ஒருமுறைதான் பார்ப்பேன், அதுவும்கூட சில நாட்களுக்குத்தான் இருப்பார். குடும்ப வாழ்க்கைக்காக ஏங்கியிருக்கிறேன். இப்பொழுது எனக்கென்று ஒரு அன்புக் காதலி உண்டு, அவளும் என்னுடன் கோபித்துக் கொண்டு என்னைக் கவலைப்படச் செய்கிறாள். உன்னுடைய குடும்பம் வடக்கே இருந்து இங்கு வந்திருக்கிறது. நானும் பிழைப்பை நாடி என் கிராமத்தை விட்டு இங்கே வந்திருக்கிறேன். இருவருக்கும் ஒரேவிதமான பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன. இப்பொழுது இருவரும் சந்தித்திருக்கிறோம்; இருவரும் காதலிக்கவும், ஒருவருக்கொருவர் பிரியமும், இரக்கமும் காட்டவேண்டும்" என்று கூறுவார்.

ட்ராய்க்குப் பதினைந்து வயதாகும்போது, டாநாங்கிற்கு அவருடைய மூத்த அண்ணனுடைய வீட்டிற்கு வந்து தங்கினார். அங்காவது ஏதாவது தன்னளவிற்குச் சம்பாதிக்கலாம் என்றுதான் சென்றார். அங்கும் தான் தன்னுடைய அண்ணனுக்கும், அண்ணிக்கும் அவர்களுடைய ஏழ்மை நிலைமையிலும் சுமையாக இருக்கக்கூடாது என்று சைகோனுக்குப் புறப்பட முடிவு செய்தார். அங்கிருந்து ஒரு கப்பலில் சைகோனுக்குப் புறப்படத் தயாராகி விட்டார். தன்னுடைய அண்ணனுக்கும் அவருடைய குடும்பத்தாருக்கும் ஒரு கடிதம் எழுதி ஒரு நண்பனின் மூலம் கொடுத்தனுப்பினார். ஆனால் அந்தக் கடிதத்தைக் கப்பல் புறப்படுவதற்கு முன்னதாகவே ட்ராயுடைய அண்ணனிடம் கொடுத்துவிட்டான் அந்த நண்பன். ஆக, ட்ராய் கப்பலின் மேல் தளத்தில் நின்று கொண்டிருக்கும்போது, அவருடைய அண்ணன் சைக்கிளில் மிக வேகமாக அங்கு வருவதைப் பார்த்தார். உடனே கீழே இறங்கி மறைவான இடத்தில் ஒளிந்து கொண்டார். அங்கு முழுவதும் சுற்றியலைந்த அண்ணன் கடைசியில் உரத்த குரலில், "ட்ராய், வீட்டிற்கு வந்துவிடு! எப்படியாவது நாம் சமாளித்துக் கொள்வோம். நானும் உன்னுடைய அண்ணியும் உன்னை நன்றாகக் கவனித்துக் கொள்வோம். வெகு தொலைவுக்குப் போய் விடாதே தம்பி, நீ கண்காணாத் தொலைவில் போய் இறந்துவிடாதே!" என்று உருக்கமாகக் கூவினார். மறைந்திருந்த ட்ராயின் நெஞ்சு வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. குமுறி அழுத அழுகை கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. அண்ணனை ட்ராய் மிகவும் ஆழமாக நேசித்தார். ஆனால், மனைவியோடும் பல குழந்தைகளோடும் வாழும் அவருக்கு என்றும் சுமையாக இருக்க விரும்பவில்லை. இன்னும் அண்ணனுடைய குரல் அங்கு எதிரொலி செய்து கொண்டிருந்தது. "ட்ராய், எங்களோடு வீட்டிற்கு வந்துவிடப்பா! இருப்பதை எல்லோரும் பகிர்ந்து சாப்பிடுவோம் தம்பி!" இன்னும் என்னவெல்லாமோ அவர்கூறியது கப்பல் புறப்படும் வரை கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது. இந்தப் பாசக் குரலைக் கேட்டு அவர் துடித்த துடிப்பைப் பற்றி பலமுறை என்னிடம் கூறியதுண்டு.

"ஒரு தொழிலை முறையாகக் கற்றுக்கொள்வதற்கு முன்னர், தகப்பனாரையும் காணமுடியாது போகவே, ஆட்டோ ரிக்ஷா ஓட்டும் வேலையில் அமர்ந்தார். ஆனால் நகரத்திற்கு புதியவராகையால் சரியான வழி தெரியாமல் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டு செல்வார். இதனால் கோபமடையும் வாடிக்கைக்காரர்கள் இவருக்குச் சேரவேண்டிய பணத்தையும் பிடித்துக்கொள்வார்களாம். சில சமயங்களில் பிரயாணியிடமே வழி கேட்டால், பிரயாணிகளின் மோசமான மனநிலைமைகளில் திட்டு திட்டென்று திட்டிவிட்டு வேறு வண்டி பார்த்துக்கொண்டு போய்விடுவார்கள். அவர்கள் ஒரு பைசாக்கூட இவருக்குக் கொடுப்பதில்லை. பல சமயங்கள்

44 • ட்ரான் தின் வான்

பட்டினியாகவே கழியும். வாழ்வின் இந்தக் காலம் கடுமை நிறைந்திருந்தது. சில சமயங்களில் அவர் சொல்வதுண்டு: 'வயதானவர்கள், கடினமாக உழைக்க முடியாதவர்கள்தான் வாழ முடியாமல் திண்டாடுகிறார்கள் என்று சிலர் எண்ணலாம். ஆனால் இளைஞர், உடலுறுதியுள்ளவர்கள் காலை முதல் மாலைவரை உழைத்தும் வயிற்றுக்குச் சோறில்லை!'

அவரைச் சுற்றிலும் வாழ்ந்தவர்களில் பலர் ஏராளமாகப் பணம் கையில் வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்வது என்று புரியாமல் விழிக்கிறார்கள். "என்னுடைய ஆட்டோ ரிக்ஷா முதலாளியை எடுத்துக்கொள். அவருக்கும் அவருடைய குடும்பத்திற்கும் வாடகைக்கு வண்டி எடுத்த ஏழைகளிடம் பணம் வசூல் பண்ணுவது தவிர வேறு வேலை கிடையாது. ஆனால் அவர்களுக்கு உண்பதற்கும், உடுப்பதற்கும் நிறைய இருக்கிறது. அவர்களால் இந்த ஏழை டிரைவர்களைத் திட்டவும், கேவலப்படுத்தவும் முடியும். அதற்கு அவர்களுக்கு உரிமையும் இருக்கிறது."

கொஞ்ச காலம் கழித்து தூரத்து உறவு சித்தப்பா ஒருவர் இவருக்கு மின்சார உதவியாளராக ஒரு வேலை வாங்கிக் கொடுத்தார். இந்த வேலையில் இரண்டு கம்பெனிகளில் பட்டினிச் சம்பளத்திற்கு வேலை செய்தார். பிறகு அங்கிருந்து 'நகாக் அன்' னிற்கு வந்து கைது செய்யப்படும் வரை அங்கிருந்தார்.

வெய்யிலில் காயும் நேரம் கழிந்துவிட்டது. ஜெயில் வார்டர்கள் எங்களை நோக்கி 'செல்'களுக்குள் செல்லும்படி உத்தரவிட்டார்கள். அதன்பிறகு அப்படிப்பட்ட நேரம் கிடைத்த போதெல்லாம் என்னுடன் இருந்த கைதிகள் ட்ராயைப் பற்றி மேலும் மேலும் கேட்டறிந்து கொண்டார்கள். அவரைப்பற்றிச் சொல்வதற்கு நான் கொஞ்சம் வெட்கப்படுவதுண்டு. அப்பொழுது சகோதரி 'எக்ஸ்' சொல்வதுண்டு:

"நாமெல்லாம் சிறைக்குத் தள்ளப் பட்டவர்கள், அத்தோடு நாள்தோறும் கொடுமையை அனுபவித்து வருகிறவர்கள். ஆகையால் நமக்கெல்லாம் தைரியம் ஊட்டக்கூடிய முறையில் சிறந்த வீரவாழ்க்கை உதாரணங்களையும், வீரத் தோழர்களின் புரட்சிகர போராட்ட வரலாறுகளையும் கூறவேண்டும். இத்தகைய செய்திகள் ஒவ்வொரு சோதனையை எதிர்நோக்கவும், இன்னும் ஆழமாக எதிரிகளை வெறுக்கவும் புதிய சக்தியைக் கொடுக்கும். நான் இன்னும் அதிகமாக ட்ராயைப் பற்றி அறிய விரும்புகிறேன். அதோடு அவருடைய வீர சாகஸங்களைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்றும் விரும்புகிறேன். சகோதரர் டாங்கைப் பற்றிக்கவிதைகள் இருக்கின்றன. சகோதரர் ட்ராயைப் பற்றியும் இந்தச் சிறைகளில் கவிதை இருக்க வேண்டும்" என்பார்.

3

ஒரு நாள் சில போலீஸ்காரர்கள் என்னை அழைத்தார்கள். அவர்கள் என்னிடம் “நீ உன் கணவனைப் பார்க்கப் போகிறாயா?” என்றார்கள். நான் மின்னல் வேகத்தில் “எந்த நேரத்திலும் தயார்” என்றேன்.

“ஆனால் ஒரு நிபந்தனை: அவனை ஒப்புதல் வாக்குமூலம் கொடுக்க வற்புறுத்த வேண்டும்” என்றனர். நான் அமைதியாக இருந்தேன். கணவனை வசப்படுத்துவதற்கு ‘மென்மையான’ மனைவியைப் போலீஸ்காரர்கள் பயன்படுத்துவது அவர்களது தந்திரங்களில் ஒன்று என சகோதரி ‘எக்ஸ்’ கூறியது எனக்கு நினைவில் இருந்தது. அந்த தந்திரத்தை என்மீது இப்போது திணிக்க முயல்கிறார்கள். என்னை அவசரமாகச் சிறைக்கு வெளியே கொண்டுவந்து விட்டார்கள். ஆகையால் அவருக்கென எவ்வித உணவுப் பொருட்களும் வாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

கொஞ்சகால ஓய்விற்குப் பிறகு அவர் கொஞ்சமாவது இழந்த சக்தியைத் திரும்பப் பெற்றிருப்பார் என்றே நம்பிக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அவரை நேரில் பார்த்தபோது, முதன்முதலாகப் பார்த்தபோது இருந்ததைப் போலவே இருந்தார். அவர் மிகவும் வெளிறிப்போய், தலை முடியெல்லாம் நீண்டு வளர்ந்து காதை மறைத்துத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. நாடியில் மேடும் பள்ளமுமாக வீக்கங்கள் இருந்தன. சொல்லமுடியாதபடிக்கு அழுக்காகவும் இருந்தார். தன்னுடைய நீல நிற நரம்புகள் புடைத்திருக்கும் மெலிந்த கரங்களால் என்னுடைய கையைத் தொட்டு உட்காரும்படி செய்தார்.

“நான் நன்றாக இருக்கிறேன் இப்பொழுது, சுகமாக இருக்கிறேன்.”

மேலே சட்டை ஏதுமின்றி திறந்த மார்புடன் இருந்தார். உடலில் வேர்வையால் நனைந்த துணியொன்று மூடி இருந்தது. வாரப்படாத தலை முடி முகத்தை மறைத்துத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதனை நான் மெல்ல பின்புறமாகக் கோதிவிட்டு ‘இப்பொழுது சுகமாக இருக்கிறீர்களா? பரவாயில்லையா’ என்றேன். இதற்கு அவர் பதில் சொல்வதற்கு முன்னதாக ஒரு போலீஸ்காரன் என்னை அவரிடமிருந்து பிரிக்க முயற்சித்தான். ட்ராயுடைய கை என் கரங்களை கெட்டியாகப் பிடித்திருந்தன. முரட்டுத்தனமான துள்ளலுடன் அந்தக் காட்டுமிராண்டி அவரிடமிருந்து என்னை ஒரே இழுவையில் இழுத்து, என் கணவரிடம், “உன்னுடைய குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டுவிடு.

46 • ட்ரான் தின் வான்

அல்லது, உன்னை பொதுப் போலீஸ் இலாகாவிற்சூக் கொண்டுசெல்வேன். அங்கே இன்னும் கொஞ்சம் சித்திரவதை கிடைக்கும். அதற்குச் சம்மதமா, நீ தாங்குவாயா?" என்றான்.

"நான் எந்தக் குற்றமும் செய்யவில்லை. ஒன்றே ஒன்றை மட்டும் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். மக்நமாராவைக் கொல்ல முயற்சி செய்தேன், ஆனால் வெற்றிபெற முடியவில்லை" என்றார்.

"நீ மட்டும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை யென்றால், 'விசேஷமான விருந்து' கொடுக்க வேண்டிவரும். அதுமட்டும் நடக்குமானால், பிறகு எங்களைக் கொடுமைக்காரர்கள் என்று கூறக்கூடாது. நீ முழுமையாக ஒப்புக் கொள்ளாவிட்டால் உன் மனைவி சிறையிலேயே அழிய வேண்டியதுதான்" என்றான்.

ட்ராய் அவனை முறைத்துப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார். அந்தக் காட்டுமிராண்டி கடுஞ்சினத்தோடு "நீ விடுதலை பெற்றுப் போவதற்காக நான் வாயிலைத் திறப்பது இதுவே கடைசித் தடவையாகும். இன்னும் நீயோ மறுக்கிறாய். இங்கேயே இவ்வளவு காலமும் பூட்டப்பட்டுக்கிடக்கிறாய். இங்கு உட்கார்ந்து கொண்டு அமெரிக்க ஆலோசகர்கள் மீது அவதூறுச் சேற்றை வாரியடித்துக் கொண்டிருக்கிறாய். இங்கே உனது கூட்டாளிகளிடம் பேசியது அத்தனையும் ஒரு 'டேப் ரிக்கார்டில்' பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. நீ சொன்னதெல்லாம் திரும்பவும் கேட்டுப் பார்க்கிறாயா? அமெரிக்கப் பாதுகாப்புக் காரியதரிசியையே கொல்ல முயன்றாய். இப்பொழுது தேசிய ராணுவத்தை அவதூறாகப் பேசுவதோடு, பிரதமரையும் இழிவாகப் பேசுகிறாயே!" என்றான்.

"நான் என்றைக்கும் என் உணர்ச்சிகளை மறைத்து வைத்துக் கொண்டதில்லை. பச்சையான உண்மைகளையே நான் வெளிப்படையாகப் பேசுகிறேன். நீ இங்கே கொண்டுவரும் பத்திரிகைகளில் அமெரிக்க ஆலோசகர்கள் வானளாவப் புகழப்படுகிறார்கள்; அவர்களை வியத்தநாம் மக்களின் நண்பர்கள் என்று அழைக்கிறார்கள். அந்தப் பத்திரிகைகளை சுக்குநூறாகக் கிழித்தெறிந்துவிட்டேன். ஏனென்றால் அவர்கள் புளுகுகிறார்கள். ஆகவே அந்தப் பத்திரிகை படிக்கும் ஒவ்வொருவரும் அமெரிக்க ஆலோசகர்கள் வியத்தநாம் மக்களின் பரமவைரிகள் என்றும், அவர்களில் கடைசி மனிதன் இருக்கும் வரை அழிக்கப் படவேண்டும் என்றும் உணரவைக்க வேண்டும் என்றே விரும்புகிறேன்" என்றார் ட்ராய்.

ஒரு கவரிலிருந்து சில தாள்களை உருவி அதில் ட்ராயைக் கையெழுத்திடும்படி கோரினான். அவற்றை அவன் படித்துக்

காண்பித்துவிட்டு, அவரிடம் “நீ இந்த குற்றத்தைச் செய்ய வியத்தாங்கிடமிருந்து எவ்வளவு பணம் வாங்கினாய் என்று சரியாகச் சொல்லியாக வேண்டும்” என்றான்.

டிராய் படுக்கையில் படுத்தவாறே, தலையை மட்டும் சற்றுத் தூக்கி, “காசுக்காக இந்த அமெரிக்கர்களை எதிர்க்கவில்லை. ஆனால் எதற்காக என்றால் அவர்களைக் கொல்ல வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். தென் வியத்தநாமை அடக்கு முறையிலிருந்து முழுமையாக விடுதலைப் பெறச் செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடுதான் எல்லாவற்றையும் செய்தேன். அவ்வளவுதான் போதுமா?” என்றார்.

அவன் என் பக்கம் திரும்பி, “உன் கணவனை உண்மையை ஒப்புக்கொள்ளச் சொல். இல்லையென்றால் அவன் சாகப்போகிறான்” என்றான்.

“அவருடைய நடவடிக்கைகளைப் பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது; என்ன விஷயத்தை அவரை ஒப்புக்கொள்ளச் சொல்லவேண்டும்” என்றேன்.

டிராய் படுக்கையில் காலை நன்றாக நீட்டிப் படுத்துக் கொண்டார். கைகள் பக்கத்தில் கிடக்க, பார்வை முகட்டில் பதிந்திருந்தது. முகம் அமைதியுற்று குளிர்ந்திருந்தது; யாரைப் பற்றியும் கொஞ்சமும் சட்டை செய்யாமல் படுத்திருந்தார்.

“காங்லி பாலத்தை வெடிவைத்துத் தகர்க்க விரும்பியவன் நீதானே?” என்றான் போலீஸ்காரன்.

“அமெரிக்கப் பாதுகாப்புக் காரியதரிசி மகந்மாராவைக் கொல்ல வேண்டும் என்பதே என்னுடைய நோக்கம்.”

“சன்னல் வழியாக நீ குதித்துச் சாக எண்ணியது, அதன் மூலம் கொஞ்சநஞ்சம் இருந்த துப்புகளையும் அழித்து விட எண்ணினாய் இல்லையா?”

“இல்லை, என்னைப்போன்றவர்கள் என்றைக்கும் தற்கொலை செய்துகொள்ள விரும்பவேமாட்டார்கள். நான் மேலும் உயிரோடு இருந்து, அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்பாளர்களைக் கொல்வதற்கு முயற்சி செய்யவேண்டும் என்பதற்காகவே சன்னல் வழியாகக் குதித்தேன். நான் அப்பொழுது இறந்து போயிருந்தால் அது ஏதாவது விபத்தாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.”

காட்டுமிராண்டிக் கும்பலில் ஒவ்வொருவராக மாறிமாறிக் கேள்வி கேட்டார்கள். அவருடைய நோக்கத்திற்கு அவதூறு கற்பிக்கும் நோக்குடனேயே அவர்களது கேள்விகள் இருந்தன. சைகோன் மக்களும், குறிப்பாக மாணவர்களும் பெருமிதத்தோடு பாராட்டும்

48 • ட்ரான் தின் வான்

வீரஞ்செறிந்த நடவடிக்கையை கேவலப்படுத்தும் நோக்குடனேயே பேசினார்கள். பிறகு அவர்கள் அவரை வலுக்கட்டாயமாக உட்கார வைத்து பல கடிதங்களில் கையெழுத்து வாங்க முயற்சித்தார்கள். அவற்றை வரிசையாகப் படித்துவிட்டு, ஒவ்வொரு வரியாகப் பேனாவினால் கோடிட்டு அழித்துக் கொண்டே வந்தார். அந்தத் தாள்கள் வெறும் கிறுக்கல்களாகவே மிஞ்சின. பிறகு அந்தப் பேனாவை அவர்கள் முகத்தில் வீசி எறிந்துவிட்டுப் படுத்துக்கொண்டார்.

தங்களது வழிக்குக் கொண்டுவர முடியாமல் தோற்றுப் போகவே, முன்னைக் காட்டிலும் இன்னும் கொடுமையான மிருகத்தனமான சித்திரவதைகளைக் கையாள முற்பட்டனர். என்னை முரட்டுத்தனமாகக் கதவுப்பக்கம் தள்ளி, ட்ராயிடம் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசவிடாது செய்தனர். முற்றத்தில் நின்று அழுதுவிட்டேன்! பிறகு என் கணவரிடம் செல்ல முயன்றபோது, இரண்டு முரடர்கள் என் இரு கைகளையும் பிடித்துத் திருகி 'தர தர' வென்று இழுத்துக்கொண்டு போய்க் காரில் போட்டனர்.

என்னுடைய சிறைக்குத் திரும்பி, செல்லுக்குள் தள்ளப்பட்டவுடன் என்னுடைய சிநேகிதிகள் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். 'ஏ'யும் 'ஓய்'யும் என்னை சமாதானப் படுத்த மிகுந்த சிரமப்பட்டார்கள். பின்னர் எப்பொழுதெல்லாம் என் கண்ணீர் தெரிகிறதோ அப்பொழுதெல்லாம் என் கவலைகளை மறந்து வேறு திசையில் கவனத்தை திருப்ப ஏதாவது கதைகளைச் சொல்வார்கள் அல்லது இதைச் செய், அதைச் செய் என்று நிறைய வேலை ஏவுவார்கள். நான் வெண்பனி நிறத்தில் இரண்டு தலையணை உறைகளைத் தைத்து முடித்தேன். அதன்மீது பூப்போடுவதற்கும் என்னுடைய பெயரையும், ட்ராயுடைய பெயரையும் பொறிப்பதற்கும் சகோதரி 'ஓய்' எனக்குக் கற்றுக் கொடுத்திருந்தார். அவருடைய கைவிரல்கள் ஊசி பாய்ச்சப்பட்டதால் இன்னும் வீங்கியிருந்தபோதுகூட, கடினமான பாகங்களைப் பின்னுவதற்குத் தானே ஊசி எடுத்துப் போட்டுக் காட்டுவாள். 'நீ இவற்றையெல்லாம் பின்னி முடித்த பிறகு உன் கணவருக்கு எடுத்துப் போய்க்கொடு. செல் நம்பர் 4இல் இருக்கும் கைதிகள் தரும் திருமணப் பரிசு என்று சொல்லிக் கொடுத்துவிடு. இது சற்றுக் காலதாமதமானாலும்கூட, அவர் இந்த அன்புப் பரிசை ஏற்றுக் கொள்வார்' என்பார். நாங்கள் பின்னல் வேலை செய்யும்போது, சகோதரி 'ஓய்'க்கும் பிடித்தமான 'நமது வீரர்களுக்கு ஆடை செய்கிறோம்' என்ற பாடலை மெதுவாகப் பாடுவோம்.

புதிய கைதி ஒருவன், நான்கே வயது நிரம்பியவன், தனது பாட்டி கைது செய்யப்பட்ட அதே நேரத்தில் கைது செய்யப்பட்டவன், எங்கள் சிறைக்கு வந்து சேர்ந்தான். அவன் ஒரு விவசாயி வீட்டுப் பிள்ளையைப்

போல காட்சி அளித்தான். அந்தச் சிறைச்சாலையின் முற்றத்தில் 'சுதந்திரமாக' உலவ விட்டிருந்தார்கள், அவனுடைய பாட்டி என்னுடைய 'செல்'லுக்குச் சற்றுத் தொலைவில் அடைக்கப் பட்டிருந்தாள்.

அவன் ஒவ்வொரு 'செல்'லாக உற்று உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டே ஆவலோடு வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தான். சில சமயங்களில் மூச்சிரைக்க ஓடுவான். முற்றத்தில் பறவைகள் உட்கார்ந்தவுடன் அவற்றின் பின்னாலே ஓடி, எங்களையும் உதவிக்குக் கூவி அழைப்பான். ஒரு முறை காவல்காரன் ஒருவன் மோட்டார் சைக்கிளில் வேகமாகச் செல்வதைப் பார்த்து, "ஏய்! ட்ராய் மாமா சைக்கிளை நீ ஏன் எடுத்து ஓட்டுகிறாய்? திரும்பக்கொடுத்துவிடு. இல்லையென்றால் மாமாவிடம் சொல்லி விடுவேன்" என்று கூச்சல் போட்டான்.

அவனுடைய கபடமற்ற தன்மை எங்களைச் சிரிக்க வைத்துவிட்டது. ஒரு வேளை ட்ராய் என்ற பெயரில் அவனுக்கு ஒரு மாமா இருக்கலாம். ஒருமுறை என் பெயரைச் சொல்லி, என்னைப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டான். 4ஆம் எண் செல்லுக்கு போகச் சொல்லவே நேராக என்னிடம் வந்தான் "குயென் அத்தை" என்று என் பெயரைச் சொல்லி அழைத்தான். அவனுக்கு என் பெயர் தெரிந்தது குறித்து ஆச்சரியப்பட்டேன். ஆகவே அவனிடம்,

"தம்பி, உனக்கு என்ன வேண்டும்? நான்தான் குயென் அத்தை" என்றேன். அவன் கையிலிருந்த ஆரஞ்சுப் பழத்தை நீட்டி "இந்த ஆரஞ்சு பழத்தை உங்களிடம் கொண்டுபோகும்படி மாமாக்கள் சொன்னார்கள். நீங்கள் நன்றாக இருக்கிறீர்களா என்று கேட்டார்கள்" என்று தெளிவாகச் சொன்னான். நான் சிறைக் கதவின் வழியாகக் கையை நீட்டி அவனது பிஞ்சுக் கையைப் பற்றிக் கொண்டேன். அவனுக்கு அந்தப் பழத்தை உரித்து ஊட்ட விரும்பினேன். ஆனால் அவனோ தலையை அசைத்து வாங்க மறுத்துவிட்டான்.

"அந்த மாமாமார் எனக்கு நிறையக் கொடுத்தார்கள்."

இன்னும் அந்தப் பிஞ்சுக் கையை மடக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

"உன் பெயர் என்னப்பா?"

"டான்"

"ரொம்ப நல்லது. டான், மாமாமாரிடம் போய் குயென் அத்தை நன்றாக இருக்கிறாள், ரொம்பவும் நன்றி சொன்னார்கள், என்று சொல்கிறாயா?"

"ஆகட்டும் அத்தை!" என்று தெளிவான, உரத்தக் குரலில் கூறிவிட்டு ஆண்கள் பகுதிக்கு ஓடினான். அவன் மிக துடிப்பான, சுறுசுறுப்பான

50 • ட்ரான் தின் வான்

சிறுவன். மிக விரைவிலேயே காம்ப்வுண்டிற்குள் இருந்த வழிகள் அனைத்தையும் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டான். காவலாளிகளைப் பார்க்கும்போது மறைந்துகொள்வதும், கைகளைப் பின்னுக்குக் கட்டிக்கொண்டு பொருள்களை மறைத்துக் கொள்வதும், சித்திரவதையினால் நொந்துபோயிருக்கும் கைதிகளுக்குச் சாப்பாடு எடுத்துக்கொண்டுபோய் கொடுப்பதுமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தான். சமீபத்தில் கொண்டுவரப்பட்ட லாய்க்கு அடிக்கடி சிகரெட் கொண்டுபோய்க் கொடுப்பான். சில கெஜ தூரத்தில்தான் லாய் அடைக்கப்பட்டிருந்தான். ஒரு சமயம் எடுபிடி வேலைகளுக்காக வெளியே அனுப்பப்பட்டிருந்தபோது ஒருவர் டானின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அங்கு வந்தார்.

அவர் என்னிடம் "என்ன இது? உன்னுடைய மருமகனை உனக்குத் தெரியவில்லையா? இந்தச் சிறுவன் டானுக்கு உன் கணவனை நன்றாகத் தெரியுமே. அடிக்கடி அவரை விசாரித்துக்கொள்வான், ட்ராயுடைய நடவடிக்கையில் சம்பந்தப்பட்டிருப்பார்கள் என்று சந்தேகப்பட்டு இவனுடைய பாட்டியையும் இவனையும் இங்கே கொண்டுவந்து தள்ளியிருக்கிறார்கள்" என்றார். பிறகு சிறுவனிடம் திரும்பி "இவர்கள் தான் குயென் அத்தை! எங்கே, காலை வணக்கம் சொல்லு!" என்றார்.

அந்தச் சிறுவனும் மரியாதை தெரிவிக்கும் வகையில் கைகளை குவித்து நெஞ்சிற்கு நேராக வைத்துக்கொண்டு அமைதியாக, "காலை வணக்கம் அத்தை" என்றான்.

அவனை என் இரு கைகளாலும் அணைத்துக்கொண்டு, "உனக்கு ட்ராய் மாமாவைத் தெரியுமா? உண்மையாகவே உனக்குத் தெரியுமா?" என்றேன்.

அவன் ஆமாம் என்பதைக் காட்ட தலையை அசைத்தான். "ஆமாம், எனக்கு அடிக்கடி பழம் வாங்கிக் கொண்டு வருவார். அவருடைய மோட்டார் சைக்கிளில் என்னுடைய வீட்டிற்கு வருவார்" என்றான்.

"இப்பொழுது ட்ராய் மாமா எங்கே இருக்கிறார் என்பது தெரியுமா?"

"அவரை ஜெயிலுக்கு அனுப்பி விட்டார்கள்" என்றான். எனக்கு அழுகை பீறிட்டுக் கிளம்பியது. டானை நெஞ்சில் ஆழமாக புதைத்து அணைத்துக்கொண்டேன். எங்களை அறியாதவர்கள், நிச்சயமாக நீண்ட நாட்கள் பிரிந்திருந்த தாயும் மகனும் என்றே நினைப்பார்கள். அந்தக் குழந்தை ட்ராயை நன்றாக நினைவில் வைத்துக் கொண்டிருந்தது. அவர் மீது ஆழமான அன்பு வைத்திருந்தான் என்பது தெளிவு. ஜெயில் வார்டர் உண்மையிலேயே என் கணவரின் மோட்டார் சைக்கிளைத்தான்

ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறார் என்று நினைத்து, அதனைத் திரும்பக் கொடுத்துவிடும்படியும் கேட்டிருக்கிறான். கொஞ்ச நேரம் கழித்து வந்த மற்றொரு 'கைதி, ட்ராய் இந்தச் சிறுவர் மீது மிகுந்த பாசம் வைத்திருந்தார்' என்று கூறினார். டான் ஆறுமாதக் குழந்தையாய் இருக்கும்போது, அவனுடைய தாய் பொம்மை அரசாங்கத்தின் கொடியை வணங்காமலும், 'கம்யூனிஸ்ட் எதிர்ப்புக்கு ஒப்புக்கொள்ளாமலும் இருந்ததற்காகக் கைது செய்யப்பட்டு அடித்தே கொல்லப்பட்டிருக்கிறார். அவனுடைய தகப்பனார் தான் வாழ்வதற்கே கடுமையாக உழைக்க வேண்டியிருந்ததால், இவனைக் கவனித்துக்கொள்ள நேரமில்லாமல் போய்விட்டது. ட்ராய் இந்தச் சிறுவனுக்காக மிகவும் வருத்தமடைந்திருக்கிறார். அடிக்கடி அவனை பார்க்கச் செல்வதும், பழங்கள் வாங்கித்தருவதும், குளிப்பாட்டி விட்டு வருவதும் உண்டாம். டான் அவனுடைய அப்பாவைக் காட்டிலும் ட்ராயைத்தான் அதிகம் நினைப்பான்'' என்று அவனுடைய பாட்டி அடிக்கடி கூறுவாள்.

இந்தச் சிறுவனைக் கவனித்துக் கொள்வதில் என்னுடைய கணவருடைய இடத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணினேன். சிறையில் இருந்த அந்த நாட்களில் என்னுடைய கவலையை ரொம்பவும் குறைக்க உதவியாக இருந்தது அவன்தான். மணிக்கணக்காக என்னோடு பேசிக்கொண்டே இருப்பான். ஆயிரக்கணக்கான கேள்விகளாகக் கேட்பான். சில சமயங்களில் என்னிடம் கோபித்துக்கொண்டு "அப்படியானால் ட்ராய் மாமாவிடம் சொல்லிவிடுவேன்" என்பான். ஒவ்வொரு சமயமும் பழங்களும், இனிப்பும் கொடுப்பேன். அப்படிக் கொடுக்கும் போதெல்லாம் "இது மாமாவிடமிருந்து அவருடைய குட்டி டானுக்கு வந்த பரிசு" என்று கூறுவேன். அதை வாங்கிக்கொண்டு மகிழ்ச்சி பொங்க "அப்படியா? மாமா எப்பொழுது வருவார்?" என்பான். சில மாலை நேரங்களில் டான் அவனுடைய பாட்டியின் செல்லிலிருந்து பேசுவான். "குயென் அதை ட்ராய் மாமா இல்லாமல் இருக்கிறாயா?" என்பான். என்னுடைய தோழிகள் எல்லோரும் 'கொல்' லென்று சிரித்துவிடுவார்கள். 'ஏ சின்னப்பயலே, பேசாமல் தூங்கப் போ' என்பார்கள்.

நான் முழுக்க டானின் பேச்சிலேயே காலம் கழிந்து கொண்டிருந்தது. சிறைத் தோழிகள் இவனுடைய பேச்சிலே மயங்கி, ஏக்கத்தோடு "டானைப்போல ஒரு மகன் இருந்திருந்தால், ட்ராய் எவ்வளவு அன்போடு நேசிப்பார்" என்பார்கள். இவர்களுடைய பேச்சு என் கணவர் ஒரு சமயம் இதுபற்றிச் சொல்லியதை நினைவூட்டியது. அவருக்கு ஒரு மகன் வேண்டுமென்று ஆவலோடு இருந்தார் என்பது நினைவுக்கு வந்தது. "மகள் வேண்டாமென்று அர்த்தமில்லை... ஏனோ

52 • ட்ரான் தின் வான்

நம்முடைய முதல் குழந்தை ஆண் குழந்தையாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.”

“என்னுடைய கணவரைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆவல் கட்டுமீறியது. அடுத்த முறை அவரைப் பார்க்கப் போகும்போது டானையும் அழைத்துக்கொண்டு செல்ல வேண்டும். அது அவருக்கு மகிழ்ச்சியூட்டும்.

[அன்று மாலை சகோதரி குயென் சொல்லி வந்த வரலாற்றில் கவனம் செலுத்த முடியாதிருந்தார். அடிக்கடி கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார். சற்று நேரத்தில் பக்கத்து அறையிலிருந்து ஒரு பெண்ணின் குரல்கேட்டது. “குயென், நேரம் ஆகிவிட்டது” என்று குரல் வந்தது.

இன்று மாலை 8-30 மணிக்கு ரேடியோ ஹனாயிலிருந்து ஒலி பரப்புச் செய்தியொன்று கீழ்க்கண்டவாறு கூறியது: “இப்பொழுது வடவியத்நாம் முழுவதும் திரையிடப்பட்டு வரும் ‘நகூயென் வான் ட்ராய்’ என்றும் வாழ்கிறார்’ என்ற திரைப் படத்தின் முழு ஒலிச்சித்திரம் ஒலி பரப்பப்படும்” என்பதுதான் அறிவிப்பு.

ஒலிபரப்புத் தொடங்கிய முதல் வினாடியிலிருந்து ட்ராய்க்குப் பின்னாலேயே நடந்து தூக்குமேடைக் களத்தை நோக்கிச் செல்வதைப் போலவே அனைவருக்கும் உணர்வு தட்டியது. வானொலி வர்ணனையாளரின் குரல் உணர்ச்சி வசப்படும். சில சமயங்களில் வெறுப்புணர்வோடு சிறிப்பாய்வார். ஒவ்வொரு காட்சியாகக் கடந்துகொண்டு போய்க்கொண்டிருந்தது. பத்திரிகையாளரிடம் ட்ராய் பேசினார், பசுமையான செடிகளிடம் நிற்கிறார், தன் கண்கட்டை திடீரென்று கிழித்தெறிகிறார்.

டிரான்சிஸ்டர் ரேடியோவை கையில் அணைத்துப் பிடித்துக்கொண்டு குயென் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் கவனமாகக் கேட்டுக்கொண்டு வந்தார். ஒவ்வொரு சொல்லும் வானொலி மூலம் கேட்கும்போது அவருடைய கண்களிலிருந்து நீர் பொங்கிப் பொங்கி வடிந்தது. நேரத்திற்கு நேரம் பெண் பிரதிநிதிகளிடமிருந்து பெருமூச்சும், அழுகைக் குரலும் வெடித்து வந்துகொண்டிருந்தது.

காட்சி மாறுகிறது. இரவு பகலாக சைகோன் நகரில் கிளர்ந்தெழுகிறார்கள் மக்கள். தீவட்டிகள் தெருவெல்லாம் காட்சி தருகிறது. ஹனாய் நகர மின்சார உற்பத்தி நிலையத்தில் நடைபெற்ற ஒரு நிகழ்ச்சியில் ட்ராய் கவுரவத் தொழிலாளியாகப் பிரகடனப்படுத்தப்படுகிறார். இரும்பு எஃகு ஆலையொன்றில் எவ்வளவு உயரத்தில் வைக்க முடியுமோ அவ்வளவு உயரத்தில் ட்ராயின் மிகப் பெரிய உருவப்படத்தை மாட்டுகிறார்கள். பள்ளிகளின்

வகுப்பறையில் அவருடைய நினைவுகள் எதிரொலிக்கின்றன...

“வியத்நாமில் இன்னும் வாழ்கிறார் ட்ராய், எங்கும் அவருடைய உருவப் படங்கள் - மலை முகடுகளிலிருந்து தீவுகள் வரை, கட்டாந்தரையிலிருந்து கடற்கரை வரை எங்கும் அவரது உருவங்களே காட்சி தருகின்றன.”

கப்பலின் தளத்தில் மோதும் கடல் அலை ஓசையோடு, வர்ணனையாளரின் குரலும் வானொலியில் வருகிறது...எங்களையும் அங்கு கொண்டுசெல்கிறது... தென் வியத்நாமில் விடுதலை செய்யப்பட்ட பகுதியில் சின்னஞ் சிறு வீடொன்றில் வாழும் பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் இந்த ஒலிபரப்பைக் கூர்மையாகக் காது கொடுத்துக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் - அவர்களும் ட்ராயுடன் தாயகத்தைக் காக்கும் வகையில் கடற்கரை ஓரமாக ரோந்து சுற்றும் படகில் பயணம் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள், இரவு பகலாக!

எங்களைச் சுற்றிலும் மாநாட்டிற்கு என ஒதுக்கப்பட்டுள்ள முகாம் முழுவதிலுமிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த வானொலியில் கம்மிய குரலில், உணர்வு பீறிட, கவிஞர் தோஷியூ தனது “என் சொற்களை நினைவிற் கொள்ளுங்கள்” என்ற கவிதையைக் கூறிக் கொண்டிருக்கிறார். அத்தோடு நிகழ்ச்சி வானொலியில் முடிவடைகிறது.

வானொலி நிகழ்ச்சி முடிந்தும் முடியாமலே சைகோன் பிரதிநிதிகளிடையே விவாதங்கள் தொடங்கிவிட்டன. ஒவ்வொருவரும் ஏதாவது கூறினார்கள். “வடவியத்நாம் மக்கள்தங்கள் சொந்தப் பிள்ளைகளை விட அதிகமாகவே ட்ராயை நேசிக்கிறார்கள்” - “உண்மையிலேயே ட்ராய் வடவியத்நாமிற்கு இப்பொழுது வருகை தந்திருக்கிறார்” - “வடவியத்நாம் போர்ப்படையில் ட்ராய் சேர்ந்து விட்டார்” - “அவர் கடற்படையில் இருக்கிறார்...”

ஒரு பேராசிரியை ‘யூ’ என்பவர் ட்ராயின் மரணம் குறித்து மேலும் சில விவரங்களைக் கூறினார்:

“வட வியத்நாமில் ட்ராயினுடைய மரணத்தைப் பற்றி ஒரு சின்னப் படம் தான் இருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். ட்ராயின் மரண தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டபோதே என்னுடைய மாணவனுடைய சகோதரன் - ஒரு பத்திரிகை நிருபர் - அங்கிருந்திருக்கிறார். ஆகையால் அந்த மாணவனுக்குச் சில விஷயங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார். சில பத்திரிகை நிருபர்கள் ட்ராயை நிறையப்படம் பிடித்து விட்டார்கள் என்றும், குறிப்பாக அவர்களது கேள்விகளுக்கு ட்ராய் பதில் சொல்லும்போது படம் பிடித்திருக்கிறார்கள். மரண தண்டனையை நிறைவேற்றும் துப்பாக்கிப் படையைக் கண்டவுடன் ட்ராய்

54 • ட்ரான் தின் வான்

நிலைகுலைந்து விழுந்துவிடுவார் என்றும், தனது குற்றங்களை மனம் திறந்து ஒப்புக்கொண்டு எல்லா ரகசியங்களையும் சொல்லிவிடுவார் என்ற நம்பாசையில் அமெரிக்க - கான் கூட்டுக் கும்பல் வெளிநாடுகளிலிருந்தெல்லாம் பத்திரிகையாளர்களைக் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். கூலிக்கு மாரடிக்கும் சில கூலிப் பத்திரிகையாளர்களும், ரகசிய உளவாளிகளும் ஆத்திரமூட்டும் கேள்விகளைக் கேட்க வேண்டும் என்று தயாராக விருந்தனர். ஆனால் பாழடைந்த - ஒதுக்கப்பட்ட தனிமைச் சிறையிலிருந்து ட்ராய் வெளியே வருவதைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே இவனை யாரும் அசைக்கமுடியாது என்பதை அறிந்துகொண்டார்கள். பத்திரிகையாளர்களைப் பார்த்து மெள்ளப் புன்னகை செய்தார். அங்கே கூடியிருந்தவர்களில் சிலர் மரண தண்டனை நிறைவேறப் போவதை எண்ணி கதிகலங்கிப் போயிருக்கிறார்கள். ஆனால் ட்ராய் மட்டும் மகிழ்ச்சி ததும்பும் முகத்துடன் சிரித்தவண்ணம் இருந்தார். பத்திரிகையாளர் கேட்ட எல்லா கேள்விகளுக்கும் பதில் சொன்னார். எனக்கு அந்த மாணவர் தனது சகோதரர் கூறியதை அப்படியே கூறினான், ட்ராய் அப்பொழுது பத்திரிகையாளர்களிடம் "நீங்கள் அனைவரும் பத்திரிகையாளர்கள், ஆகையால் என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்பது உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். எங்கள் நாட்டை அமெரிக்கர் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். விமானங்களினாலும், பயங்கர குண்டு வீச்சுகளினாலும் எங்கள் மக்களைக் கொன்று குவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தென் வியத்தாமை வெற்றிகொள்ள மகநமாரா ஒரு பெரிய திட்டமே வகுத்துவைத்திருக்கிறார். என்னுடைய தந்தையர் நாட்டை அளவு கடந்து நேசிக்கிறேன். அமெரிக்கர்கள் எனது பூமியை அபகரிக்க சகித்துக் கொண்டிருக்கமாட்டேன். நான் என்றைக்கும் எங்கள் நாட்டு மக்களுக்கு எதிராக இருந்தது கிடையாது. நான் அமெரிக்கர்களுக்குத் தான் எதிரி; தெற்கு வியத்தாமில் படுகொலைகள் நடக்கக் காரணமாக விருந்த அந்த மகநமாராவைத் தொலைத்துக் கட்ட விரும்பினேன்..."

அப்பொழுது ஒரு பத்திரிகையாளர் ட்ராயைப் பார்த்து "சாவதற்கு முன்னால் எதற்காகவாவது வருந்துகிறாயா? கவலை ஏதும் உண்டா?" என்றார்.

அதற்கு ட்ராய் உடனேயே "என்னுடைய ஒரே வருத்தமெல்லாம் மகநமாராவைக் கால்வதில் தோற்றுவிட்டேனே என்பதுதான்."

ஒரு கத்தோலிக்கப் பாதிரியார் ட்ராய்க்கு பாவ விமோசன ஜெபம் நடத்த விரும்பியபோது, அதற்கு ட்ராய் மறுத்துவிட்டார். "ஒரு பாவமும் நான் செய்யவில்லை. அந்த அமெரிக்கர்கள்தான் பாவத்தின் சின்னங்கள்" என்றார்.

வாழ்வின் இறுதி மணித்துளிவரை அங்கு கூடியிருந்தோரை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்திக்கொண்டிருந்தார். மரண தண்டனை நிறைவேற்றத்தின் முதற்படியாக முதல் குண்டுகள் சுடப்பட்டன. அவை அவரது நெஞ்சில் தாக்கின; ஆனாலும் உரத்தக் குரலில் "வியத்தாம் நீடுழி வாழ்க!" என்று கூறினார்.

சில பத்திரிகையாளர்கள் அழுகையைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியாது 'கோ'வென்று அழுதனர். இப்படியொரு மனிதன் சாவை இவ்வளவு அமைதியாக ஏற்றுக்கொள்ள முடிகிறதா, இவ்வளவு ஆழமானதா அவனது தாய் நாட்டன்பு என்பதை நம்பவே முடியாது திகைத்து நின்றனர்.

ட்ராய் தனது கண்ணில் கட்டியிருந்த கருப்புத்துணியைக் கிழித்து எறிந்துகொண்டே "ஓ! என் நேசத்திற்குரிய மண்ணை, என் நாட்டைப் பார்க்க என்னை விட்டுவிடுங்கள்!" என்று பலமாக சத்தம் போட்டார்.

பிற்போக்குப் பிண்டங்கள், மனித குலத்தை ஏமாற்றித் தங்கள் பக்கம் இழுத்துக்கொள்ள "கம்யூனிஸ்ட்டுகளுக்குத் தாயகமோ, நாடோ கிடையாது" என்று பல்லாண்டுகளாக நஞ்சுட்டி வைத்திருந்தார்கள். ஆனால் இதோ சில பத்திரிகையாளர்கள் உண்மையை நேருக்கு நேராகச் சந்திக்கிறார்கள். வியத்தாம் என்ற அந்தத் தந்தையர் நாட்டை கம்யூனிஸ்ட்டுகளைவிட யாரும் நேசித்திருக்க முடியாது. அவர்கள்தான் தங்களது இறுதி மூச்சு அடங்கும்வரை நேசித்தார்கள்...!

கடைசி மூச்சு நிற்கும் வரை ட்ராய் வீரத்தின் விளை நிலமாய் நின்று போராடியே வீரமரணத்தைத் தழுவினார்.

மரண தண்டனை நிறைவேற்றிய செய்தியைத் தாங்கி வந்த பத்திரிகைகள் அனைத்தும் ஒரு நொடியில் விற்பனையாகி விட்டன. 'புதிய ஜனநாயகம்' பத்திரிகை ஒரு காப்பி கூட மிச்சமின்றி விற்பனை ஆகிவிட்டன. மக்கள் அந்த மரண தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டதை மிக விவரமாக அறிய விரும்பினர். அதிலும் உண்மையாக ட்ராய் இறக்கும் தருணத்திலும் மூன்று முறை "ஹோசியின் நீடுழிவாழ்க!" என்று கூறியதை அறிய ஆவலோடு பத்திரிகைகளை வாங்கினார்கள்.

[இரவில் வெகுநேரம் வரை மாநாட்டுப் பிரதிநிதிகள் ட்ராயின் வீரஞ்செறிந்த களச்சாவு பற்றி பேசிக்கொண்டே இருந்தனர். அவருடைய முழு வாழ்க்கையையும் அப்படியே திரைப்படமாக எடுக்க வேண்டும் என்று பலர் விருப்பம் தெரிவித்தனர். ட்ராயின் வரலாற்றை குயென்னால் தொடர்ந்து சொல்ல முடியவில்லை. மறுநாள் மாலை தொடர்ந்து கூறுவதாக உறுதி கொடுத்து விட்டுச் சென்றார்.]

"ஒருநாள்காலை நேரம், புதிதாக ஒரு 'செல்' கட்டுவதற்காக வேலை செய்துகொண்டிருந்த கைதிகளுக்கு வெந்நீர் போடும் வேலை எனக்கு

56 • ட்ரான் தின் வான்

ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. திடீரென ஒரு போலீஸ்காரர் என் முன் வந்து "பான் தி குயென் உன்னுடைய உடமைகளை யெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு உடனே ஆபீஸில் ஆஜராக வேண்டும்" என்று உத்தரவிட்டான்.

என்ன நடக்கப்போகிற தென்பதைப் பற்றி உடனே என் மனதில் ஒரு எண்ணம் பளிச்சிட்டது. இம்மாதிரியாக திடீரென ஆஜராகும்படி சொன்னால் வேறு வெகு தொலைவிலுள்ள சிறைக்கு மாற்றுவதற்காகத்தான் இருக்கும் என்று எண்ணிக்கொண்டேன். சுற்றுமுற்றும் வேலை செய்து கொண்டிருந்த சகல கைதிகளும் அவரவர் வேலைகளை அப்படியே போட்டுவிட்டு என்னைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். ஒவ்வொருவரும் என்னை ஆறுதல் படுத்தும் வகையில் ஏதாவது ஒரு வார்த்தை கூறினார்கள். என்னை எங்கே கொண்டு சென்றாலும், என்னுடைய கணவருக்கு புகழ் தரும்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்றும் ஏனெனில் அவர் அத்தகைய உறுதி தளராத போர்வீரன் என்றும் நினைவுபடுத்தினார்கள்.

அந்த வினாடியில் என்னுடைய விருப்பம் அனைத்தும் இங்கே என்ன நடந்தது என்பது ட்ராய்க்குத் தெரிய வேண்டுமே என்பதுதான். அப்பொழுதுதான் நான் வந்து அவரைப் பார்க்கவில்லை என்று வருத்தப்படாதிருப்பார்; ஆகையால் என்னைச் சுற்றி இருந்தவர்களிடம் கூறினேன்.

"ட்ராய் உடல் நிலை தேறிய பிறகு இங்குதான் திரும்பவும் கொண்டு வருவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் வேறு சிறையிலாவது, உங்களில் யாராவது அவரைச் சந்திக்க நேர்ந்தால் நான் இங்கே இருந்த காலம் முழுக்க நன்றாகவும், சந்தோஷமாகவும் இருந்தேன் என்பதை மட்டும் தயவு செய்து சொல்லிவிடுங்கள். என்னை எங்கோ கொண்டு செல்கிறார்கள் - எங்கே என்று தெரியவில்லை - என்பதையும் சொல்லிவிடுங்கள். ரொம்ப நாட்களாக நான் அவரைக் காண முடியாது போகுமானால் அவரிடம் என்னைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம் என்று சொல்லுங்கள்; நான் விடுதலை செய்யப்படுவேனேயானால், அவருக்கு ஆயுள்தண்டனை கிடைத்தாலும் அவரையே எதிர்நோக்கி இருப்பேன் என்றும் சொல்லிவிடுங்கள்."

அப்பொழுது முகத்திலும், கழுத்திலும், தோளிலும் நீண்ட தழும்புகளுடைய ஒருவர் - அவர் தன்னுடைய வீட்டிலிருந்து வரும் உணவில் கண்டிப்பாக எனக்குப் பங்கு கொடுப்பவர் - என்னிடம் வந்து "கவலைப்படாதே! ட்ராயை நாங்கள் சந்திக்கும்போது அவருடைய மனைவி சிறையில் எவ்விதம் நடந்துகொண்டார் என்பதை நிச்சயமாகச் சொல்வோம். அவர் மிகுந்த ஆனந்தமடைவார். நம்முடைய நாடும் திரும்பவும் இணைந்துவிடும். அப்பொழுது நீங்கள் இருவரும் இணைவீர்கள்! மகிழ்ச்சியோடு சென்று வா!" என்றார்.

அவர்கள் அனைவரும் ட்ராயிடம் பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்தார்கள். என்னிடம் மிக்க கருணையாக இருந்தார்கள். அவர்கள் வடக்கு, தெற்கு, மத்திய வியத்நாம் பகுதிகளிலிருந்து வந்தவர்கள். பெரும்பாலோர் ஊனமடைந்தும், பலவீனமாகவும் இருந்தார்கள். அவர்கள் இதுவரை பார்க்காத சிறைகளே கிடையாது.

நான் பெண்கள் பகுதிக்குத் திரும்பியபோது நானும், சிறுவன் டான், அவனது பாட்டி இன்னும் சிலர் வேறு சிறைக்கு மாற்றப்பட்டு வெளியேறப் போகிறோம் என்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்துவிட்டது. பலவகையான பரிசுகளை எனக்குக் கொடுத்தார்கள். துணிகள், சோப்பு, துண்டு, உணவுப் பொட்டலம் என்று கொடுத்தார்கள். புதிய சிறையில் அப்பொழுதுதான் கஷ்டப்பட மாட்டேன் என்பது அவர்களது எண்ணம். ஒவ்வொருவரும் என்னை அழக்கூடாது என்றார்கள், ஆனால் அவர்கள் எல்லோருடைய முகத்திலும் கண்ணீர் வழிந்தோடின. என்னுடைய பாட்டு, தையல் ஆசிரியை சகோதரி 'ஓய்' மிகச் சுருக்கமான புத்திமதி கூறினார். "அழுவதைவிட அதிகமாகப் பாடு. நீ அழுத்தான் வேண்டுமென்றால் அழு, ஆனால் எதிரிகளின் முன்னால் மட்டும் அழாதே!"

எஞ்சியிருந்த சில நிமிடங்களில் ஆண் கைதிகளிடம் நான் கூறியவற்றை இவர்களிடமும் கூறினேன். கையில் டானை அணைத்துக்கொண்டு முற்றத்திற்கு வந்தபோது சகோதரி 'எக்ஸ்' திரும்பவும் அழைத்தார்.

திரும்பவும் ஏதோ சொல்ல வேண்டும் என்று பட்டிருக்க வேண்டும்.

"நன்றாக ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள். மனைவியின் பலவீனத்தைப் பயன்படுத்திக் கணவனைத் திசை திருப்ப அவர்கள் முயற்சி செய்வார்கள். உன்னை எங்கே கொண்டு சென்றாலும் மிக விழிப்போடு இரு. அவர்களது வலையில் விழுந்து விடாதே, என்றைக்கும் ட்ராய்க்கு நீ பாரமாக இருக்கக்கூடாது" என்றார்.

ஆனால் முழுக்க முழுக்க எதிர்பாராத விதமாக நிகழ்ச்சிகள் நடந்தேறி விட்டன. சிறைச்சாலை அலுவலகத்தில் ஒரு மணி நேரம் காத்திருந்த பிறகு எங்கள் மூவரையும் விடுதலை செய்துவிட்டார்கள். நான், சிறுவன் டான், அவனது பாட்டி மூவரும் விடுவிக்கப்பட்டோம். அதற்கு எவ்விதக் காரணமும் கொடுக்கவில்லை. இதனை மற்ற கைதிகளுக்குச் சொல்லவேண்டும் என்று எண்ணினேன். ஆனால் காவலர்கள் அனுமதிக்க மறுத்துவிட்டார்கள்.

நான் திரும்பவும் என்னுடைய பருத்தி, கம்பள ஏற்றுமதி வேலைக்குத் திரும்பிவிட்டேன். நான் இரவு பகலாக கூடுதலான நேரங்களில் வேலை செய்தேன். அப்படிச் செய்தால்தான் ட்ராய்க்குக்

58 • ட்ரான் தின் வான்

கொஞ்சம் உணவு வாங்கிக்கொண்டு செல்லமுடியும், அதோடு எங்கள் திருமணக் கடனுக்கும் கொடுக்க முடியும். அவர் 'சோ க்யூ ஆன்' என்ற வேறொரு மருத்துவ மனைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டார். அந்த மருத்துவ மனையில் சிறைக் கைதி நோயாளிகளை அதுவும் குறிப்பாக விசாரிக்கப்படாத கைதிகளைப் பார்ப்பதற்குள்ள விதிமுறைகள் மிகவும் கடுமையாக இருந்தன. ஒவ்வொரு முறையும் நான் ட்ரையைப் பார்க்கப்போகும் போதும் நான் மட்டும்தான் அழுகிறேன் என்ற நிலை கிடையாது. கைதி நோயாளிகளைப் பார்க்க வந்த உறவினர்கள் ஒவ்வொருவரும் சுதறி அழுவார்கள். ஏனெனில் அவர்களை நடத்திய முறை மிகவும் மிருகத்தனமானது. என்னுடைய விஜயமெல்லாம் இப்படித்தான் இருக்கும். வாசற்கதவின் துவாரத்தின் வழியாக முற்றத்தை எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பேன். அங்கிருந்து பதினைந்து கெஜதூரத்தில் ட்ராய் இரும்புக் கம்பிச் சுவருக்கு அப்பால் நின்று கொண்டிருப்பார். அவருடைய இடுப்புக்கு மேல்தான் என்னால் பார்க்க முடியும். ஆனால் அவரோ என்னுடைய இரண்டு கண்களைத் தான் பார்க்க முடியும். நான் உரக்கச் சத்தம் போட வேண்டும், அப்பொழுதுதான் நான் வந்திருக்கிறேன் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள முடியும். ஏராளமான பேர்கள் இந்த துவாரத்தின் வழியாகத்தான் தங்கள் அன்புக்குரியவர்களைப் பார்க்க வரிசையாக நிற்பார்கள். அவரவர் உறவுக்காரரைக் கண்டு பிடிப்பதே மிகவும் சிரமமானது.

நான் முதல் தடவையாக அந்த வாயிலில் காத்து நின்ற போது ஒரு பெண் என்னிடமும், என்னைச் சுற்றியிருந்தவர்களிடமும், மிகக் கவலையோடு 'இங்கேதான் என் கணவர் சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கிறார் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள எனக்கு நான்கு வருடங்கள் பிடித்திருக்கின்றன. போன தடவை நான் வந்தபோது என் மகன்தான் அவனுடைய அப்பாவை அடையாளம் கண்டுவிட்டான். தயவு செய்து கொஞ்சம் அதிகமான நேரம் இந்த துவாரத்தில் நிற்க எனக்கு அவகாசம் கொடுங்கள். நான் சீக்கிரத்தில் ஹியூ நகரத்திற்குப் போக வேண்டியிருக்கிறது' என்றார்.

போனமுறை வந்திருந்தபோது, அவளுடைய எட்டு வயது மகன் அவனுடைய தந்தை பார்வையில் பட்டவுடன் ஒரு போலீஸ்காரனின் காலை மிதித்துத் தாவி உள்ளே ஓடிவிட முயற்சி செய்தான். அவனைப் போலீசார் பிடித்து, அடித்து வெளியே விரட்டி விட்டார்கள்.

இந்தப் பெரிய இரும்புக் கதவில்லாமல் வேறு ஒரு சிறு கதவும், போலீஸார் போகவும் வரவும் உபயோகத்திற்காக இருக்கிறது. கைதி நோயாளிகளுக்கு அதன் வழியாக உணவு கொடுக்கலாம். ஒருமுறை உணவைக் கொடுக்கும் பாவனையில், கதவை ஓரிறு நிமிடங்கள் திறந்தே இருக்கும்படி செய்து விட்டேன். ட்ரையை நான் முழுமையாகப்

பார்த்ததோடு, அவரும் என்னை நன்றாகப் பார்த்துக்கொண்டார். அவருக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி.

“நீ விடுதலை செய்யப்பட்டு விட்டாய் இல்லையா?” என்றார் பலமான குரலில்.

“ஆமாம்”

“எப்படி இருக்கிறாய்”

“ஓ, நன்றாக இருக்கிறேன்.”

இரும்பு வலை போட்ட கம்பி சன்னல் அருகே வந்து கைகளை நீட்டி ஆட்டினார். மற்றொரு வார்த்தை நான் பேசுவதற்குள்ளாக கதவு என் முகத்திலடித்தாற்போல சாத்தப்பட்டு விட்டது.

உடனே பெரிய கதவிற்கு ஓடி துவாரத்தின் வழியாக எட்டிப் பார்த்தேன். முகத்தில் அதிர்ச்சி தேங்கி நிற்க, இன்னும் கம்பி வலையைப் பற்றிக்கொண்டு அங்கேயே நின்றிருந்தார். அவரை நான் அழைத்து கைகளை அசைத்துக் காட்டினேன். அதற்குள்ளாக உள்ளே இருந்த காவலாளி என்னைக் கேவலமாகத் திட்டிக்கொண்டே சிறு கல்லை எடுத்து என் கையை நோக்கி வீசி எறிந்தான். ஆனால் அதிருஷ்டவசமாக அது என்மீது படாமல் கதவில் பட்டு ‘படர்’ என்று ஓசையைக் கிளப்பியது. என் கணவரின் இதயமே வெடித்து விடும்போலாகி விட்டது. அவர் உரத்தக் குரலில், “குயென் இரண்டு வாரங்களுக்கு ஒருமுறை மட்டும் வா. இதைப்போல வாரத்திற்கு பலமுறை உன்னால் பார்க்க முடியாது. ஒவ்வொரு முறையும் மிகவும் சிரமப்படுகிறாய். நான் சொல்வது கேட்கிறதா?” என்றார்.

“இதைப்போல இன்னும் பத்து மடங்கு கஷ்டமாக இருந்தாலும் உங்களைப் பார்க்கக் கட்டாயம் வருவேன். என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படாதீர்கள்” என்றேன்.

எந்த வழியிலாவது அவருக்கு உணவு கொடுத்துவிட முடியும் என்று நம்பிக்கை குன்றாமல் இருந்தேன். சோ ஹி யூன் மருத்துவ மனையில் இருந்த கைதி நோயாளிகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக செத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதைக் கண்டு கொண்டேன். அவர்களுக்கு கொடுக்கப்படும் உணவு படு மட்டமானது. தொத்து நோய்க்காரர்களுடன் கைதிகள் அடைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். கூடியரோகம், குஷ்டரோகம் போன்ற வியாதிக்காரர்களோடும் சேர்த்துதான் பூட்டியிருந்தார்கள். ட்ராய் இழந்த சக்தியைத் திரும்பப் பெறுவதற்கு உதவவேண்டும் என்று விரும்பினேன். அப்பொழுதுதான் மூன்றாம் முறையாக அவர் தப்பிச் செல்வதில் வெற்றிபெற முடியும் என்று கருதினேன்.

60 • ட்ரான் தின் வான்

என்னுடைய அம்மாவும் அவரைக் காண வேண்டும் என்று விரும்பினார்கள். ஆனால் இதுவரை அவரை அழைத்துச் செல்லாமலே தடுத்துவிட்டேன். அவளுக்கு அது மிகுந்த சிரமமான காரியம் என்பதோடு ஒரு வார்த்தைகூட அவளுடைய அன்புக்குரிய மருமகனோடு பேசவும் முடியாது. ஆனால் இப்பொழுது அதையெல்லாம் கேட்கத் தயாராக இல்லை. எப்படியும் அடுத்தமுறை போகும்போது கண்டிப்பாக, தன்னையும் குட்டித் தங்கை கானையும் அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்று பிடிவாதம் பிடித்து விட்டார்.

“ஒரு நிமிடம் அல்லது ஒரே ஒரு செகண்டாவது அவரைப் பார்த்துக்கொள்கிறேன். அதுபோதும்; நான் அவரைப் பார்த்து ரொம்ப நாட்களாச்சு,” என்றார்.

என்னுடைய தாய் என்னுடைய கணவரை மிகவும் நேசிப்பதுண்டு. அவளுக்கென பதினோரு குழந்தைகள் இருந்தபோதும் கூட இந்த மருமகனையே அதிகம் நேசித்தாள். ஒருமுறை நாங்கள் வசித்து வந்த காண்ஹாய் பகுதியில் பெரியதொரு நெருப்பு பற்றிக்கொண்டது. அப்பொழுது ட்ராய்தான் வேலையை நிறுத்திவிட்டு எங்கள் உடமைகளையெல்லாம் எடுத்துக் காப்பாற்றினார். அதிலிருந்து அந்தப் பகுதி மக்கள் அனைவருமே அவரிடம் மதிப்புக் கொண்டிருந்தார்கள். என்னுடைய தாய்க்கு அளவற்ற பாசம் உண்டு.

ஆகையால் என் தாயை அழைத்துச் செல்லவேண்டியதாகிவிட்டது. அதிர்ஷ்டவசமாக ஓரிரண்டு நிமிடங்கள் சின்னக்கதவு திறந்திருந்தது. என் கணவரைப் பார்த்த என்னுடைய அம்மா, “து*, நான் தானப்பா உன்னுடைய அம்மா, உன்னைப் பார்க்க வந்திருக்கிறேன். நீ நல்லா இருக்கிறாயா?” என்றார்.

குட்டித் தங்கை கான் “து அண்ணா! து அண்ணா!” என்று அழைத்தாள்.

ட்ராய் புன்னகை செய்தவாறே ஏதோ கூறினார். ஆனால் அங்கே உள்ளும் புறமும் எழுந்த இரைச்சலில் அவர் கூறியது அமுங்கிப்போய் விட்டது. என் அம்மாவின் கன்னத்தில் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வடிந்தது. நீண்ட நேரம் அந்தக் கதவையே பிடித்துக்கொண்டு நின்றிருந்தாள், பத்துப்பன்னிரண்டு தாய்மார்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட துயரங்களைக் கூறிக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது ஒரு போலீஸ், காரிலிருந்து இறங்கிவந்து, எங்களில் ஒருவரிடம் “நீ திரும்பவும் இங்கே இருக்கிறாயா? எங்கே போனாலும் நீ அங்கே முன்னால் இருக்கிறாய். உன்னுடைய மகள் உடல் நலமில்லாமல் இங்கே இருக்கிறாளா?” என்றான்.

* து* என்றால் நான்காவது என்று பொருள். பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளை வயது வாரியாகக் கூப்பிடுவதுண்டு.

அந்த அம்மாள் ஒன்றும் பதில் பேசாமல் அந்தப் போலீசையே அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சில நாட்களுக்கு முன்பு சந்தித்த அத்தை 'எம்' என்பதை அடையாளம் கண்டு கொண்டேன். போனவாரம் புதன்கிழமைதான் அது நடந்தது என்று நினைக்கிறேன். அன்றைக்கு மழை 'சோ'வென்று கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. நான் இரும்புக் கதவில் தொங்கிக்கொண்டு அவரைப் பார்க்க முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தேன். நான் எவ்வளவு சத்தம் போட்டும்கூட மழையின் பேயிரைச்சலில் எதுவும் கேட்கமுடியாது போயிற்று. மழையில் தெப்பலாக நனைந்து விட்டேன். மிகுந்த ஏமாற்றத்தினால் மனமுடைந்து அழுதுகொண்டிருந்தேன். எவ்வளவு நேரம் அந்தக் கதவிலேயே சாய்ந்துகொண்டிருந்தேனோ தெரியவில்லை. திடீரென யாரோ என்மீது மழைக்கோட்டு ஒன்றைப்போட்டு மூடி, ஆதரவாக அணைத்துத் திருப்பி அழைத்து பக்கத்துக் கட்டிடத்திற்கு இட்டுச் சென்றார். அது அத்தை 'எம்' என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். நான் ட்ராயின் மனைவி என்பதைத் தெரிந்தவுடனேயே என்னை அப்படியே கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டார். "முன்னதாகவே நான் யூகித்திருக்க வேண்டும், பலதடவை இங்கேயே உன்னைப் பார்த்திருக்கிறேன்" என்றார். இதெல்லாம் எனக்கு நினைவில் வந்து போனது.

அப்பொழுது போலீஸ்காரன் "முன்னதாகவே உனக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன். உன் மகளிடம் நமது கொடியை வணங்கும்படி, ஒரே ஒரு முறையாவது வணங்கும்படி நீ முயற்சி செய்; அதோடு கம்யூனிஸ்டுகள் எல்லாம் துரோகக் கும்பல் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளவும் சொல், உடனே அவளை விடுதலை செய்து விடுவார்கள். அவளைப் பார்த்துக் கொள்வதற்காக நீயும் கடந்த நான்கு ஐந்து வருடங்களாக ஒவ்வொரு சிறைச்சாலையாக ஓடிக்கொண்டே, துன்பத்தைச் சும்னுகொண்டு திரிகிறாய். இது நன்றாகவா இருக்கிறது" என்றான்.

அத்தை 'எம்' தெளிவாகப் பதில் சொன்னார்கள்:

"நான் அவளைப் பெற்றுவிட்டேன், அதற்காக அவளைக் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டியது என் கடமை. அவள் உங்கள் கொடியை வணங்குகிறாளோ இல்லையோ, அல்லது கம்யூனிஸ்ட்டுகள் நல்லவர்களா கெட்டவர்களா என்பதெல்லாம் அவள் பாடுதானே! என் மகள்மீது எந்த அபிப்பிராயத்தையும் திணிக்க என்னால் முடியாது" என்றார்.

சோ குயான் மருத்துவ மனைக்கு பத்தாவது முறையாக நான் வந்தபோது ட்ராய் அங்கு இல்லை என்பதைத் தெரிந்துகொண்டேன்.

62 • ட்ரான் தின் வான்

காவல்காரன் பொதுப்படையாக "உன் கணவன் தேறிவிட்டாரம்மா, திரும்பவும் சிறைக்குக் கொண்டுபோய்விட்டார்கள்" என்று கூறினான்.

நான் சந்தேகப்பட்டவாறே அவரை பொதுப் போலீஸ் இலாகாவின் செல்களுக்கே திரும்பவும் கொண்டு சென்றுவிட்டார்கள். சகோதரி 'எக்ஸ்' வெற்றிகரமாகச் சிறையிலிருந்து தப்பி வந்த பிறகு அங்கு நடந்தவற்றையும் அவரைப் பற்றியும் சொன்னார்:

"ஆகஸ்ட் மாதம் 4ஆம் தேதி காலை நேரம். வேலை செய்து கொண்டிருந்த கைதிகளால் முற்றம் நிரம்பியிருந்தது. அப்பொழுது ஆஸ்பத்திரிக் கார் ஒன்று பெண்கள் செல்லுக்கு நேர் எதிரில் வந்து நின்றது. காரின் கதவு லேசாகத் திறக்கப்படும் போதே உள்ளேயிருந்து யாரோ உரத்த குரலில் பேசுவது கேட்டது. "நானாகவே நடந்துவர முடியும்" என்று கூவியது கேட்டது. பிறகு ஒரு கைதி இரண்டு பக்கமும் நின்ற போலீஸ் முரடர்களைத் தன் கைகளால் இருபுறமும் விலக்கித் தள்ளுவது தெரிந்தது.

ஆனால் அவரால் நடக்க முடியவில்லை. காருக்குள்ளேயே ஒரு காலை இழுத்து இழுத்து வைத்துக்கொண்டு ஊர்ந்து வருவதுபோலத் தெரிந்தது. ஒரு காலில் பெரிதாக கட்டுபோடப்பட்டிருந்தது. அவர் கால்சட்டையும் சாம்பல் நிறத்தில் ஒரு சட்டையும் போட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவர் முகம் வெளியில் தெரிந்தவுடனேயே அவரை நான் அடையாளம் கண்டு கொண்டேன். உடனே என்னையறியாமலே பலமாக "ஓ! ட்ராய் திரும்பவும் வந்துவிட்டார்," என்று கூவினேன். எல்லாப் பெண் கைதிகளும் வராந்தாவிற்கு ஓடி வந்தார்கள். சட்டப்படி நாங்கள் அங்கே ஓடிவரக்கூடாது. ஒவ்வொருவருடைய இதயத்திலும் மகிழ்ச்சி நிரம்பியது. எங்களில் பலர் "குயென்னின் கணவர், ட்ராய் திரும்பி விட்டார்" என்றோம். எல்லா செல்களுக்கும் சில வினாடியில் செய்தி பரவிவிட்டது. மகிழ்ச்சி ஆரவாரமும் 'ட்ராய் சகோதரர் வந்துவிட்டார்' என்ற முழக்கமும் ஒங்கி எதிரொலித்தது. வேலை செய்து கொண்டிருந்த ஆண் கைதிகள் அவரவர் வேலைகளைப் போட்டுவிட்டு சேறும் சகதியுமாக, அழுக்கு நிறைந்த போர்வையுடன் ஓடி வந்தார்கள். அந்தக் காரைச் சூழ்ந்து கொண்டு "ட்ராய் எங்கே?" என்றார்கள். இதற்குள் ட்ராய், காரின் கதவிற்கு வந்துவிட்டார். ஏராளமான கூட்டம் காரின் கதவிற்குப் பின்னால் கூடியது. ட்ராய் தாவி ஒரு தோழரின் தோளைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டார். அவர்கள் இருவரும் முகத்தோடு முகம் சேர்த்துக்கொண்டார்கள். இன்னும் சிலர் அவர் உடலையும், காலையும் பிடித்துத் தூக்கினார்கள். இவை அனைத்தும் சில வினாடிகளில் நடந்தேறிவிட்டன. போலீஸ்காரர்கள் திகைப்படைந்து விட்டார்கள். "போங்கள் விலகி. இந்த ராஸ்கலுக்கு அருகே யார் உங்களை வரச்சொன்னது... உம்" என்று சத்தம் போட்டுத்

திட்டினான் ஒரு போலீஸ்காரன். பிறகு அவர்கள் ட்ரையை மற்றத் தோழர்களிடமிருந்து பிரிக்க முயன்றார்கள். ஆனால் முடியவில்லை. இரும்புக் கம்பிக் கதவுகளில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த பெண் கைதிகள் அவர்களை நோக்கி, ‘ஏ பன்றிக்குட்டிகளே! காயமடைந்திருக்கும் ஒரு மனிதனிடம் கொடுமையாக நடந்துகொள்ளுகிறீர்களே! மிருகத்தனம், மிருகத்தனம்!’ என்று ஓங்கிக் குரல் கொடுத்தோம். ஆண் கைதிகள் ட்ரையை ‘சி’ பிளாக்கிற்குக் கொண்டு சென்றார்கள். அங்குதான் புதிய கைதிகள் தங்கள் பேப்பர்களையெல்லாம் கொடுக்க முதலில் வந்துசேர வேண்டும். அதன் பிறகு ட்ரையை உட்கார வைத்து விட்ட பிறகு அவரவர் இடங்களுக்குத் திரும்பினார்கள்.

‘‘மறுநாள் காலை ஆகஸ்ட் 5ஆம் தேதி ஒன்பது மணிக்கு ட்ராய் மீண்டும் செல்லிலிருந்து வெளியே விசாரணைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டார். ட்ராய் தனது நண்பன் லாய் மீது சாய்ந்த வண்ணம் நடக்க முடியாமல் சிரமத்தோடு நடந்து வந்தார். கார் வரும் வரை பெண்கள் செல்லுக்கு முன்னால் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.’’

கொஞ்ச நேர இடைவெளிக்குப் பிறகு சகோதரி எக்ஸ் இன்னும் விவரமாகச் சொல்ல ஆரம்பிக்கு முன்னர் ‘‘என் வாழ்க்கையின் விலை மதிக்கவொண்ணாத பத்து நிமிடங்கள்’’ அது என்று ட்ராய்க்கு அருகில் இருந்ததைக் குறிப்பிட்டார்.

‘‘அவர் நின்றுகொண்டிருந்த இடத்திலிருந்து மூன்று கெஜத்திற்குள்ள்தான் நான் இருந்திருப்பேன். அந்தச் சிறையின் அமைப்புகளை நீ அறிவாயல்லவா? சிறைக் கார் வருவது போவதை கண்காணிக்கும் ஜெயில் வார்டரின் மேஜை பெண்களின் பிளாக்கிற்கு நேர் எதிரில் இருக்கிறது. அந்த மேஜைக்குப் பின்னால் போடப்பட்டிருந்த நாற்காலியில் ட்ராய் உட்கார்ந்து கொண்டார். அவர் நீலநிறத்தில் கால்சட்டையும், சாம்பல் நிறச்சட்டையும் போட்டுக் கொண்டிருந்தார். தலையை வெகு ஒழுங்காக வாரிவிட்டிருந்தார். நீ ஆஸ்பத்திரியில் பார்த்தபோதிருந்ததை விட சற்று மெலிவில்லாமல் இருந்தார். உடல் நலமும் நன்றாக இருந்தது. அவர் புன்னகை ஏதும் செய்யாமல், மகிழ்ச்சி நிறைந்த பார்வையொன்றை வீசிக் கொண்டிருந்தார். போலீஸ் முரடர்கள் எங்களை அருகில் வரக்கூடாது என்றும், நெருங்கினால் அடித்து நொறுக்குவோம் என்றும் மிரட்டினார்கள். ஆனால் எங்களில் ஒரு டஜன் பேர் பேசாமல் அங்கேயே உட்கார்ந்து விட்டோம். இறுதியில் அவர்கள்தான் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியதாகிவிட்டது. ட்ராய் பாதி திரும்பி, பெண்கள் பிளாக் பக்கம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அவருடைய கண்களில் அசாதாரணமான ஒளி வீசியது. அது எங்களிடம் புன்னகை செய்யவேண்டுமென்றும் விரும்பியதைப் போல இருந்தது. நாங்கள்

64 • ட்ரான் தின் வான்

ஓவ்வொருவரும் நீ சொல்லி விட்டுச் சென்ற செய்தியைச் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைவு படுத்திக்கொண்டோம். ஆனால் முடியவில்லை. நான்கு போலீஸ்காரர்கள் அவரைச் சுற்றிலும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் மூன்றுபேர் ஒரு விநாடிகூட அந்த இடத்தை விட்டு அகலவில்லை. கியாப், லுக், டாம்ஹியூ என்ற அந்த மூவரும் உனக்குக்கூட நினைவிருக்கலாம். சீக்கு வந்த நோஞ்சான் போலீஸ்காரனான லுக் ட்ராயைப் பார்த்துப் பேச ஆரம்பித்த ஓரிரு நிமிடங்களிலேயே ட்ராய் எழுந்து நின்று கொண்டார். லுக் அவரை மிகவும் ஏளனமாகப் பார்த்துக் கொண்டே கேட்டான்:

“நீ இன்னும் இளைஞனாக இருக்கிறாய், உன்னுடைய மனைவியும் இளமையும் அழகும் பொருந்தியவள் என்பது எனக்குத் தெரியும். புதிதாக மணம் முடித்துக் கொண்டவர்கள். உன்னுடைய சொந்த சுகங்களைப் பற்றி ஏன் நீ கவலைப்படுவதில்லை? வியத்தாங்குகளின் சூழ்ச்சி வலையில் விழுந்து இவ்வளவு பெரிய குற்றத்தைச் செய்து மாட்டிக் கொள்ளலாமா?”

எங்கள் மீது இருந்த பார்வையை ட்ராய் விலக்கிக் கொண்டு கேலியாக நகைத்துக் கொண்டே, “குற்றம்? என் எதிர்காலத்தைப் பற்றி சிந்தித்தேன், அதனால் அதைச் செய்தேன். அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்பாளர்களைக் கொல்வது குற்றம் என்று அழைக்கலாமா?” என்றார்.

“நீ சரியானதைத்தான் செய்தாய் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? நீ இப்பொழுது நொண்டியாகி விட்டாய், அதுதான் வியத்தாங் வேலையின் விளைவாக முடியும்.”

இம்முறை ட்ராய் சற்றுப் பலமாக அவனை நேருக்கு நேர் பார்த்துக் கொண்டே கூறினார். “யாரும் என்னைச் சிக்க வைக்கவில்லை. அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்பாளர்களை நான் வெறுக்கிறேன். தென் வியத்தாம் மக்களின் துயரங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகவிருந்த மக்நமாராவை நான் வெறுக்கிறேன், அதனால்தான் அவனைக் கொல்ல முயன்றேன்” ஜியாதின் ஜெயினின் பிரசித்திப் பெற்ற போலீஸ் முரடன் கியாப் அவருக்கு முன்னால் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். அவன் “முடிவு மிகவும் தெளிவாகிவிட்டது, இல்லையா? அது உனக்கு எந்த நன்மையும் கொடுக்கவில்லை. உன் காலை ஒடித்துக் கொண்டாய், சிறைக்குள் பூட்டப்பட்டிருக்கிறாய்.”

கோபம் ட்ராயின் முகத்தில் நிரம்பியது. மேஜை விளிம்பை கைகளால் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு சரகரத்த குரலில் ஆனால் ஓவ்வொரு சொல்லையும் மிகத் தெளிவாகப் பேசினார்.

“உங்களனைவருக்கும் இதைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். நான் நல்ல காரியத்தையே செய்தேன். நான் ஆக்ரமிப்பாளர்களைக் கொல்ல

முயன்றேன். அது அபாயகரமானதாக, காயம் உண்டுபண்ணக் கூடியதாக, இன்னும் நொண்டியாகக் கூடியதாக, அல்லது சாகவே நேரிட்டாலும்கூட அதற்காக ரொம்ப மகிழ்ச்சியடைவேன். சுகபோக வாழ்க்கைக்காக தனது சொந்த நாட்டு மக்களுக்கே துரோகம் செய்து கொண்டிருக்கும் ஏவல் நாய்களைப் போல என்னால் வாழமுடியாது” கியாப் உடனே “ஏவல் நாய்கள் என்றா சொன்னாய்?” என்று கறுவிக் கொண்டான்.

டராய் ‘ஆமாம்’ என்பதைப்போல தலையை அசைத்துக்காட்டினார். எங்களுடைய இதயம் வேகமாக அடிக்கத் தொடங்கியது. அவரைச் சுற்றிலும் நின்று கொண்டிருந்த முரடர்கள் காட்டு மிருகங்களைப்போல உறுமிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் அவரைத் தொடக்கூட முடியவில்லை. இத்தகைய அச்சமற்ற தன்மையைக் கண்டு உண்மையிலே உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் போனேன். அதற்கு முன்பு என்றும் அவ்வாறு உணர்ந்ததில்லை. அத்தகைய அஞ்சா நெஞ்சனின் தோழர்களில் ஒருவராக அந்த அணியிலே நானும் இருப்பதற்காக அளவிலாத பெருமையடைந்தேன். உறுதியாக நின்று கொண்டு அவர்கள் அத்துணை பெருமைய கோழைத்தனமான தாக்குதல்கட்கு மாறிமாறி முகத்திலடித்தார்போல, பதில் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

கியாப் மிக இடக்காக, “சரி; இப்படிப்பட்ட மோசமான ஆளை நாங்கள் வாழ்நாளிலேயே சந்தித்தது கிடையாது. எங்களுக்கு உண்பதற்கு நிறைய இருக்கிறது. எங்கள் மனைவியரும், குழந்தைகளும் சந்தோஷமாக இருக்கிறார்கள். நீ இன்னும் இவ்விதமாகவே செய்த குற்றத்திற்கு கொஞ்சமும். மனம் வருந்தாமல் பேசிக்கொண்டே போனால், எப்படி சலுகைகளை எதிர்பார்க்க முடியும்?” என்றான்.

டராய் வெறுப்பாக அவனைப் பார்த்தார், “உன்னைப் போல வாழ முடியாது...! நிச்சயமாக முடியாது...!! இப்படி வாழ்வதைக் காட்டிலும் சாவதே மேல் என்று நினைக்கிறேன்.”

டாம் ஹியூ என்ற நெட்டைக்கால் முரடன் சிரித்துக் கொண்டே ஓடிந்த காலைச் சுட்டிக் காட்டினான். “சுவக் குழியின் கதவைத் தட்டிக்கொண்டிருக்கும் வேளையிலும் நீ விடாப்பிடியாக இருக்கிறாய். வியத்தகாங்குகளின் சொல்லைக்கேட்டதால் உன் காலைத்தான் ஓடித்துக்கொண்டிருக்கிறாய் பார்” என்றான். டராயினால் இதற்கு மேலும் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. காயம்பட்ட காலாக இருந்தும் எழுந்து விறைப்பாக நின்று கையை வீசிக்கொண்டார். சில அடி தூரங்கள் நடந்து விட்டு அங்கிருந்து திரும்பாமலேயே உரத்த குரலில் அவர்களிடம் “நீங்கள் கேடுகெட்ட மட்டரகமான மிருகங்கள். உங்களுடன் இனி ஒரு வார்த்தையும் பேச மாட்டேன்” என்றார்.

66 • ட்ரான் தின் வான்

லாய் சுவரில் சாய்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். அவன் சட்டென்று எழுந்து ட்ராய் விழுந்து விடாதபடி பிடித்துக் கொள்வதற்கு உதவிக்கு ஓடினான். ஆனால் அந்தச் சமயத்தில் நான் அவரிடம் அசாதாரணமான சக்தியைப் பார்த்து வியந்தேன். மிக விறைப்பாக நின்று கொண்டு வானத்தைப் பார்த்தார்.

கார் வந்தவுடனேயே அதனுள் ட்ராயை தள்ளிவிட்டார்கள். அன்றைக்குக் காலையில் அவரும் லாயும் விசாரிக்கப்பட வேண்டும். அந்தக் கார் போகும்போது எல்லோரும் எழுந்து நின்று கையை ஆட்டி, பெயரைச் சொல்லி வழி அனுப்பி வைத்தோம். காரின் பின் பக்கக் கதவின் வழியாக எங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே போனார்.

அந்த நாளிலும், அதற்குப் பின்னரும், ஏனைய கைதிகளை சந்திக்கும் போதெல்லாம் ட்ராயுடன் நெருக்கமாக இருந்து பார்த்த விலைமதிப்பிட முடியாத அந்தப் பத்து நிமிட நிகழ்ச்சியைச் சொல்லும்படி கேட்பார்கள். அதன் பிறகு எங்களை சித்திரவதை அறைக்கோ அல்லது வேறு சிறைக்கோ கொண்டு செல்லும்போதெல்லாம், உடனடியாக ஒருவருக்கொருவர் "ட்ராயைப் போல உறுதி தளராமல் இருப்போம்; அவரைப் போலவே வாழ்வோம்" என்று சொல்லிக்கொள்வோம்."

சைகோன் நகரின் தெருக்களில் நாளுக்கு நாள் நிகழ்ச்சிகள் வேகமாக அதிகரித்துக்கொண்டு வந்தன. இரவுகளில்கூட ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடைபெற்றன. என்னுடைய, பெற்றோருடைய வீட்டைச் சுற்றி இருக்கும் பெயிண்டர்கள், துறைமுகத் தொழிலாளர்கள், ரிக்ஷா டிரைவர்கள், மாணவர்கள், தொழிலாளர்கள், மின்சார நிலையம், சர்க்கரை ஆலைகளில் வேலை செய்வோர் - சகலரும் வேலைகளை விட்டுவிட்டு தெருக்களில், கொடிகளும், பதாகைகளும் தூக்கி கானின் தலைமையகத்திற்குச் சென்று, ராஜிநாமா செய்யும்படி ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர். நகயென்கான் (அப்பொழுதைய சைகோன் பொம்மை அரசின் தலைவன்) என் கணவருடைய மரண தண்டனை உத்தரவில் கையெழுத்துப் போட்டவனாகையால் சகல மக்களும் கண்டிக்கவும் காரி உமிழவும் தொடங்கிவிட்டனர். நான் சிறையில் இருக்கும்போது சில தோழர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அதாவது, சைகோன் நகரில் வாழும் இருபது லட்சம் மக்களும் இந்தப் பொம்மை அரசுக்கு எதிராக ஒரு முகமாக எழுந்து, அதேசமயம் வெளியிலிருந்தும் தாக்குதல் தொடங்குவார்களானால், எதிரி மிக எளிதில் அழிந்து போவான் என்று சொல்வார்கள். உணர்ச்சி வசமாகவே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது என் மனத்திரையில் ஒரு காட்சி நிழலாடிக் கொண்டே இருக்கும். சைகோன் மக்கள் கிளர்ந்தெழுந்து விட்டால், நான் முதலில் சிறைச்சாலைக்குத்தான் ஓடுவேன், அங்கு ஒவ்வொரு செங்கல்லாக

உடைத்து உடைத்து என் கணவரை விடுவிப்பேன். ஆனால் அவர் இப்பொழுது எந்த சிறைச்சாலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறாரோ? ஆகஸ்ட் 17ஆம் தேதி, அவருக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டதிலிருந்து அவரைக் கண்டுபிடிக்க முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தேன்.

குழப்பங்களினால் நான் பாதி பைத்தியமாகிவிட்டேன். சிஹோ ஆ சிறையில்தான் இருக்கிறாரா? என்னைப் பைத்தியம்போல ஒவ்வொரு சிறையாக ஓடி அலைக்கழிக்கச் செய்துவிட்டு அவரைக் கொன்றிருக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் நினைவுகள் தடுமாறின. பாழடைந்த கொட்டடிகளின் அலுவலகத்தில் சென்று விசாரித்துப் பார்த்தேன்.

ஒரு காவலாளியிடமிருந்து பதில் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வதற்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தபோது என்னைப் பெயர் சொல்லி அழைக்கும் குரல் கேட்டது.

அந்தக் குரல் என்னுடைய கணவருடையதுதான். அலுவலகத்தை விட்டு வெளியே ஓடிவந்தபோது சிறைச்சாலை வான் ஒன்று வேகமாகச் சென்றது. அந்த வானின் சின்னக் கம்பிச் சன்னல் வழியாக அவர் முகம் தெரிந்தது. அவர் இன்னும் என்னை அழைத்துக்கொண்டு, கையை ஆட்டிக்கொண்டே போனார். மிகவும் துணுக்குற்று, வானுக்குப் பின்னால் ஓடினேன். "அவரைக் கொல்லப் போகிறார்கள், என் கணவரைக் காப்பாற்றுங்கள்" என்று கூவினேன். வான் ஒரு திருப்பத்தில் திரும்பி மறைந்து போய்விட்டது. ரோட்டின் நடுவில் வான் எழுப்பிவிட்டுச் சென்ற தூசிப்படலத்தின் ஊடே நின்று, உதவிக்காக குரல் கொடுத்தேன். "ட்ராய்! ட்ராய்!" என்று என் வாய் முணுமுணுத்தது. அப்பொழுது ஒரு காவலாளி சிறு சன்னல் வழியே தலையை நீட்டி என்னைத் திட்டினான்.

"என்ன இதெல்லாம் பாசாங்கு? உன் கணவரைப் புகைப்படம் பிடிப்பதற்காகக் கொண்டுபோகிறார்கள். இன்று மாலை திரும்ப வந்துவிடுவார். உனக்கு ஒரு 'பாஸ்' கொடுக்கிறேன். மாலை மூன்று மணிக்கு வந்து உன் கணவரைப் பார்" என்றார்.

அவனிடம் நம்பிக்கையில்லாமல்; "நீ உண்மையிலேயே நிஜத்தைச் சொல்கிறாயா?" என்று வற்புறுத்தினேன். "உண்மையாகத்தான். இதோ உன்னுடைய பாஸ்" என்றான்.

அதன் பிறகுதான் நிச்சயம் செய்துகொண்டேன். நான் திரும்பவும் மூன்று மணிக்கு வந்தேன். பார்வையாளர்களின் அறையில் எனக்காக ட்ராய் காத்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் ஒரு பெஞ்சில் சாய்ந்திருந்தார். அவரது கை தலையைத் தாங்கிக்கொண்டிருந்தது. அவருக்குப் பக்கத்தில் மற்றொரு சிறைக்கைதி. அவருக்குத் துணையாக வந்தவர் உட்கார்ந்திருந்தார். சில கெஜ தூரத்தில் ஒரு போலீஸ்காரன் ஒரு மேஜை

68 • ட்ரான் தின் வான்

போட்டு உட்கார்ந்திருந்தான். நான் வருவதைப் பார்த்த ட்ராயின் நண்பர் எழுந்து சற்றுத் தூரத்திற்கு சென்றுவிட்டார். அவர் என்னைப் பார்த்ததும், எழுந்து உட்கார்ந்தார். வெள்ளைச் சட்டையும், கோடுபோட்ட கால்சட்டையும் அணிந்திருந்தார்.

நான் கொண்டு சென்றிருந்த உணவுப் பெட்டியைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டேன். அது விழுந்துவிடக் கூடாதல்லவா? என்னுடைய சிறைத் தோழிகள் கூறியதை நினைவுபடுத்திக் கொண்டேன். முகத்தைத் தூக்கி வைத்துக்கொள். என்னதான் நடந்தாலும் சரி; அழக்கூடாது. அழுகை உன்னை நேசிப்பவர்களுக்குத்தான் அதிக சமையைக் கொடுக்கும். ட்ராய்க்கு இருக்கும் இன்னும் சில தினங்களில் என்னைப்பற்றி கவலை கொள்ளும்படி செய்யக்கூடாது என்று விரும்பினேன். ஆனாலும் கண்ணீர் கன்னங்களில் வழிந்தோடி உதட்டில் உப்பு உரைத்தது. அவரைக் கூப்பிட வேண்டும் என்று மனம் துடித்தது. ஆனால் தொண்டை கம்மிக்கொண்டது. உதட்டைக் கெட்டியாகக் கடித்துக்கொண்டு அமைதியாக அவர் அருகில் போய் உட்கார்ந்தேன். இரு கைகளையும் நீட்டி என் இரு மணிக்கட்டுகளையும் அழுத்தமாகப் பிடித்து பெஞ்சில் அவருக்கருகில் அமர்த்திக்கொண்டார். அவருடைய தோளில் என் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டேன். அதற்கு மேலும் என் துயரத்தைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முடியவில்லை. நான் பேச வேண்டும் என்று விரும்பினேன். ஆனால் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேச நா அசையவில்லை. அவர் மேலேயே புதைந்துகொண்டு அழுதேன்.

என் கூந்தலை மெதுவாகத் தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டே சொன்னார்; "நீ அந்தச் செய்தியைப் படித்த போது அது உனக்குப் பெரிய அதிர்ச்சியாகவே இருந்திருக்கும்."

"என்ன, நான் சொல்வது? நண்பர்களும், உறவுக்காரர்களும் மெதுவாக இந்தச் செய்தியை மறைக்க வந்தவர்கள், அவர்களே அழுதுவிட்டார்கள். பல நாட்களாக உங்களை எந்தச் சிறையில் வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவே முடியவில்லை. அப்பா கூட ஒரு வக்கீலை வைத்து வாதிட வேண்டுமென்றார்."

ட்ராய் சற்று சங்கடப்பட்டுப் போனார்.

"வேண்டாம், வக்கீலெல்லாம் வேண்டாம். அதனால் காசுதான் வீணாகும்." பிறகு என் கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டு, "உனக்கு இவ்வளவு துன்பங்களுக்கும், காரணமாக இருந்தவன் என்பதை அறிந்து எனக்கு எதிராக ஏதாவது மனதில் நினைக்கிறாயா?" என்றார்.

"நான் உங்களை நேசிக்கிறேன் - எப்படி உங்களுக்கு எதிராக எதை நினைக்க முடியும்? சில சமயம் தவறாக உங்களை எடை

போட்டதுண்டு. ஆனால் நான் சிறையிலிருந்தபோது என் சிறைத் தோழிகள் என் தவறுகளை உணரவைத்து, நிறைய கற்றுத் தந்திருக்கிறார்கள்! எவ்வளவு வெட்கப்படும்படியாக இருந்திருக்கிறேன்! நீங்கள் ஒன்று மட்டும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும், நீங்கள் புரட்சி வேலைகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறீர்கள் என்பது பற்றி எனக்கு எவ்விதச் சிந்தனையும் கிடையாது. ஆகையால்தான் அடிக்கடி சந்தேகப்படுவதுடன் உங்களிடம் சண்டையும் போட்டிருக்கிறேன்; உங்கள் வேலையைச் செய்வதற்குத் தடையாக இருந்து, முக்கிய வேலையைக் கடினமாக்கியிருக்கிறேன்.”

“நம்முடைய திருமணத்திற்கு சற்று முன்பு என்னுடைய கடமையை நிறைவேற்றுவதற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தேன். பகல் இரவாக வீட்டை விட்டு வெளியே தங்கியிருக்க வேண்டும். இந்த மாதிரியான வேலைகளில், கண்டிப்பாக ரகசியம் என்பது மீறக்கூடாத விதி, ஆகையால் உன்னிடம் பொய்யும் சொல்லவேண்டியிருந்தது. அதுதான் உன்னிடம் நான் உண்மையாக இல்லை என்று சந்தேகப்பட வைத்தது. அதை நான் அறிவேன். உனக்காக நான் வருத்தப்படுவேன்.

“நமது திருமணம் முடிந்ததிலிருந்து, நான் வாக்குறுதி கொடுத்திருந்ததைப் போல உன்னை வெளியே அழைத்துச் செல்ல முடியாதுபோய் விட்டது. உன்னை நான் முறையாக நடத்தவில்லை என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால் வேறுவிதமாக நடந்துகொள்ள முடியவில்லை. சில சமயங்களில் உன் கேள்விகளுக்கு மோசமான முறையில் பதில் சொல்லியிருக்கிறேன். திருமணம் முடிந்த உடனே கூட ஒவ்வொரு நாள் மாலையும் வெளியே சென்றுவிட்டு, வெகுநேரம் கழித்துத்தான் வீடு திரும்பியுள்ளேன். எனக்குக் கூட்டங்கள் இருக்கும், அதோடு நான் எதிரிகளின் நடமாட்டத்தையும் கண்காணிக்கவேண்டும். அப்படி இருந்தால்தான் என்னுடைய கருவியைச் சரியான இடத்தில் அமைக்க முடியும். கணவன் என்ற முறையில் மிக மோசமாகத்தான் நடந்துகொண்டேன். நீ எப்போதாவது சினுங்கினால், எனக்கு தலைக்கு மேலே வேலை இருக்கிறது என்று கூறி மறுத்துவிடுவேன். நானும் உன் நிலைமையில் இருந்தால் நிச்சயமாகச் சந்தேகப்படவே செய்வேன். நீ மிக விசுவாசமான மனைவியாகவே இருந்தாய் - வேறு எந்தப் பெண்ணும் இவ்வாறு இருந்திருக்க முடியாது. நீ மிகவும் சிரமப்படுகிறாய் என்பது எனக்குத் தெரியும், ஆனால் என்னால் விளக்கிக் கூற முடியவில்லை. இதையெல்லாம் என் கடமை முடிந்த பிறகு விளக்கலாம் என்று எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் இப்பொழுது நீ புரிந்துகொண்டாய் இல்லையா?”

“உங்களை விலங்கு மாட்டி வீட்டிற்குக் கொண்டுவந்த அந்த வினாடியே புரிந்துகொண்டு விட்டேன்.”

70 • ட்ரான் தின் வான்

“பொய்யர்களையும், ஏமாற்றுக்காரர்களையும் நான் வெறுப்பதாகப் பல தடவை சொல்லியிருக்கிறேன். சிறு விஷயத்திற்குக்கூட யாரும் பொய் சொல்லக்கூடாது என்று உனக்குச் சொன்னேன். இருந்தபோதும் கூட உன்னை ஏமாற்றிவிட்டேன். ஆனால் அதற்காக நான் வெட்கப்படவில்லை, ஏனெனில் இதையெல்லாம் புரட்சிக்காகவே செய்தேன். இனி வருங்காலத்தில், போலீசும் ரகசிய உளவாளிகளும் நிறைந்த சைகோன் போன்ற நகரங்களில் புரட்சிகர கடமைகளைச் செய்வதாயிருந்தால், உன் ரகசியங்களைக் காப்பாற்ற பெரிய கதைகளேகூடச் சொல்ல வேண்டியிருக்கும்”

நான் ஒரு ஆரஞ்சை எடுத்து உரித்து உண்பதற்காக கொடுக்கலாம் என எடுத்தேன். ஆனால் அவர் அதைத் தடுத்துவிட்டார்.

“பிறகு நான் சாப்பிட்டுக் கொள்கிறேன். இன்னும் சில நிமிடங்கள்தான் நமக்கிருக்கிறது, அதற்குள் உனக்கு நிறையச் செய்திகள் கூறவேண்டும். என்னைப் பொதுப் போலீஸ் இலாகா சிறைக்குக் கொண்டு சென்றபோது, அங்கிருந்தோர் உன்னைப் பற்றி நிறையச் சொன்னார்கள். நீ மிகச்சீக்கிரத்தில் முன்னேறிவிட்டதாகவும், அவர்களது யோசனைகளைக் கேட்டு, பல விஷயங்களை தெரிந்துகொண்டதாகவும் கூறினார்கள். அவையெல்லாம் என் காதலருக்கு இசையமுதமாக விருந்தது. இன்னும் கூட சிறையிலிருந்து தப்பிக்கும் நம்பிக்கையில் இருக்கிறேன். ஆனால் எதிரி இனிமேல் என்ன செய்வான் என்று சொல்ல முடியாது. அல்லது ‘அந்த’ முடிவும் நடந்துவிட்டால், நமது நண்பர்களோடு சேர்ந்து நீயும் தொடர்வாய் என்று நம்புகிறேன்.”

அவர் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக வார்த்தைகளை அளந்து பேசினார். ஆனால் அவர் குறிப்பிடும் ‘அந்தப்’ பயங்கரமான முடிவு என்ன என்பதை அறிந்துகொண்டேன். ஒரு கைக்குட்டையை உருவி என் கண்ணீரைத் துடைத்தார். அவருடைய குரல் ஒரே சீராக இல்லாதிருந்தது.

“உன்னைத் தனிமையில் அநாதையாக என் தோழர்கள் விட்டுவிட மாட்டார்கள். சிறையில் இருக்கும்போது நீயே பார்த்திருப்பாயல்லவா? நான் மட்டும் தனியாக இல்லை. சித்திரவதைக்கும் கொடுமைக்கும் மத்தியிலும் ஆயிரக்கணக்கான, வயதான தோழர்கள் புரட்சிக்கு மிக விசுவாசமாக தங்களது கடமையைச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். நீ தெருக்களில் மக்களைச் சந்திக்கிறாய்; அவர்கள் தினசரி தங்கள் வயிற்றுப்பாட்டுக்காக மட்டும் உழைக்கிறார்கள் என்பதில்லை. அவரவர்கள் ஒரு கடமையை எடுத்துக்கொண்டு புரட்சியில் பங்கு கொண்டிருக்கிறார்கள். பலர் தங்கள் கணவனை, மகனை, சகோதரனை இழந்திருக்கிறார்கள்.

அவர்களுடைய உதாரணங்களைப் பின்பற்ற வேண்டும். நீயும் சில புரட்சி வேலைகளைச் செய்ய வேண்டும். அது துண்டுப் பிரசுரம் விநியோகம் செய்வதாய் இருந்தாலும் சரி, அல்லது செய்திகளைப் பரப்புவதாக இருந்தாலும் சரி.”

“ஆனால் என்னிடம் நம்பிக்கை காட்டுவார்களா என்பது சந்தேகமாக இருக்கிறது” என்றேன்.

“நானும் புரட்சி வேலை செய்ய விரும்புகிறேன். இப்பொழுது நீங்களும் கைது செய்யப்பட்டு உள்ளே இருக்கிறீர்கள். முன்பு எப்போதையும்விட அதிகமாக என் சிறைத்தோழிகளைப் போலவே புரட்சியில் பங்குகொள்ள வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.”

அவர் வேறு பிரச்சனைக்குத் திரும்பிவிட்டார். அது அவருக்குக் கவலையைக் கொடுத்து வந்ததாம்.

“வடக்கேயும் குண்டு போட்டார்கள் என்பது உண்மையா?”

“ஆமாம்.”

“எத்தனை முறை?”

“ஒரே ஒரு முறை” (இது 1964 ஆகஸ்ட், ஆகஸ்ட் 5இல் தான் முதன் முதலில் அமெரிக்கா வட வியத்நாமில் குண்டு வீசியது.)

“நம்மவர்கள் ஏதாவது விமானங்களைச் சுட்டு வீழ்த்தினார்களா?”

“நான்கு அமெரிக்க விமானங்களை.”

“நமக்கு ஏதும் சேதம் உண்டா?”

“ரொம்ப அதிகம் இல்லை, கடற்கரை ஓரமாக இருந்த சில கிராமங்கள் பாதிக்கப்பட்டுவிட்டன.”

அவருக்கு இந்தச் செய்தி, மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

“வடக்கேயும் தாக்குதல் தொடுத்தால் அவர்கள் கல்லறையை நோக்கி மிக வேகமாகச் செல்கிறார்கள் என்று பொருள். திரும்பவும் அவர்கள் தொடங்கினால் செய்திகளைக் கவனமாக அறிந்துவை, - திரும்பவும் என்னைப் பார்க்க அனுமதிக்கப்பட்டால் எனக்கு ஒன்றுவிடாமல் சொல்ல வேண்டும்.”

பிறகு நண்பர்களைப் பற்றியும் விசாரித்தார்.

“நமது உறவினர்களைச் சந்திக்கும்போது, எனக்காக மன்னிப்புக்கேள். அவர்கள் நம்முடைய திருமணத்திற்கு வந்திருந்தார்கள். ஆனால் நான்தான் அவர்கள் வீட்டிற்குப் போக முடியவில்லை. அம்மா மிகவும் கவலைப்படுவார்கள், இல்லையா?”

72 • ட்ரான் தின் வான்

நேரம் ஆகிவிட்டது; பேச்சை முடித்துக்கொள்ளும்படி நினைவூட்டினான் காவல்காரன். ட்ராய் எழுந்து நிற்க உதவி செய்து, அவரை அப்படியே கட்டி அணைத்துக்கொண்டேன். இனி திரும்ப அவரைக் காணவே முடியாது போகுமோ என்ற உணர்வு மேலோங்கியது. கடைசியில் அந்தக் கேள்வியையும் கேட்டேவிட்டேன்;

“உங்களை மீண்டும் பார்க்க முடியுமா?”

தன் இரு கைகளாலும் என்னை அணைத்து முத்தமிட்டார். அவருடைய கன்னம் என் கண்ணீரால் நனைந்தது. என் முகத்தையே கூர்ந்து பார்த்துக்கொண்டே,

“மீண்டும் நாம் சந்திப்போம். அதை மட்டும் நம்பு” என்றார்.

இன்னும் அவருடைய தோளை என் கைகள் அழுத்தமாகப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தன. என் தலையை விலக்கி மெதுவாக என் கூந்தலை வருடினார்.

“உன்னுடைய சிறைத் தோழிகளைப்போல வாழ முயற்சி செய். கஷ்டத்தை ஏற்றுக்கொள்ள படித்துக் கொள். தைரியமாக இரு” என்றார்.

அறையின் மறுகோடி போவது வரை அவருக்கு நான் உதவி செய்தேன். பிறகு மற்றொரு சிறைக் கைதி துணைக்கு வந்து மாடிப்படிகளில் ஏறிச் செல்ல உதவினார். அவர்கள் ஒரு திருப்பத்தில் மறையும் வரை கண்ணீர் மல்கிய கண்களுடன் பின் தொடர்ந்தேன். பிறகு நானும் சென்றுவிட்டேன்.

ஆகஸ்ட் 30ஆம் தேதிக்காக நான் காத்திருப்பதில் மிகுந்த சிரமப்பட்டேன். ஒருவேளை அதுவே கடைசிச் சந்திப்பாகிவிடுமோ? அவருக்காக என்னவெல்லாமோ வாங்கித் தயாராக வைத்திருந்தேன். எங்கள் இருவருடைய பெயர்களையும் கைக் குட்டைகளிலும், உறைகளிலும் பொறித்து வைத்திருந்தேன். என் சிறைத் தோழிகள் கற்றுத்தந்த எல்லாக் கவிதைகளையும் நினைவு படுத்திக் கொண்டேன். கைக்குட்டையில் நான் செய்திருந்த பின்னல் வேலையைத்தான் நான் மிகவும் விரும்பினேன். அதை முடிக்க நான் பல இரவுகளைச் செலவிட்டேன். ஏனெனில் அதில் நிறைய கஷ்டமான வேலைகள் இருந்தன. கவனத்தோடும் பின்ன வேண்டியிருந்தது. ட்ராய்க்கு எவ்வளவு ஆச்சரியமாக இருக்கவேண்டும். நானாகவே இவ்வளவு பின்னலையும் முடித்தேன் என்றால் அவர் நம்பவே முடியாது. பின்னல் வேலை முடிந்தவுடன் அதை என்னுடைய பெற்றோரிடம் எடுத்துச்சென்று அங்குள்ள தையல் இயந்திரத்தில் இணைக்க வேண்டும். என் தங்கை அதில் பின்னப்பட்டிருந்த பாடலை என் தந்தைக்குப் படித்துக் காட்டினாள்.

“காற்று கடலலை வழியே,
புயலிலும், தென்றலிலும்
என் மனமோ உனக்கே
உண்மையா யிருக்கும்,
அபாயத்தி லிருந்து
நீ விலகித் தப்பி,
நாடு இணையும் அந்நாளில்
புகழுடன் திரும்புக”

“ஓ! கடவுளே!” என்று தந்தை உரக்கக் கூவினார். “நீ ஏற்கெனவே போதுமான அளவுக்குச் சிரமப்பட்டாய், இதைப் போலீஸ்காரர்கள் பிடித்துக்கொண்டால் உன்னைச் சாகும்வரை அடித்தே கொன்றுவிடுவார்கள்” என்றார்.

“கவலைப்படாதீர்கள். நான் பிடிபட மாட்டேன்.

ஆகஸ்ட் 30, காலையில் நான் சிலேறா ஆ சிறைக்குச் சென்றேன். நான் போலீஸ் அலுவலகத்திற்குள், நுழைந்ததும் நுழையாததுமாக, போலீஸ் சார்ஜண்ட் என் முகத்தில் தன் விரலால் இடிக்காத குறையாக “இனிமேல் ட்ராயைப் பார்க்க உன்னை அனுமதிக்கத் தேவையில்லை என்று அதிகாரிகள் உத்தரவு போட்டு விட்டார்கள். இங்கே நீ வந்திருந்த போது அவனிடம் என்ன சொன்னாய்? அவன் அதனால் அனாவசியமாக சிரமத்தை வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டான்” என்றான்.

“அவருடைய சுகத்தையும் குடும்ப விஷயங்களை மட்டுமேதான் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அதைத் தவிர வேறு எதுவும் கூறவில்லையே” என்றேன்.

“சரி, நீ இங்கு வரமுடியாது. என்னுடைய மேலதிகாரிகள் உத்தரவு அவ்வளவுதான்” என்றான் சுருக்கமாக.

நான் அவனிடம் என்ன சொல்லியும் பயனில்லை. நான் வாங்கிச் சென்றிருந்த பழம், உணவைக்கூடக் கொடுக்கமுடியாது என்று வாங்க மறுத்துவிட்டான். சிறைவாசலில் திருமதி ‘எம்’மை சந்தித்தேன். அவர் என்னைப் பார்த்தவுடன் குபீரென்று அழுதுவிட்டார்.

“உன் கணவருக்கு மரண தண்டனை போட்டுவிட்டார்களாமே, அப்படியா?” என்றார்.

“ஆமாம்”

“அவரைப் பார்க்க வந்தாயா?”

“ஆமாம், ஆனால் அவர்கள் என்னை அனுமதிக்கவில்லை.”

74 • ட்ரான் தின் வான்

அவரே என் கணவருக்கு நான் கொண்டு வந்திருந்தவற்றைக் கொடுத்துவிடுவதாகக் கூறினார். இன்னொரு முறை பார்க்க வருவதற்கு 'பாஸ்' வாங்க என்ன செய்ய வேண்டும் என்று எனக்குச் சொன்னார். என்னுடைய அதிர்ஷ்டம்தான் அவரைச் சந்தித்தது. அவருடைய மகனும் சோகு ஆ ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து சிஹோ ஆ சிறைக்கு மாற்றப்பட்டிருந்தான். அவருடைய மகளுக்காக ஒவ்வொரு சிறைச்சாலையாக அலைந்து அலைந்து அங்குள்ள போலீசாரோடு பழக்கமாக்கிக் கொண்டார். அதனால் அவர்களோடு எப்படிப் பழக வேண்டும் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டார்.

செப்டம்பர் 18 தேதிவரை என்னை சிறைக்கு வரும்படி எவ்விதத் தகவலும் கிடையாது. என் கணவரைக் காண எப்பொழுது 'பாஸ்' கிடைக்கும் என்றும் தெரியவில்லை. இருந்தாலும் நான் நேராகச் சிறைக்குச் சென்றபோது, அங்கிருந்த போலீஸ் அதிகாரி அன்றைக்கு மாலையிலேயே என் கணவரைப் பார்க்கலாம் என்று சொன்னான்.

அதோடு "உன் கணவன் கத்தோலிக்கனாக மாறிவிட்டார். ஒரு பாத்திரியார் ஞானஸ்நானம் கொடுத்துவிட்டார்" என்றான்.

சிறைக் கதவைவிட்டு வெளியே ஓடினேன். என் இரு கைகளிலும் எவ்வளவு கொள்ளாமோ அவ்வளவு பழங்களை வாங்கிக்கொண்டேன். ட்ராய் புகை பிடிக்கமாட்டார், டியும் குடிக்கமாட்டார், ஆனால் பழங்கள் என்றால் உயிரை விடுவார். என் கை நிறையப் பார்க்கெல்களும் பழங்களுமாக இருந்தன. பார்வையாளர்கள் அறைக்குள் வேகமாகச் சென்றேன். என் கணவரிடம் நேராக ஓடிப்போனேன்.

"எனக்காக ரொம்ப நேரம் காத்துக்கொண்டிருந்தாய் இல்லையா?"

தலையிலிருந்து நழுவி நெற்றியிலும் கன்னத்திலும் புரண்டு கொண்டிருந்த முடியை சரிபண்ணிக் கொண்டே, "இதுதான் சரியான நேரம்; ஏன் உனக்கு மூச்சிரைக்கிறது."

"உங்களை இன்றைக்குப் பார்க்க அனுமதிப்பார்கள் என்று கருதவே இல்லை. ஆகையால்தான்துணிகள் தலையணை உறைகளையெல்லாம் எடுத்துவராமல் வந்துவிட்டேன். இன்றைக்குத்தான் பாஸ் கிடைத்தது. பாஸ் கொடுத்து இரண்டு நாட்கள் ஆகிவிட்டால் பார்க்க அனுமதிப்பதில்லை. ஆனால் இன்னும் சில தினங்களில் இங்கே ஏதோ விசேஷம் நடக்கப் போகிறதாம். அதனால் இன்றைக்கே என்னைப் பார்க்கும்படி கூறிவிட்டார்கள். அதனால் உங்களுக்குப் பழம் வாங்கி வர வெளியே ஓடினேன். அதோடு நீங்கள் எனக்காக ரொம்ப நேரம் காத்திருக்கக் கூடாது என்று ஓடி வந்தேன்" என்றேன். நான் கொண்டு சென்ற பொட்டலங்களை யெல்லாம் ஒரு நோட்டம் விட்டார்.

“நிறையப் பணத்தைச் செலவிட்டிருக்கிறாய்! எனக்கு இவை எல்லாம் தேவையில்லை. நம் கல்யாணச் செலவுகளைச் சரிக்கட்ட நீ சேமித்தாக வேண்டும்” என்றார்.

“கடனைப்பற்றிக் கவலைப்படாதீர்கள். நான் அதைச் சமாளித்துக் கொள்வேன். நீங்கள் கத்தோலிக்கராக மாறிவிட்டது உண்மையா? நீங்கள் மதம் மாறி விட்டதாக அவர்கள் சொன்னார்களே.”

“யார் சொன்னது அப்படி?” என்றார் மிக வியப்பாக.

“சிறை அலுவலகத்திலிருந்த அந்த மனிதன் தான்”

“அப்பட்டமான பொய். அப்படி ஒன்றும் செய்யவில்லை. சில குருமார்கள் வந்தார்கள். என்னை மதம் மாறும் படி கூறினார்கள், ஆனால் நான் மறுத்துவிட்டேன். அவர்கள் என்ன சொன்னாலும் நம்பாதே. நான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவர்கள் பக்கம் சென்று விட்டேன் என்று காட்டி வெளியிலிருக்கும் தோழர்களை நம்பச் செய்வதற்காக, பொய் மூட்டைகளை அவிழ்த்து விடுவார்கள்.”

“உங்கள் கட்டுகளை எப்பொழுது அவிழ்த்தார்கள்.” அவருடைய கால்களைத் தொட்டுக்கொண்டே கேட்டேன்.

“பதினைந்தாம் தேதி. அம்மா, எப்படி இருக்கிறார்கள்?”

“எல்லாரும் நன்றாக இருக்கிறார்கள். குட்டித் தங்கை கான் உங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று தவித்துக்கொண்டே இருக்கிறாள், சிறுவன் டானைக் கூட அழைத்துக்கொண்டு வரலாம் என்று நினைத்தேன். ஆனால் போலீஸ் என்னை நெருக்கமாக கண்காணித்து வருகிறார்கள், அவனுடைய குடும்பத்தையும் சிரமத்திற்குள்ளாக்க அஞ்சுகிறேன்.”

“என்னை ஆஸ்பத்திரியில் பார்த்த பிறகு கான் என்ன சொன்னார்?”

“அவள் பெரிய அண்ணனைப் பார்த்ததாகப் பெருமை அடித்துக் கொள்கிறாள். இரண்டு கம்புகளுடன் நடந்தீர்களாம். அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தீர்களாம்.”

“எனக்கு அவளை ரொம்பப் பிடிக்கும். அவள் பிஞ்சுக் கரங்களை ஆட்டிக் கூப்பிட்டாள். அவளை அருகில் வந்து கூட பார்க்க முடியவில்லை; பரிதாபம்! ஓடிவந்து அவளைக் கட்டி அணைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்பினேன். இந்த மாதக் கடைசிக்குள் என்னைப் பார்க்க நீ வரலாமென்று நினைக்கிறேன். அப்பொழுது அவசியம் அவளையும் அழைத்துக்கொண்டுவா. சிறுவன் டானுக்குக்கூட சில பழங்கள் வாங்கிக்கொண்டு போய், அவன் மாமா

76 • ட்ரான் தின் வான்

கொடுத்ததாகச் சொல்லிக் கொடுத்துவிடு; அவன் என்னைப் போன்றவன். அவனுடைய வயதில் அன்புக்காக ஏங்கியிருக்கிறேன், எனக்காக அவனைப் பார்த்துக்கொள், முடியுமா உன்னால்?"

நான் குரலைத் தாழ்த்தி, காதுக்கருகில்,

"நான் போன தடவை வந்துவிட்டுப்போன பிறகு என்ன செய்தீர்கள்? நீங்கள் எல்லா வம்பையும் விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டதாகவும், என்னை இனிமேல் வரக்கூடாது என்றும் சொன்னார்கள்!"

"அதுவா! மற்ற கைதிகளை மகிழ்ச்சிப் படுத்துவதற்காக அந்த மகிழ்ச்சியான செய்தியைக் கூறினேன். வட வியத்நாமில் அமெரிக்கர்கள் குண்டு வீசினார்கள்; ஆனால் ஒன்றும் அதிகம் சேதமில்லை. ஆனால் அதற்கு மாறாக அவர்கள் பல விமானங்களை இழந்துவிட்டார்கள் என்று கூறினேன். கைதிகள் அனைவரும் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தார்கள். உன்னுடைய செய்தி இப்பொழுது அந்த முரடர்கள் எவ்வளவு புளுகியிருக்கிறார்கள் என்பதையே காட்டுகிறதில்லையா?"

"போன மாதம் 30ஆம் தேதி நான் வராததால் நீங்கள் ஏமாற்றம் அடைந்தீர்கள் அல்லவா? திருமதி 'எம்' யாரையோ பிடித்து உங்களுக்குப் பார்சல் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தார்களாம். நீங்கள் மிகவும் பரபரப்பாக இருந்தீர்களாமே?"

ட்ராய் வாய்விட்டுச் சிரித்தார்.

"காவலாளி பார்வையாளர் அறைக்கு என்னை எப்பொழுது அழைப்பான் என்று ஊசி முனையில் அன்று முழுவதும் நின்றுகொண்டிருந்தேன். உன்னைப் பார்க்க ரொம்ப ஆவலாக இருந்தேன். உன்னுடைய புகைப்படம் ஒன்று மறைத்து வைத்திருந்தேன். ஆனால் அதையும் கண்டுபிடித்துக் கிழித்தெறிந்து விட்டார்கள். அன்றைக்கு அப்படியே மாலையும் கடந்துவிட்டது. நீயும் வரவில்லையா, மிகவும் சஞ்சலப்பட்டுப் போனேன். நீ உடல் நலமில்லாதிருக்கிறாயா? கைது செய்யப்பட்டுவிட்டாயா என்று தெரியவில்லை."

ஒரு பெண் கைதி கொட்டடியிலிருந்து வெளியே வந்து பெஞ்சின் மறுமுனையில் தன் தாயுடன் உட்கார்ந்தாள். அவளுடைய தாய் அழுதுகொண்டிருந்தாள், வார்த்தைகள் கேவலாக வெளிவந்தன.

ட்ரையைப் பார்க்க குயாங் நாம் கிராமத்திலிருந்து வந்து பார்க்க முடியாமல் அவரது உறவினர்கள் சென்று விட்டார்கள் என்பதைக் கூறினேன்.

“இன்னும் அவர்கள் இங்கே இருக்கிறார்களா?”

“இல்லை, அவர்கள் போய்விட்டார்கள்.”

“தயவு செய்து, நான் நன்றாக இருக்கிறேன் என்று கடிதம் எழுது. சகோதரர் பே எங்கே இருக்கிறார்? அவர் விடுதலை செய்யப்பட்டு விட்டாரா?” என்று கேட்டார்.

“ஆமாம்”

கவலை தொனிக்கும் குரலில் ட்ராய் “அவருக்கு என் அன்பைக்கூறு. அவர் நாம் குடியிருந்த வீட்டில் இருந்தார் என்பதற்காகவே அனாவசியமாகக் கைது செய்யப்பட்டுவிட்டார். கவலைப்பட வேண்டாம் என்று சொல். அவர் அந்த வீட்டை விற்றுவிட்டு வேறு இடத்திற்குப் போயிருக்க முடியாது என்று நினைக்கிறேன். அவர் வீட்டை விற்றுவிட்டால் நீ எங்கே இருப்பாய்?”

அப்பொழுது ஒரு காவலாளி வந்து ஒரு பேப்பரை என்னிடம் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றான். அந்தப் பேப்பரோடு இணைக்கப் பட்டிருந்த எனது புகைப்படத்தைப் பார்த்த ட்ராய்,

“இந்தப் படம் எப்பொழுது எடுக்கப்பட்டது?” என்றார்.

“சமீபத்தில்தான். கைதிகளைப் பார்க்க மனுப்போடும் போது இப்படி புகைப்படமும் இணைக்கவேண்டுமாம்.”

“படத்தில் மிகவும் மெலிந்து, வெளிறிப்போய் இருக்கிறாய்.”

அவர் கவலை தோய்ந்த முறையில் என்னைப் பார்த்தார்.

“ஏன் வெளிறிப்போயிருக்கிறாய்?”

“ஏன் நன்றாகத்தானே இருக்கிறேன்.”

“நம்முடைய பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் நீ குளிப்பதற்கு இடம் கொடுக்கிறார்களா?”

“ஆமாம்! என்னிடம் எப்பொழுதும் அன்பாகவே நடந்து கொள்கிறார்கள்.”

பிறகு எங்கள் வீட்டுப் படிகளைப் பற்றி நினைவுபடுத்தினார்.

“அந்த செங்குத்தான படிகள் ஜாக்கிரதை. பாதி வாளி தண்ணீர் மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு போ; இல்லையானால் விழுந்து விடுவாய்!”

“இந்த மாதிரி சின்ன விஷயங்களுக்கெல்லாம் கவலைப்படாதீர்கள். நான் ரொம்பவும் மாறிவிட்டேன். இப்பொழுது அதிக பலசாலியாக

78 • ட்ரான் தின் வான்

இருக்கிறேன். எங்கும் நான் தனிமையில் செல்வதற்கு இப்பொழுது பயப்பட மாட்டேன்.”

எங்கள் உரையாடல் வேறு திசையில் திரும்பியது.

“நகரத்தின் நிலைமை என்ன?”

“நிர்வாகம் பல சலுகைகளை வழங்கியிருக்கிறது. அதனால் அதிகமான ஆர்ப்பாட்டங்கள் இல்லை. ராணுவப் புரட்சி நடந்தபோது இரவு ஒரு நிமிடம்கூட தூங்காமல் விழித்திருந்தேன். எப்பொழுது துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தம் கேட்கும் என்று எதிர்பார்த்தவண்ணம் இருந்தேன். ஆனால் விடிந்தவுடன் நிலைமை சகஜமாகி விட்டது. நான் மிகவும் ஏமாந்து போனேன். ஆனால் நகரத்தினைச் சுற்றிலும் ஏராளமான சண்டை நடந்துகொண்டிருக்கிறதாம். நம் வீட்டிற்கு அருகில் வசிக்கும் லாரி, டாக்ஸி டிரைவர்கள் அடிக்கடி விடுதலை முன்னணிப் படையைச் சந்திப்பதாகக் கூறுகிறார்கள். சில சமயங்களில் பல நூறு பஸ், கார், லாரிகளை நிறுத்தி அவர்கள் கூட்டம் நடத்துகிறார்களாம். நம்முடைய இடத்திற்குக்கூட துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தம் கேட்கிறது; உங்களுக்குக் கேட்கிறதா?”

இல்லை என்பதைப்போல தலையை ஆட்டினார். மேலும் என்னிடம் செய்திகள் எதிர்பார்ப்பதுபோல என்னைப் பார்த்தார்.

“உங்களுடைய குயாங் நாம் பகுதி முழுவதுமே விடுவிக்கப்பட்டு விட்டதாக நம்முடைய நண்பர்கள் சொன்னார்கள். அந்தப் பகுதி முழுவதும் ஆயிரமாயிரம் விடுதலைப்படை வீரர்கள் இருக்கிறார்களாம். அவர்கள் பிரெஞ்சுக்காரர்களை எதிர்த்தபோது வைத்திருந்த ஆயுதங்களை விட நவீனமான ஆயுதங்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். சைகோனில்கூட நான்கு ஐந்து மாதங்களுக்கு முன்பிருந்ததைவிட நிலைமை முற்றிலும் மாறிவிட்டது. நீங்கள் வெளியே வந்தால் நீங்களே கண்ணார அதைப் பார்க்கலாம். சின்னப் பிள்ளைகள் கூட கானின் பெயரைச் சொல்லிப் பேசுகிறார்கள். யாரும் இந்த அரசாங்கத்தை மதிப்பதாகத் தெரியவில்லை. மாணவர்களும், வாலிபர்களும் கானின் வீட்டைச் சுற்றி ஆர்ப்பாட்டம் செய்து, வெளியே வந்து பகிரங்கமாக மன்னிப்புக்கோர செய்தார்கள். இதே மாதிரி நீண்ட நாட்களுக்கு நிலைமை இருக்கும் என்று எண்ணுகிறீர்களா?” என்றேன்.

நான் அவருடைய கையைப் பற்றிக்கொண்டேன். முன்பிருந்த மாதிரி மெலிந்திருக்கவில்லை. ஆஸ்பத்திரியில் அவரைப் பார்த்தபோது அவருடைய நீல நிற நரம்புகள் புடைத்து வெளியே தெரிந்ததைப் போல இருக்கவில்லை. அவருடைய விரல்களை ஒவ்வொன்றாகத் தொட்டுப் பார்த்தேன். அவர் சிரித்துவிட்டார்.

“நம்முடைய திருமண மோதிரத்தை விற்றுவிட்டேன். நான் வெடிகுண்டு வைக்கப்போன அன்றைக்கு வயரின் நீளம் போதவில்லை. என்னிடம் காசுமில்லை, அதோடு என் ஸ்தாபனத்தோடு தொடர்பு கொள்ள நேரமும் இல்லை. என்னால் உடனே செய்ய முடிந்தது, அந்த மோதிரத்தை விற்பது ஒன்றுதான், ஆகையால் அதை விற்றுவிட்டேன். உயிரையே பணயம் வைக்கத் துணிந்த பிறகு, மோதிரத்திற்காக ஏன் தயங்க வேண்டும் என்று எனக்கு நானே சொல்லிக் கொண்டேன். அதைப்பற்றி நீ கேட்டபோது, சரியான பதிலேதும் சொல்லமுடியாது போகவே, வேலைக்கு இடைஞ்சலாக இருந்தது என்று சொல்லிவிட்டேன். நீ அப்பொழுது கோபப்பட்டாயல்லவா?”

என் முகத்தை அவரது கைகளில் புதைத்துக்கொண்டு அழுதுவிட்டேன்.

“ஓ! அதைப்பற்றித் தயவு செய்து பேசாதீர்கள். அப்பொழுது ரொம்பவும் அறியாமையில் இருந்தேன். உங்களின் நம்பிக்கையை நான் பெற்றிருந்தால் நீங்களே என்னை அந்த வயரை வாங்கிக்கொண்டுவரச் சொல்லியிருக்கலாமல்லவா. நானும் உங்களை ஏமாற்றியிருக்க மாட்டேன்.”

“அந்த வேலை எனக்கு நமது திருமணத்திற்கு சற்று முன்புதான் கொடுக்கப்பட்டது. அது எவ்வளவு அபாயமானது என்று இப்பொழுது உனக்குத் தெரிந்திருக்கும். எங்கள் தலைமை எனக்குச் சில நாட்கள் தேன்நிலவைக் கழிக்க விடுமுறை தருவதாகச் சொல்லிற்று. நான்தான் வேண்டாமென்று மறுத்துவிட்டேன். அமெரிக்க ஆக்ரமிப்பாளர்களைக் கொல்லவேண்டுமென்று பலகாலம் காத்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்த வேளையும், அதுவும் அவர்களின் பெரிய மனிதனே வருகிறான். அவனைக் கொல்வதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபோது அதை விடுவதற்கு எனக்கு மனம் வரவில்லை. ஒவ்வொன்றையும் உன்னிடமிருந்து மறைத்தே வந்தேன். உன்னைக் கலக்கமடையச் செய்ய நான் விரும்பவில்லை. என்னுடைய இந்தக் கடமையை வெற்றிகரமாக முடித்த பிறகு உன்னையும் எங்கள் ஸ்தாபனத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைத்திருந்தேன். நீ ஒரு நாளைக்கு என்னுடைய மனைவியாகவும், என் தோழனாகவும் மாறுவாய் என்று அப்பொழுதும் எனக்கு நம்பிக்கை இருந்தது.”

அவர் அமைதியாகச் சிறிது நேரம் இருந்தார். பிறகு என்னிடம் “நீ கர்ப்பமாக இருக்கிறாயா?” என்றார்.

80 • ட்ரான் தின் வான்

நான் தலையை ஆட்டி "இல்லை" என்றேன். அவர் ஏமாற்றமடைந்துவிட்டார் என்பதுபோல் உணர்ந்தேன். அதனால் நான் எதுவும் பேசவில்லை. அப்பொழுது காவலாளி வந்து நேரமாகிவிட்டது என்றான். ட்ராயுடன் இருக்கும் வேறு கைதிகள் அங்கு வரவே, எனக்கு அவர்களை அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

"என்னுடைய நண்பர்கள் நிறைய உதவி செய்கிறார்கள்."

"என் கணவர் உடல் நலமில்லாதிருக்கிறார். அவரைக் கவனித்துக் கொள்வதற்காக நான் ரொம்பவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்" என்றேன் நான்.

"அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீர்கள். சிறைக்குள்ளிருக்கும் ஒவ்வொருவரும் உதவித்தான் ஆகவேண்டும். அதற்கெல்லாம் நன்றி பாராட்டக்கூடாது. எப்பொழுதுமே ஒருவரையொருவர் கவனித்துக் கொள்வோம். ஆகையால் ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதீர்கள்."

எழுந்து பிரியும்போது பார்சல்களை அவரது கைகளில் கொடுத்தேன். திரும்பவும் என்னிடம் "திரும்பவும் இங்கே வர அனுமதிக்கப்பட்டால் என் உணவுக்காக செலவு செய்து எதையும் வாங்கி வராதே" என்றார்.

4

திருமதி 'எம்' தமது வளர்ப்புக் குழந்தைபோலவே என்னை நடத்தினார். நான் கடினமாக உழைக்கும்போதும், ட்ரையைக் கவனித்துக்கொள்வதற்காக என் உடல்நிலை மோசமாவதையும் பொருட்படுத்தாமல் அலையும்போதும் எனக்காக ரொம்பவும் வருத்தப்படுவார்.

"உன் வயதில் நானிருக்கும்போது, என் கணவரும் கூட சிறையில் தான் இருந்தார். உன்னைப்போலவே நானும் பல சிரமப்பட்டிருக்கிறேன். சிறைக்குப் போவேன். சாப்பாடு கொண்டு போவேன். ஒருமுறை விடுதலை செய்யப்பட்டார்; திரும்பவும் கைது செய்து அடைத்துவிட்டார்கள். கடைசியில் இதே சிஹோ ஆ சிறையில் தான் இறந்துபோனார்" என்பார்.

அவருக்கு இரண்டு மகன்களும், ஒரு மகளும் உண்டு. ஒரு மகன் சோவியத் யூனியனில் ஏழு, எட்டு வருடங்களாகப் படித்து வருகிறான். மற்றொரு மகன் பட்டாளத்து வீரன்; வடக்கு வியத்நாமில் இருக்கிறான். தெற்கு வியத்நாம் விடுதலை முன்னணிப்படை அமைக்கப்பட்டதை அறிவிக்கும் துண்டுச் சீட்டுகளை விநியோகிக்கும்போது நான்கு வருடங்களுக்கு முன்னால் அவருடைய மகள் கைது செய்யப்பட்டாள். திருமதி எம், தனது அண்ணன் மகளுடன், மிகுந்த சிரமத்துடன் வாழ்கிறார். அவருக்குத் திருட்டுத்தனமாகக் கடத்திக் கொண்டு வரப்பட்ட சில புகைப்படங்களை எனக்குக் காட்டினார். அவை சோவியத் யூனியனிலும், வடவியத்நாமிலும் எடுக்கப்பட்ட படங்கள்: கண்ட்ரோல் இயந்திரம் ஒன்றின் முன்னால் வெள்ளை நிற அங்கி அணிந்து அவருடைய மகன் இயக்கிக் கொண்டிருக்கிறான் - இது ஹனாய் நகரில் தேசிய தினவிழாக் கொண்டாட்டம் - அவருடைய மருமகள் பஞ்சாலைத் தொழிலாளி, அவரது குழந்தையைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு 'பால்கனி'யில் நின்று கொண்டிருக்கிறார், - அவற்றையெல்லாம் விளக்கி எனக்கு திருமதி எம் சொன்னார்.

"நல்லது, நாமும் ஒரு நாளைக்கு இப்படி மகிழ்ச்சியோடு இருப்போம்" என்றார்.

அந்த அம்மாள் மிகவும் மென்மையான இதயம் படைத்தவர்கள். நான் திரும்பவும் ட்ரையைக் காணச் செல்லும் போது நிறையப் பரிசுகள்

82 • ட்ரான் தின் வான்

அனுப்பினார்கள். அப்பொழுது, “அவரிடம் சொல்லுங்கள். நான் சோவியத் யூனியனிலும், வட வியத்நாமிலும் இருக்கும் என் பிள்ளைகளைப் பற்றி மட்டும் அதிகம் நினைப்பதில்லை; அவர்கள் மகிழ்ச்சிகரமாக வாழ்கிறார்கள். ஆனால் சிஹோ ஆ சிறையில் இருக்கும் என்னுடைய இரண்டு குழந்தைகளை அதிகம் நினைக்கிறேன் என்று சொல்லுங்கள்” என்பார்.

இரண்டு குழந்தைகள் என்று குறிப்பிட்டது ஒன்று அவருடைய மகள். மற்றொன்று என்னுடைய கணவர்.

இந்த முறை நான் போகும்போது சிறுமி காணையும் அழைத்துச் சென்றேன். நாங்கள் வராந்தாவில் நடந்து சென்று ட்ராய் எங்களுக்காகக் காத்துநிற்கும் இடத்தை அடைந்தோம். கான்தான் முதலில் அவரைக் கண்டுபிடித்தவர். அண்ணா! அண்ணா! என்று உற்சாகத்தோடு அழைத்தாள்.

நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். அவரும் கொஞ்சம் நன்றாகவே இருந்தார், முன்னர்போல் மெலிந்து, முடி வளர்ந்து இருக்கவில்லை, இப்பொழுது ஒழுங்காக முடிவெட்டிக் கொண்டிருந்தார். கதவுப் பக்கம் மெதுவாக நடந்துவந்தார். இன்னும் கால் பூரணமாகக் குணமாகவில்லை. சிறுமி காணைக் கட்டி அணைத்துக்கொண்டார், குழந்தையின் தலை அவருடைய கன்னத்தில் அழுந்தியிருந்தது.

“அப்பா அம்மாவெல்லாம் நலமா?”

“அவர்கள் நன்றாக இருக்கிறார்கள். நீங்கள் இப்பொழுது சற்று எடை கூடியிருக்கிறீர்கள், இல்லையா?”

அவர் வெறுமனே புன்னகை செய்தார். கைது செய்யப்பட்டது லிருந்து இவ்வளவு நன்றாக அவர் இருந்ததே இல்லை. என் கையைப் பற்றிக்கொண்டு “நான் என் எடையைக் கூட்டிக்கொண்டே போவேன். ஆனால் நீ இன்னும் மெலிவாகவே இருக்கிறாய். நீயாகவே சிரமத்தையெல்லாம் வலிந்து இழுத்துக் கொள்கிறாய்” என்றார்.

அவரைத் தைரியப்படுத்தும் முறையில் பதில் சொல்ல விரும்பினேன்.

“அப்படியெல்லாம் இல்லையே! உங்கள் ஆலோசனைப்படியே தான் நடந்துவருகிறேன். நாளைக்கு எட்டு மணி நேரத்திற்கு மேல் வேலை செய்வதில்லையே.”

சிறுமி கான் இன்னும் அவருடைய கைகளுக்குள்ளேயே இருந்தாள். அவருடைய முகத்தை நெருக்கமாகப் பார்த்துக்கொண்டு, “எந்தக் கால் காயப்பட்டது?” என்றாள்.

அவர் தனது வலது காலைச் சுட்டிக்காட்டி, "இதுதான், ஆனால் இப்பொழுது நன்றாக இருக்கிறது."

"அப்படியானால் என்னைத் தூக்கிக்கொள்."

அப்படியே அவரும் அவளைத் தூக்கிக் கொண்டார்.

"நீ பள்ளிக்கூடம் போகிறாயா? எப்படி வாசிக்கிறது என்று கற்றுக் கொண்டாயா?"

"ஆமாம். இப்பொழுது எனக்கு எழுத்தெல்லாம் தெரியுமே. இன்றைக்குத்தான் அக்கா என்னை அழைத்து வருவதற்காக பள்ளிக்கூடத்தில் லீவு வாங்கிவந்தாள். நீ எங்கே தங்கியிருக்கிறாய்?"

"மேலே மூன்றாவது மாடி; ரொம்பவும் உயரம்."

"நாம் அங்கே போய் பார்க்கலாமா?"

டீராய் சிரித்தார்.

"அங்கு போக முடியாதம்மா, இது ஜெயில்."

"எப்போ வீட்டிற்கு வருவாய்?"

டீராய் அவளுக்கு உறுதிகூறினார்: "வருகிற புது வருட தினத்தன்று. அப்பொழுது நிச்சயமாக வந்துவிடுவேன். நல்லப் பெண்ணாக இருக்கவேண்டும், குயென் அக்காவை அடிக்கடி போய் பார்த்துக் கொள்ள மறக்காதே!"

"நான் அக்காவிடம் போகும்போதெல்லாம் அழுதுகொண்டே இருக்கிறாள்" என்று முகத்தைச் சுளித்தாள்.

கவலையோடு என்னை அவர் பார்த்தார்.

"ஏன் எப்பொழுதும் அழுதுகொண்டே இருக்கிறாய்?"

"ஊஹும்... அப்படி யில்லையே" என்று மறுத்து வாதாட எண்ணினேன்.

"அப்படி இல்லையென்றால், இந்தக் குழந்தை ஏன் அவ்வாறு கூற வேண்டும். பொய் சொல்லுவதற்குக்கூட அவள் மிகவும் சின்னவளாயிற்றே. இக் குழந்தை சொல்லுகிறதென்றால் நீ அழுதுகொண்டுதானிருக்கிறாய்."

என்னால் எதுவும் பேசமுடியவில்லை. அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தேன்.

“நீ வளர்ந்துவரும் இயக்கங்களுக்கு மத்தியிலே வாழ்கிறாய். ஒவ்வொருவருடைய மகிழ்ச்சியிலும் பங்குகொண்டு, மகிழ்ச்சியோடு இருக்க வேண்டும். சில நாட்களாக என் சிறைத் தோழர்கள் இதயம் திறந்து பாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சைகோனில் பொது வேலை நிறுத்தம்; நகரமே தண்ணீர்நின்றி வெளிச்சமின்றி இருந்தது! எவ்வளவு மகிழ்ச்சி! முன்பெல்லாம் வேலை நிறுத்தம் என்றால், ஒன்றோ இரண்டோதான் தொழிற்சாலைகள் மூடப்படும். இப்பொழுது ஒவ்வொருவரும் கலந்துகொண்டு விட்டார்கள். இளைஞர் கழகத்தில் முதலில் நான் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டபோது, குறுகிய கால பயிற்சிக்காக அனுப்பப்பட்டேன்.

“எனக்கிருந்த ஆசிரியர் மிகவும் அற்புதமானவர். அவர் எனக்கு ஏராளமான விஷயங்களை விளக்கிக் கூறியிருக்கிறார். நான் ஒரு தொழிலாளி; ஆனால் அந்தப் பயிற்சி வகுப்பிற்குப் போகும்வரை இந்த வர்க்கத்தின் - தொழிலாளி வர்க்கத்தின் - உண்மையான, மறைந்து கிடக்கும் சக்தியை அறியாதிருந்தேன். அந்த ஆசிரியர் ஒருமுறை “நீ ஒரு எலக்ட்ரீஷியன், இல்லையா? சரி அப்படியானால் எனக்குச் சொல்லு எத்தனை மின்சாரக் கருவிகள் உன் வீட்டில் வைத்திருக்கிறாய்?” என்று கேட்டார். “ஒன்றுகூட இல்லை” என்று பதில் கூறினேன். அத்தோடு “என் வீட்டில் வெளிச்சம் தருவதற்கு வைத்திருப்பதே மண்ணெண்ணெய் விளக்குத்தான். அதுதான் இந்த மாவட்டத்தில் எங்கு போனாலும் எங்களோடு இருக்கும்” என்றேன். அவர் புன்னகை புரிந்தார். ‘எலக்ட்ரீஷியன்களுக்கே மின்சாரம் கிடைக்கவில்லை. அது சரியாகப்படுகிறதா? போய் அந்த அமெரிக்கர்கள் வாழும் பகுதியைப் பார்த்துவிட்டு வாருங்கள். அவர்களுடைய நாய்க்குட்டிகள் தங்கும் அறைகளுக்குக்கூட மின் விளக்குகள் இருக்கின்றன. ஒரே ஒரு நாளைக்கு இந்த மின்சாரத் தொழிலாளிகள் வேலை நிறுத்தம் செய்தால், நகரமே பேயிருட்டில் ஆழ்ந்துவிடும். அந்தக் கும்பல் முழுவதுமே ‘டார்ச்’ விளக்குகளை வைத்துக்கொண்டு ஊர்ந்துகொண்டிருக்க வேண்டியதுதான் - ஜெனரேட்டர்களை எப்படி இயக்குவது என்று அவர்களுக்குத் தெரியுமா? என்ன தெரியும் அவர்களுக்கு?’ மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு அவர் சொல்வதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால் எல்லா மின்சாரத் தொழிலாளர்களும் தங்கள் சக்தியைக் காட்டும் வகையில் ஒரே நேரத்தில் வேலைநிறுத்தம் செய்து காட்டுவார்களா என்பதைக் கற்பனை செய்து என்னால் பார்க்கமுடியவில்லை. ஆனால் அன்றைக்கொருநாள் திடீரென மின் விளக்குகள் அணைந்துவிட்டன, சிறைக் காம்பவுண்டுக்குள்

குழாய்களில் எங்குமே தண்ணீர் கிடைக்க வில்லை. போக்குவரத்து இரைச்சல் அடங்கிப்போய் விட்டது. அன்றைக்குச் செய்தி கேட்டோம், சைகோனில் பொது வேலை நிறுத்தம் வெடித்துவிட்டது என்று. போக்குவரத்துகள் ஸ்தம்பித்துவிட்டன, சந்தை கூடவில்லை, நகரம் முழுமையுமே ஸ்தம்பிதம். எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக நாங்கள் இருந்தோம். இந்த ஒதுக்கப்பட்ட கொட்டடியே அதிரும் வண்ணம் புரட்சிக்கீதம் பாடினோம். காவலாளிகள் ஓடி வந்து எங்களை அடித்தார்கள். ஆனால் நாங்கள் நிறுத்தவில்லை; தொடர்ந்து பாடினோம். எங்களைக் கொன்றாலும் கூட, எங்கள் சக்தி அளவிட முடியாதது என்பதையும், அவர்கள் விரைவில் அழிந்துவிடுவார்கள் என்பதையும் நாங்கள் அறிவோம்.”

மேஜையில் உட்கார்ந்திருந்த போலீஸ்காரன் சில சஞ்சிகைகளைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தான். கைப்பையில் ட்ராய்க்காகக் கொண்டுவந்திருந்த 'சூட்'டை எடுத்து வெளியே காட்டினேன். பூவேலைப்பாடமைந்த கைக்குட்டை பையின் கீழ் இருந்தது. அதை எடுத்து விரைப்பாகப் பிடித்துக் காட்டிவிட்டு, தணிந்த குரலில் "உங்களுக்காகக் கொண்டுவந்திருக்கும் இந்தப் பொருள்களை உங்கள் செல்லில் சோதனை செய்வார்களா?" என்றேன்.

“ஆமாம்.”

நான் அந்தத் துணிகளை மடிக்கவும், பிரிக்கவும் பல முறை திரும்பத் திரும்ப அதையே செய்தேன். அந்தப் போலீஸ்காரனின் கவனத்தை வேறு பக்கம் திருப்பவே அப்படி நடத்தேன்.

பிறகு அந்தக் கைக்குட்டையைக் காட்டிக் கேட்டேன்:

“இதை உங்களோடு எடுத்துச் செல்ல விரும்புகிறீர்களா?”

அந்தக் கைக்குட்டையில் செந்நிற எழுத்துக்களால் பின்னப் பட்டிருந்த அந்தக் கவிதையைப் பார்த்து வியப்போடு கேட்டார்.

“ஆமாம், இந்தப் பின்னல் வேலை யார் செய்தது?” இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டு மிகவும் திருப்தியடைந்தேன். இந்தக் கேள்விக்காகத்தான் வெகு நேரம் ஆவலோடு காத்திருந்தேன்.

“நானே செய்தேன். என் சிறைத்தோழிகள் எனக்குக் கற்றுத் தந்திருக்கிறார்கள்.”

ட்ராய் முகத்திலிருந்த கடுமையெல்லாம் முழுவதாக எங்கோ மறைந்துவிட்டது. ரொம்பவும் திருப்தி நிறைந்த பார்வையை வீசினார்.

86 • ட்ரான் தின் வான்

“நீ ரொம்ப ஆச்சரியமான வீட்டுக்காரியாகி விட்டாய்” என்று புன்னகைத்தார். “இன்னும் சில மாதங்கள் சிறையிலிருந்தால் இன்னும் பல சுவையான விஷயங்களை படித்துக் கொண்டிருப்பாய். சரி, ஏற்கெனவே அந்தக் கவிதை எனக்கு மனப்பாடம் ஆகிவிட்டது. செல்லுக்குப் போனவுடன் என் தோழர்களுக்குப் பாடிக்காட்டுவேன். மறைத்து வைத்துக் கொள்; வீட்டிற்கே கொண்டுபோய்விடு. உன்னைச் சோதனையிட்டு இதை எடுத்துவிட்டால் உன்னை அடிக்கத் தவற மாட்டார்கள்.”

“என் தோழிகள் தலையணை உறைகளிலும் பூப்போடுவதற்கு கற்றுத் தந்திருக்கிறார்கள். அப்படி இரண்டு தலையணை உறைகளிலும் பூவேலை செய்திருக்கிறேன். அது நமக்குத் திருமணப் பரிசாக வந்ததே அதைவிட அழகாக இருக்கிறது. அதை நமது திருமணப் பரிசாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று அவர்கள் சொன்னார்கள்.”

“உனக்கு நிறையப் பாடல்களும் கற்றுத் தந்திருக்கிறார்கள்!”

“ஆமாம் சில பாடல்கள்: ‘நமது வீரர்களுக்கு ஆடை செய்கிறோம்’ ‘ஹையன்லாங் பாலத்தின் வழியே’, ‘நம்பிக்கையின் கீதம்’, ‘கம்யூனிஸ்ட் உணர்வு’, ‘மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்ட மனிதனின் கீதம்’, ‘முன்னேறுவோம் தோழர்களே’ இப்படி இன்னும் பல பாடல்கள்” என்றேன். ஒவ்வொரு பாடலின் பெயரையும் சொல்லும்போதும், அவரும் அதே பெயர்களைத் திரும்பவும் சொல்லிக்கொண்டே எண்ணிக்கொண்டு வந்தார்.

“ஆக கம்யூனிஸ்ட் பாடல்களைக் கூடக் கற்றுக்கொண்டு விட்டாய். ரொம்ப நல்லது. ஒரு தொழிலாளியான உனக்கு அது தெரிந்திருக்க வேண்டியதுதான். நமது முதிர்ந்த தோழர்கள் சொல்லக் கேட்பதுண்டு; நாம் கம்யூனிஸ்ட் சமுதாயத்தை கட்டிவிட்டால், ஒவ்வொருவரும் மகிழ்ச்சியடைவர், அவரவர் உழைப்பின் பயனை முழுமையாக அனுபவிக்கலாம், ஒருவர்கூட மகிழ்ச்சியின்றி இருக்கமாட்டார்கள் என்று சொல்வதுண்டு. இந்தத் திசையில்தான் வட வியத்நாம் சென்று கொண்டிருக்கிறது. நான் ஒரு கம்யூனிஸ்ட்டாக இன்னும் ஆகாவிட்டாலும்கூட, ஒரு கம்யூனிஸ்ட்டைப் போலவே வாழவும், போராடவும் விரும்புகிறேன்.”

“அந்தப் பாடல்கள் எனக்கு முழுமையாகத் தெரியாது. அதை எழுதிக்கொள்ளவும் முடியவில்லை. அந்தப் பாடல்களைக் கற்றுக் கொடுத்ததற்காக அந்தத் தோழியை அடித்துப் போட்டுவிட்டார்கள். ஆனால் திரும்பவும் செல்லுக்கு வந்தவுடன், மீண்டும் பாடத்

தொடங்கிவிட்டார். நாங்கள் வேண்டாம் என்று தடுத்தும் அவர் பாடினார். அப்பொழுது அந்தத் தோழி “பாடல்களைக் கற்றுத் தருவது ஒரு புரட்சி வேலை; இதன் மூலம் நிறையக் கற்றுத்தர முடியும். ஏனென்றால் இவை உங்களுக்கு தைரியத்தையும், உயர்வான லட்சியத்தையும் ஊட்டுகின்றன” என்றார்.

“இப்பொழுது மட்டும் அந்தப் பன்றிப்பயல் இங்கு இல்லாதிருந்தால், உன்னையும் சில வரிகளாவது பாடிக் காட்டச் சொல்லுவேன். நம்முடைய சிறைத் தோழர்கள் நம்மை மிகவும் நேசிக்கிறார்கள். ஏனெனில் நாம் அனைவரும் ஒரே லட்சியத்தில் பங்கு பெற்றிருக்கிறோம். அவர்களது முன்னுதாரணத்தைப் பின்பற்ற முயற்சி செய். நானிருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும் அவர்களைப்போலவே வாழ வேண்டும். அவர்களைப்போலவே புரட்சிக்கு உண்மையாயிரு; அவர்களை மீண்டும் சந்திப்பாயானால் உனக்குப் பாடம் கற்றுத் தந்ததற்கும், உன்னைக் கவனித்துக் கொண்டதற்கும் என்னுடைய அன்பான நன்றியை அவர்களுக்குக் கூறு!”

சிறிது நேரம் யோசித்தவாறே இருந்துவிட்டு, பிறகு சற்று மென்மையாகப் பேசினார். என் கூந்தலைக் கோதிவிட்டார். அன்பாக என்னைத் தட்டிக்கொடுத்தார். “பார், இப்பொழுது திரும்பவும் அழுகிறாய். தயவு செய்து வேண்டாம். கஷ்டத்தைத் தாங்கிக்கொள்ள பழகிக்கொள். நீ உன் சிறைத் தோழர்களிடம், சிறையில் இருந்த காலமெல்லாம் மகிழ்ச்சியோடும், பாடிக் கொண்டும் இருந்ததாகச் சொல்லும்படி கூறிவிட்டு விடை பெற்றதை நினைவுபடுத்திப் பார்.”

அவரும் புன்னகை செய்தார்; மகிழ்ச்சியோடு இருப்பதாகக் காட்டிக்கொள்ள முயன்றார். ஆனால் அவருடைய கண்கள் குளமாகின. எதிர்காலத்தைப் பற்றிய திட்டங்களையெல்லாம் பேசத் தொடங்கினார். அவர் இறந்துபோய் விட்டால் மகிழ்ச்சியோடு இருக்க வேண்டியதைப்பற்றிப் பேசினார். குழந்தை காளிடம் சிறையை விட்டு வெளியே வந்தவுடன் வெளியே அழைத்துக்கொண்டு சென்று ‘கேக்’ வாங்கித் தருவதாக உறுதி கூறினார். (திருமணம் முடிந்த பிறகு நாங்கள் அவ்விதம் நடந்து சென்று, ‘கேக்’ வாங்கித் தருவது வழக்கம்.) என்னுடைய வாத்தியக் கருவியைப் பத்திரமாக வைத்திருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். நிலவுக் காலங்களில் பக்கத்து வீட்டுக் குழந்தைகள் இவரிடம் வந்து அதை வாசிக்கச் சொல்லிக் கேட்பார்கள்.

என்னுடைய நேரம் முடிந்து புறப்படும் வேளை வந்தது. “அக்டோபர் மாதம் 15ஆம் தேதி உன்னை அனுமதிக்காமல் ஏதாவது

88 • ட்ரான் தின் வான்

பொருட்களை மட்டும் கொடுக்க அனுமதித்தால் எனக்கு கடிதம் எழுது, அதை நான் ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன்” என்றார்.

(குயென் தனது கதையைக் கூறிக்கொண்டு வருவதற்கிடையே பல கொரில்லாப் பிரதிநிதிகளின் கூட்டங்களில் கலந்துகொள்ளச் சென்றுவிடுவார். இறுதியாக எனக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றி விட்டார்.)

“ஆ எவ்வளவு போர்க்களங்களில் நமது கொரில்லாக்கள் போராடி இருக்கிறார்கள். அவற்றைக் கேட்டு வியப்படைந்து விட்டேன். இந்தத் தோழர்களுக்கும் என் வயதுதான், இருபதுதான் இருக்கும். ஆனால் வயது முதிர்ந்தவர்களிடம் சிறு குழந்தை கேட்பதைப்போல நானும் கேட்டிருக்கிறேன். என்னைவிடச் சிறியவளான ஒரு பெண் இதுவரை ஏறக்குறைய நூறு சாதனைகளைப் புரிந்திருக்கிறாள். நான்கு ஐந்து வகை ஆயுதங்களை அவள் கையாண்டு இருக்கிறாள். அவள் பல அமெரிக்க வெறியர்களைப் பிடித்திருக்கிறாள். அவர்கள் கூறிய கதைகளை யெல்லாம் மூச்சுவிடாமல் கேட்டேன். இந்த மாநாடு முடிந்ததும் இவர்களுடன் என்னால் போக முடியுமா என்று ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். அப்படிப் போகமுடியவில்லை என்றால் ஏதாவது ஒரு ராணுவப்பிரிவில் சேர்ந்து பணியாற்றவேண்டும். என்னுடைய கணவர் சைகோனில் இயங்கி வந்த ரகசிய விடுதலைப் படையில் பணியாற்றிய விடுதலை வீரர். அவர் அதில் சேர்ந்தவுடனேயே மக்நமாராவைக் கொல்லும் பணி அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. விடுதலை வீரராகவும், அதுவும் சைகோனிலேயே சண்டை போடவும் கனவு கண்டுகொண்டிருந்தார். ராணுவத்தில் சேர அவராகவே முன்வந்து கொடுத்த மனுவை அவரது கமாண்டர் வைத்திருந்தபோது, அவர் ஏன் அமெரிக்க ஏகாதிபத்திய வாதிகளை வெறுக்கிறேன் என்பதற்கும் காரணம் கூறினார். அதோடு 'கடைசி மூச்சுள்ளவரை போராடுவேன்' என்று பிரமாணம் எடுத்துக் கொண்டிருந்தார். அவருக்காக பழிக்குப்பழி வாங்க, அவருடைய உதாரணத்தைப் பின்பற்றப் போகிறேன். எதிரிகளுடன் சண்டையிட விரும்புகிறேன். கையில் துப்பாக்கியுடன், அல்லது வேறு எவ்வகையிலாவது, விடுதலை வீரர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும்; அவர்கள் என் கணவரது போராட்டத் தோழர்கள்.”

(என்ன சொல்வது என்று தெரியாதிருந்தபோது குயென் தொடர்ந்தார்.)

“என்னுடைய நண்பர்களைக் கேட்டபோது, கொரில்லாப் போர் முறையில் போராடுவது அவ்வளவு சிரமமானது இல்லை என்று

கூறினார்கள். எதிரியை வெறுக்கும் யாரும் கொரில்லாவாகலாம். அவரது வெறுப்பு எவ்வளவு ஆழமாக இருக்கிறதோ, அவ்வளவுக்கு நன்றாகப் போரிடலாம். ஒரு துப்பாக்கியைக் கையாள்வதற்கு ரொம்ப நாட்கள் பிடிக்காது. நான் கொஞ்ச கஷ்டப்பட்டாலும், அவர்களுக்கு உதவியாக இருக்கமுடியும் என்று உறுதியாக நம்புகிறேன். என் இதயம் முழுவதும் எதிரிகளின் மீது வெறுப்பு நிறைந்திருக்கிறது. ட்ராய்க்கும், எனக்கும் பழி துடைப்பதற்காகவே விடுவிக்கப்பட்ட பகுதிக்கு வந்தேன்.

(குயென் ஒரு பொட்டலத்திலிருந்து கருப்பு நிறச் சட்டைகளை வெளியே எடுத்துக்காட்டி, புன்னகையோடு கூறினார்:)

இங்குள்ளோர் எனக்கு நிறையப் பரிசுகள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். சீதோஷ்ண நிலை குளிராக மாறினால் உடனே எனக்குப் போர்வைகளும், சட்டைகளும் கொண்டு வந்து கொடுத்துவிடுவார்கள். ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரை எனக்குக் கிடைத்த பரிசுகளிலெல்லாம் இந்தக் கருப்பு சூட்டைத்தான் பெரிதாக இன்று முழுவதும் எண்ணி எண்ணி மகிழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். சைகோனிலிருந்து நான் தப்பித்து விடுதலை செய்யப்பட்ட பகுதிகளுக்குச் சென்றபோது, நீண்டதூரப் பிரயாணத்தில் பல நாட்களைக் கழித்தேன்; அப்போது பல கொரில்லா வீராங்கனைகளைக் கண்டேன். ராணுவத்தில், கொரில்லாப் படையில் பல இடங்களில் பார்த்தேன்... அவர்கள் அனைவரும் கருப்பு நிறத்தில்தான் ஆடை அணிந்திருந்தார்கள். என்னுடைய வழிகாட்டி, 'போர்க்களப் பகுதிகளில் ஆண்களும், பெண்களும் இந்த ஆடைதான் அணிந்துகொண்டிருப்பார்கள்' என்று கூறினார். அப்படிப்பட்டதொரு கருப்பு சூட் வேண்டுமென்று கேட்டிருந்தேன். இன்று காலைதான் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள். என் மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை! இந்த மாநாடு முடிந்தவுடன் இந்த உடையைப் போட்டுக் கொண்டு, பெண் கொரில்லா வீராங்கனைகளுடனும், இந்த மாநாட்டில் கலந்துகொண்ட தென்வியத்நாம் பெண் பிரதிநிதிகளுடனும் போகப்போகிறேன்' என்றார்.

(அன்று மாலையில், இரவு வெகுநேரம் வரை விழித்திருந்து, குயென் தன் கணவருடைய கதையின் இறுதிப் பகுதியையும் சொல்லி முடித்தார்.)

அக்டோபர் 8 ஆம் தேதி சைகோன் நகரப் பத்திரிகைகள் அனைத்தும் வருகிற வாரத்தில் ட்ராயின் மரண தண்டனை நிறைவேற்றப்படும்

90 • ட்ரான் தின் வான்

என்று செய்தி வெளியிட்டன. இந்த அதிர்ச்சி தரும் செய்தியை பேப்பர் விற்கும் சிறுவன் கொண்டு வந்தான். அவனுடைய முகம் வெளிநிப்போய், உணர்ச்சிக் கொப்பளித்துக் கொண்டிருந்தது. ஹான் டாங் என்ற பத்திரிகையில் முதல் பக்கத்தில் பெட்டிச் செய்தியாக வெளியாகியிருந்தது. அதில் கீழ்க்கண்ட வாசகங்கள் இருந்தன:

“பகிரங்கத் தூக்கு; துப்பாக்கிப் படையின் முதல் குண்டுக்கு பலியாகப் போகிறவன், சென்ற மே மாதம் மக்நமாராவின் வருகையின் போது காங்லி பாலத்தில் வெடி குண்டு வைத்தவன் தான்” என்றிருந்தன. சில பத்திரிகைகளோ, ‘அமெரிக்க கான் கும்பலிற்கு எதிராக வலுத்துவரும் கிளர்ச்சி, ஆர்ப்பாட்டம், போராட்டம் ஆகியவற்றைத் தடுக்கும் நோக்கத்துடன் சில கைதிகளாவது பகிரங்கமாகச் சுட்டுக்கொல்லப்படுவார்கள்’ என்று வெளிப்படையாகவே எழுதின.

என்னுடைய நிறுவனத்திற்கு ஓடி விடுமுறை கேட்டேன். விடுமுறை வாங்கினால்தான் எந்த வழியிலாவது ட்ராயின் தண்டனையைக் குறைப்பதற்கு வழிசெய்ய நேரம் கிடைக்கும் என்று முடிவுகட்டினேன். என்னை அங்கே பார்த்தவுடன், பல பெண்கள் ஒன்றும் பேசாமலேயே கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு போய்விட்டனர். என்னுடைய தோழிகள், சாதாரண நேரங்களில் அரட்டைக் கச்சேரி செய்பவர்கள், துக்கத்தினால் வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. நான் தொழிற்சாலையிலிருந்து வெளியே அடி எடுத்து வைத்தவுடன் அவர்களில் ஒருத்தி என்னைத் தொடர்ந்து சிறிது தூரம் வந்து குசுகுவென்று பேசினாள்.

“இங்குள்ள பெரியவர்கள் சொல்கிறார்கள், இதெல்லாம் வெறும் மிரட்டல், அப்படியெல்லாம் நடக்காது என்று சொல்கிறார்கள். ஆகையால் நீ அவசரப்படாமல் அமைதியாக இரு” என்றாள்.

நான் என்னுடைய பெற்றோருடைய வீட்டிற்குப் போகும்போது எனக்கு மூச்சே இல்லை. அப்பொழுதுதான் என் தந்தை ஒரு வாடிக்கைக் காரருக்கு முடிவெட்டிக் கொண்டிருந்தார். விரைவில் அதையும் முடித்துக் கொண்டு என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு ஒரு வழக்கறிஞரிடம் போனார். ஒரு முறை ட்ராயைப் பார்க்கப் போனபோது, “வழக்கறிஞரை ஏற்பாடு செய்யாதீர்கள்! அது வெறும் பணச்செலவுதான்” என்று கூறியது நன்றாக நினைவில் இருந்தது. ஆனால் இப்பொழுது அவருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்கும்படியாக நான் இல்லை. தண்டனையைக் குறைத்து விடலாம் என்று கொஞ்ச

நஞ்சு நம்பிக்கை இருக்கும் வரை எதையும் செய்யாமல் விட்டுவிட மனமில்லை. செலவைப் பற்றிக் கவலையே இல்லை. தினசரிப் பத்திரிகைகளைப் புரட்டியபோது, அச்சத்தினால் என் இதயம் கனத்தது. அக்டோபர் 15ஆம் தேதி அவரைப் பார்க்க அனுமதி கிடைத்தால்தான்; இல்லையென்றால்...

அக்டோபர், 11ஆம் நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை, வழக்கறிஞருக்குக் கொடுக்க வேண்டிய தொகையைக் கொடுத்துவிட்டு, வீட்டிற்குத் திரும்பினேன். வாசலில் நின்றிருந்த என் சின்னத் தங்கை 'து சாக மாட்டார்' என்று கூவினாள்.

கோபத்தினால் அவளைப் பார்க்காமலே - விளையாடுவதற்கு இது நேரமில்லை - என்று நினைத்துக்கொண்டே உள்ளே சென்றேன். மிகவும் சோர்வாக உள்ளே சென்று நின்றபோது, அவள் ஒரு செய்தித்தாளை என்னிடம் நீட்டினாள். "இந்தப் பேப்பரில் இருக்கிறது 'து' அண்ணனின் படம்" என்று சுட்டிக் காட்டினாள்.

'தியென்சி' (நல்லெண்ணம்) என்ற செய்தித்தாளை வாங்கிப் பார்த்தேன். அதில் ட்ராயின் படம் இருந்தது. பக்கத்தில் மேஜையும் அதன் மேல் ஒரு வெடிகுண்டு, வயர் ஆகியவையும் இருந்தன. அந்த செய்தியின் தலைப்பு "டெலிபோன் அறைகூவல்; வியட்காங் வான் ட்ராய்க்குப் பதிலாக அமெரிக்க கர்னலின் உயிர்" என்றிருந்தது. கீழே செய்தி தொடர்ந்தது:

"வெனிகுலாவின் கொரில்லாப் படையினர் அமெரிக்க கர்னல் ஒருவரைப் பிடித்திருக்கிறார்கள். வியட்காங்கைச் சேர்ந்த நகூயென் வான் ட்ராய் கொல்லப்பட்டால், அமெரிக்க கர்னல் ஸ்மோலன் அடுத்த மணி நேரமே சுட்டுக்கொல்லப்படுவார் என்றும் பிரகடனம் செய்துள்ளார்கள்."

இந்தச் செய்தியை நம்ப முடியாமல் சற்று நேரம் ஊமை போல் நின்றேன். என்ன ஆச்சரியமான செய்தி! இது பத்திரிகைகளில் வரும் மற்றொரு போலிச் செய்தியோ?

என் அண்டை வீட்டுக்காரர்கள், வேறு சில செய்தித்தாள்களுடன் வந்து என்னை வாழ்த்தினார்கள். "உன் கணவருக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டுவிட்டது என்று கேட்டதிலிருந்து என் இதயத்தில் சொல்லி முடியாத வலி எடுத்துக்கொண்டிருந்தது. உன்னுடைய வயதில் விதவையாவது எவ்வளவு பெரிய சோக சம்பவம் தெரியுமா?" என்றார் ஒருவர்.

92 • ட்ரான் தின் வான்

“இந்த முறை அவர் இறந்து விடுவார் என்றுதான் நினைத்தேன். வெளிநாட்டில் இருப்பவர்கள் எப்படி ஆச்சரியமான முறையில் இவரைக் காப்பாற்றி விட்டார்கள். அவர் அப்படியொரு நாணயமான, அமைதி நிறைந்த இளைஞர். அப்படியொரு காரியத்தை அவர் செய்திருப்பார் என்று யார்தான் நினைத்திருக்க முடியும்” என்றார் மற்றொருவர்.

நானும் எல்லாப் பத்திரிகைகளையும் புரட்டிப் பார்த்தேன். எல்லாருமே அதே செய்தியைத்தான் வெளியிட்டிருந்தார்கள். ஆனால் தலைப்புகள்தான் வேறுபட்டிருந்தன. ஒரு பத்திரிகை மட்டும் ‘கம்யூனிஸ்ட்டுகளிடமிருந்து டெலிபோன் அறைகூவல்’ என்றிருந்தது.

என் சொந்த வீட்டிற்கே திரும்பிப்போனேன், அங்கு இன்னும் அதிகமான செய்திகளைச் சேகரிக்க விரும்பினேன். நான் அவ்வாறு என் வீட்டிற்குத் திரும்பிக் கொண்டிருக்கையில் பழக்கமான குரல் என்னை அழைத்தது. எனக்குத் தெரிந்த ஒருவர் ஒரு வாசலில் நின்றுகொண்டு “உள்ளே வா! அவசரம்” என்று கூறினார்.

நான் அறைக்குள் நுழைந்ததும் நுழையாததுமாக இரண்டு பத்திரிகைகளைக் காட்டினார்:

“என் குழந்தே, நீ அதிர்ஷ்டக்காரி. ட்ராய் வைத்த குண்டு வெடிக்காமல் போனாலும்கூட, அமெரிக்கர்கள் தங்கள் பாதுகாப்புக் காரியதரிசி போன்ற பெரியதொரு உயிருக்கு உலைவைக்கத் திட்டமிட்டதற்காக அவரைக் கொல்லப் போகிறார்கள். ஆனால் பார், கடைசி நிமிடத்தில் கதையே முற்றிலும் மாறிவிட்டது” என்றார்.

அவருடைய மகள் பக்கத்து அறையிலிருந்து வந்து என்னைக் கட்டி அணைத்துக்கொண்டாள்.

“ஓ! குயென் அக்கா! எங்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்த எல்லோருக்கும் ஒரே சந்தோஷம். இன்றைக்கு மத்தியானம் நாங்கள் கூட்டம்கூடி, ட்ராயைப் பற்றிப் பேசினோம்; அவர் உலகம் பூராவுக்கும் தெரியப்போகிறார், இல்லையா? வெகு தூரத்தில் இருக்கும் தென் அமெரிக்காவில்கூட ட்ராய் கைது செய்யப்பட்டதை அறிந்திருக்கிறார்கள். அவரைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று முயல்கிறார்களே. ‘இன்றைக்கு சைகோனிலேயே மிகுந்த மகிழ்ச்சிக்குரிய பெண் ட்ராயின் மனைவியாகத்தான் இருக்க முடியும்’ என்று என் பள்ளித் தோழி கூறினாள்” என்றாள்.

நான் பேசுவதற்கு வார்த்தைகளே இல்லாதிருந்தேன். அந்தச் செய்தி, உண்மையா, பொய்யா என்பதே இன்னும் உறுதியாகவில்லை. ஆகையால் நான் ஒன்றும் பதில் கூறாமல் புன்சிரிப்புடனே இருந்தேன். அவளுடைய அப்பா சொன்னார்.

“ஆக, நான் சரியாகத்தான் யூகித்திருக்கிறேன். எங்கள் வீட்டிற்கு அடிக்கடி ட்ராய் வருவார். அவர் பேச்சிலிருந்து அவர் எப்படிப்பட்டவர் என்பதைக் கணக்கிட்டிருந்தேன். இங்கேயுள்ள மற்ற வாலிபர்களைப் போன்றவரல்ல அவர். அமெரிக்கர்களைப்பற்றி என்றைக்கும் ஒரு நல்ல வார்த்தை கூறியதில்லை. ஆனால் வடக்கு வியத்நாம் பற்றி ஆச்சரியமான செய்திகளை யெல்லாம் கூறுவார்” என்றார்.

நான் வீட்டை அடைந்தபோது, பல அண்டைவீட்டுக்காரர்கள் எனக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். நான் போய்ச் சேர்ந்தும் சேராததுமாக, அவர்கள் என்னைச் சீண்டத் தொடங்கினார்கள், “உன் கணவரை வரவேற்கத் தயாராகு! நல்லது. இப்பொழுது நீ ஆனந்தக் கண்ணீரைச் சொரிவாய்!” என்றனர்.

அப்பகுதி மக்கள் மிகுந்த ஏழைகள். அவர்கள் பத்திரிகையோ, புத்தகமோ என்றும் படித்ததில்லை. அவர்களில் யாருக்கும் வெனிகூலா மக்கள் எவ்வாறு இவ்வளவு குறுகிய காலத்தில் ட்ராய்க்கு மரண தண்டனை நிறைவேற்றப்படும் என்று அறிந்தார்கள்; ட்ராய்க்காக மாறுகொள்வதற்கு எவ்வாறு இவ்வளவு பெரிய அமெரிக்க அதிகாரியைப் பிடித்தார்கள் என்பதெல்லாம் அவர்களுக்குச் சொல்ல முடியாத ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. அவர்கள் வெனிகூலாவைப் பற்றி விசாரித்தார்கள். ஆனால் அவர்களுக்குத் தெரிந்ததைக் காட்டிலும் அதிகமாக எனக்கும் தெரியாது. வெனிகூலா பெரிய நாடா, சின்ன நாடா, செல்வம் நிறைந்த நாடா, வறுமையான நாடா என்று எதுவுமே தெரியாது. ஆனால் ஒரே ஒரு விஷயம் நிச்சயம்; அமெரிக்க எதிர்ப்பு கொரில்லாக்கள் இங்கே தெற்கு வியத்நாமில் சுறுசுறுப்பாகத் தீவிரமாக இயங்குவதைப் போலவே அங்கும் இயங்குகிறார்கள் என்பது நிச்சயம், ஆகையால் தான் ட்ராய் மீது அவர்கள் இரக்கம் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நிறையப்பேர், கையில் பத்திரிகையுடன் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அன்றைக்கு சைகோன் பத்திரிகை விற்பனையில் ‘ரிக்கார்டு’ நாளாகும். மாமா ‘ஏ’ என்றைக்கும் பேப்பர் வாங்காதவர்; கையில் ‘சாங் மாய்’ (புதிய வாழ்க்கை) என்ற பத்திரிகையுடன் வந்தார்.

“சந்தையில் பால் விற்றுக்கொண்டிருந்தபோது, காங்லி பாலத்தை வெடிவைத்துத் தகர்க்க முயன்றவர் சாவிலிருந்து காப்பாற்றப்படப்

94 • ட்ரான் தின் வான்

போகிறார் என்று பலமான வதந்தி உலவியது. பேப்பர் பையன்கள் இவ்வாறு கூவினர்: “கடைசிச் செய்தி! டெலிபோன் அறைகூவல் ஒரு உயிரைக் காப்பாற்றியது!” நான் ட்ராயுடைய பெயரைக் கேள்விப்பட்டேன். உடனே ஒரு பத்திரிகை வாங்கிக்கொண்டு வந்தேன். என்னால் படிக்க முடியாது, ஆனால் அவருடைய படம் இதில் இருப்பதைப் பார்த்தேன்” என்றார்.

வேலையிலிருந்து திரும்பி வீடுகளுக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தவர்கள் என் வீட்டில் இறங்கி இரண்டு வார்த்தையாவது பேசிவிட்டுப் போனார்கள். நேரமின்றி, அவசரமாகப் போனவர்கள் குறிப்பிட்ட செய்தியை சிவப்புக் கலர் பென்சிலால் கோடிட்டு பத்திரிகைகளைப் போட்டுவிட்டுப் போனார்கள். அதன்பிறகு, நீண்ட நாள் அமைதிக்குப் பிறகு என் வீடு மீண்டும் பேச்சும் சிரிப்புமாக நிறைந்தது. வெனிசூலாக்காரர்கள் என் கணவர்மீது இவ்வளவு பாசம் கொள்ள என்ன காரணம் என்பதை நான் அறிந்திருப்பேன் என்று ஒவ்வொருவரும் கருதிக்கொண்டார்கள்.

அன்று மாலை ‘இசட்’ மாமாவைப் பார்க்கச் சென்றேன். பணயக் கைதிகளைப் பரிமாறிக்கொள்வது பற்றி அவருக்குத் தெரிந்திருக்க முடியும் என்று நினைத்தேன். ‘இசட்’ மாமா ட்ராயை நன்கு அறிந்தவர். எங்கள் திருமணத்தில் வந்து கலந்துகொண்டிருக்கிறார். தியெம் ஆட்சி காலத்தில் சில ஆண்டுகள் சிறையில் இருந்திருக்கிறார். விடுதலை செய்யப்பட்ட பிறகு வீட்டிலேயே ‘புக் பைண்டிங்’ வேலை செய்துவந்தார். அவர் சொன்னது இதுதான்:

“இன்றைக்கு உலகம் முழுவதும் அமெரிக்கர்களுக்கு எதிர்ப்பு வலுத்து வருகிறது. உன் கணவர் என்னிடம் பேசும்போதெல்லாம் இதைப்பற்றிப் பேசியிருக்கிறார். இதைப்பற்றி உன்னிடம் ஏதும் சொல்லவில்லையா?”

“அவர் சைகோனில் கடுமையான எதிர்ப்பு இருக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் மற்ற இடங்களைப் பற்றி எனக்கு அதிகம் தெரியாது.”

“வெனிசூலாவிலும் இதேதான் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. வெனிசூலா அமெரிக்காவுக்கு மிக அருகில் இருக்கிறது. அதனால் அமெரிக்காவின் அடக்குமுறை மிகக் கடுமையாக இருக்கிறது; அங்கே ஏராளமாக எண்ணெய் கிடைக்கிறது. ஆனால் அமெரிக்கர்கள்தான் அதைச் சுரண்டித் திருடிக்கொண்டு போகிறார்கள். அதனால்தான் வெனிசூலா மக்கள் அவர்களை வெறுக்கிறார்கள். தெற்கு வியத்நாமில்

இருப்பதைப் போலவே, அங்கும் கொரில்லாப் படையும், அமெரிக்க எதிர்ப்பு தேசிய விடுதலை முன்னணியும் இருக்கிறது. மக்நமாராவை மட்டும் உன் கணவன் தொலைத்துக் கட்டியிருந்தால், வெனிகுலா முழுவதும் மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருப்பார்கள். ஏனெனில் இரு நாட்டிலும் கொள்ளை, கொலை, சுரண்டல் நடத்துவது ஒரே எதிரிதான், ஆகையால் உன் கணவரது கைது அவர்களது இதயத்தைத் தொட்டிருக்க வேண்டும். வெனிகுலாவில் ஆயிரக்கணக்கான சிறைகள் இருக்கின்றன, அவற்றில் பல்லாயிரம் பேர் வாடுகிறார்கள், பலர் சிறைகளிலேயே மாண்டு போயிருக்கிறார்கள். ஆனாலும் வெனிகுலா கொரில்லாக்கள் உன் கணவரைத்தான் முதலில் நினைத்திருக்கிறார்கள்.”

அவர் உலகப் படத்தில் வெனிகுலாவைச் சுட்டிக்காட்டினார்.

“சைகோன் மக்கள் திடீரென்று வெனிகுலாவின் மீது அக்கறை காட்டத் தொடங்கிவிட்டார்கள். என்னுடைய மனைவிகூட வெனிகுலாவிற்கும், நம்முடைய நாட்டிற்கும் இடையே இவ்வளவு ஒருமைப்பாடு இருப்பது ஏன் என்று கேட்டாள்” என்றார்.

நான் சிறையில் இருக்கும்போது, சகோதரி எக்ஸ், காவலாட்கள் இல்லாத நேரங்களில், அரசியல் நிலைமைகளைப்பற்றி எனக்குக் கூறுவதுண்டு. தென் வியத்நாம் மக்களின் அமெரிக்க எதிர்ப்புப் போராட்டத்திற்கு உலகம் முழுவதும் எவ்வாறு ஆதரவு தெரிவிக்கிறார்கள் என்பதையெல்லாம் கூறுவார். ஆனால் ஆதரவு என்றால் எப்படிப்பட்டது என்று எனக்கு அப்போது புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. இப்பொழுதோ, வெனிகுலாவிலிருந்து வந்த செய்தி சைகோன் நகரையே குலுக்கிய செய்தி. என் கண்களைத் திறந்துவிட்டது. வெகு தொலை தூரத்தில் வாழும் மக்கள் தென் வியத்நாமியர் அமெரிக்கர்களை எதிர்த்துப் போராடுகிறார்கள் என்பதை மட்டுமல்ல, வியத்நாமியர்களில் தனி மனிதனின் பெயரைக்கூட அறிந்துகொள்ளும் அளவுக்கு அவ்வளவு நெருக்கமாக அறிந்து வைத்திருக்கிறார்கள். என்னுடைய கணவருடைய வழக்கிலும் இதேபோல் சர்வதேச ரீதியில் ஆதரவு பெருகி வந்தது. அவரது போராட்டம் சைகோனுக்கோ, தென் வியத்நாமுக்கோ மட்டும் தொடர்புடையதல்ல, உலகம் முழுவதற்கும் தொடர்புடையதாகும்.

நான் தெருக்களில் நடந்துபோகும்போது, இரண்டு உயிர்களை மாற்றிக்கொள்வது பற்றியும், வெகு தொலைவில் இருக்கும் ஒருலத்தீன் - அமெரிக்க நாட்டிற்கும், நம்முடைய நாட்டிற்கும், போராட்டம்

96 • ட்ரான் தின் வான்

நடத்துவதில் - இரு நாடுகளுக்கும் இடையே எவ்வளவு ஒற்றுமை இருக்கிறது என்பது பற்றியும், மக்கள் பேசிக்கொண்டது என் காதித் விழும்போதெல்லாம் மகிழ்ச்சியும், பெருமையும் அடைவேன். இந்த மகிழ்ச்சி எனக்கு மட்டுமல்ல, ஒவ்வொருவருக்கும் இருந்தது என்பது தெளிவு. ட்ராயுடைய விதியைப் பற்றியும், சாவிலிருந்து தப்பிக்கும் சந்தர்ப்பம் இருப்பதுபற்றியும் மகிழ்ச்சி அடைவதும், பேசுவதுமாக இருந்தார்கள். போலீஸ் என்னைத் தொடர்ந்து கண்காணித்து வந்தாலும், பலர் என்னை நேரில் பார்த்து வாழ்த்துக் கூறினார்கள், பேப்பர் விற்கும் பையன்கள் இந்த மகிழ்ச்சிச் செய்தியை வீடு வீடாகச் சென்று கூறினார்கள். “மகந்மாராவைக் கொல்ல முயன்றவர் பாதுகாக்கப்பட்டார்” என்று கூவினார்கள். அதில் ஒரு சிறுவன் ஒரு பத்திரிகையை மடித்து ட்ராயின் படம் நன்கு தெரியும்படி தனது குல்லாயில் செருகிக் கொண்டான். அந்தப் பத்திரிகையின் தலைப்பு “வான் ட்ராயின் மரண தண்டனை நிறைவேற்றம் ஒத்திவைக்கப்பட்டது” என்பதாகும். அது கிட்டத்தட்ட இருபது கெஜ தூரத்திற்கப்பாலேயே நன்கு தெரியும். இப்படியே பலவிதமாகக் கூவிக்கொண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

என்னுடைய தோழியின் சகோதரி ‘வி’யைப் பற்றி நினைவுக்கு வருகிறது. அவள் பள்ளி மாணவி. பள்ளிக்கூடம் முடிந்த பிறகு பேப்பர் விற்பனை செய்வாள். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு அழுதுகொண்டே என்னிடம் வந்து ட்ராய்க்கு மரண தண்டனை கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்றாள். எனக்கு ஒரே ஆச்சரியமாக இருந்தது. இவள் எங்கிருக்கிறாள் என்பதே சந்தேகமாகிவிட்டது. ஒருவேளை நகரின் ஏதாவது ஒரு மூலையில், மகிழ்ச்சியுடன் ட்ராய் பற்றிய செய்தியை உரக்கக் கூவி விற்பனை செய்துகொண்டிருப்பாள் என்று எண்ணிக்கொண்டேன்.

என்னுடைய தொழிற்சாலையின் ஒவ்வொரு பிரிவிலும் வேடிக்கையாக “உன்னுடைய கணவனுடைய விடுதலை மகந்மாராவின் வயிற்றைக் கலக்கும்; சைகோன் நகரிலே உன் கணவனைப் பற்றிய பேச்சுத்தான் ‘போ’! எப்படி ஒரு மணி நேரத்தில் காரியங்கள் நடந்துவிட்டன பார்த்தாயா?” என்றெல்லாம் பேசினார்கள்.

விரைவில் என்ன நடக்கப்போகிறது என்பதைப் பற்றி சூடான முறையில் பலர் விவாதித்துக் கொண்டார்கள்.

“அமெரிக்கக் கர்னலையும், ட்ராயையும் நிச்சயமாக சைகோனில் மாற்றிக்கொள்ள மாட்டார்கள் - அதற்கு தேசிய விடுதலை முன்னணி

உன் அடிச்சுவட்டில் நானும்... ● 97

ஒப்புக்கொள்ளாது. மறுபுறம் விடுதலை செய்யப்பட்ட வியத்தநாம் பகுதிகளிலும் அது நடக்காது; ஏதாவது நடுநிலை நாட்டில்தான் இது நடக்கும்.”

“பரிமாற்றம் ஏற்பட்ட பிறகு அவர் மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு வடவியத்தநாம் சென்றுவிடுவார் என்று தான் எண்ணுகிறேன்.”

“அவள் போக முடியுமா?”

“ஏன் முடியாது? தேசிய விடுதலை முன்னணி அவளைக் கொண்டுபோக ஏற்பாடு செய்துவிடும்” “ஆமாம்; ஒரு மனைவி தன் கணவனுடன் எங்கும் வாழ உரிமையுண்டல்லவா? பெரும்பாலும் இருவரும் சேர்ந்தேதான் போவார்கள்.”

“சகோதரி குயென், நீங்கள் அவ்விதம் செய்வீர்களா?” - இதைக் கேட்டு நான் அளவில்லாத மகிழ்ச்சியடைந்தேன். இருப்பினும் என்னை மிகவும் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டேன். “அவ்வளவு விவரத்திற்கு ஏன் போக வேண்டும்? என்ன நடக்கப்போகிறது என்பதை இன்னும் உறுதியாக அறிந்துகொள்ளவில்லையே” என்றேன்.

“ஆனால் ஒன்று மட்டும் வெட்ட வெளிச்சமாகத் தெரிகிறது, ட்ராயின் மரண தண்டனை நிறைவேற்றப்படுமானால் உடனே அமெரிக்கக் கர்னல் சுட்டுக்கொல்லப்படுவார் என்பது உறுதி.” அன்று பகல் வேளையில், ஒரு பெண் தனக்குத்தானே “என்ன பரிதாபம்! நம்முடைய தொழிற்சாலை குயென்னை சீக்கிரத்தில் இழக்கப் போகிறது. எங்கே அந்த மாற்றம் நடைபெறப்போகிறதோ அங்கே குயென் தன் கணவனுடன் போய்விடுவாளே!” என்று பேசிக் கொண்டாள்.

என் தோழி ஒருத்தி பொறாமை தொனிக்கும் குரலில், “நீ அதிர்ஷ்டக்காரியடி, வெகு சீக்கிரத்தில் வடக்கே போய் விடப் போகிறாய்” என்று கூறினாள்.

இவ்வாறாக ஒவ்வொருவரும் பிரகாசமான சித்திரத்தை என் முன் உருவாக்கிக் காட்டினார்கள். நேற்றுத்தான், என் கணவரது தண்டனையைக் குறைக்க வழக்கறிஞருடன், இதே நேரத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால் இன்றைக்கு அதே வேளையில் என் நெஞ்சமெல்லாம் சொல்ல முடியாத, கற்பனைக்கப்பால் சென்று மகிழ்ச்சிக் கூத்தாடுகிறது. ட்ராயின் வாழ்க்கை காப்பாற்றப்படப் போவது மட்டுமல்ல, அவர் விடுதலை செய்யப்படுவது மட்டுமல்ல, அவர் வடக்கேயும் செல்லப் போகிறார். அங்கே ஹோ மாமாவைச் சந்திப்பார்! அவரது வாழ்வின் அளவற்ற ஆசை நிறைவேறப்போகிறது.

98 • ட்ரான் தின் வான்

அவர் என்னிடம் ஹோசியின்னைப் பற்றிப் பேசும்போது, “வடக்கே செல்வதற்கு எப்படியாவது முடியுமானால், அவரது வீட்டிற்கு முன்னால் காத்துக்கொண்டேயிருந்து அவரை ஒரு பார்வையாவது பார்த்து விடலாம்” என்பார். அத்தோடு சற்றுப் பொறாமை தொனிக்கும் குரலில் “வடக்கே இருக்கும் நமது தோழர்கள் அடிக்கடி அவரைப் பார்க்க முடியும். ஆனால் நம்மால் ஒருமுறை கூடக் காணமுடியவில்லையே” என்பார்.

அவர் விடுதலை செய்யப்படவிருக்கும் செய்தியும், அதற்கும் மேலாக அவர் வடக்கே போகப்போகிற செய்தியும் கேட்டால் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியடைவார்!

ட்ராயிடமிருந்து ஒரு கடிதம் மட்டும் எனக்கு வந்தது. அதை வாங்கிப் படிக்கும்போது என் இதயம் எவ்வளவு வேகமாக அடித்துக் கொண்டது! ஒருவேளை அந்த மகிழ்ச்சியான செய்தியை முன்னதாகவே அறிந்து கொண்டிருப்பாரோ? அந்தக் கடிதம், சற்றுச் சுருக்கமானதுதான், தபாலில் அனுப்பப்பட்டிருந்தது; அந்தக் கடிதம் இதுதான்:

சிஹோ ஆ,
11, அக்டோபர், 1964.

அன்பு குயென்னுக்கு,

நீ உடல் நலத்தோடு இருப்பாய் என்று நம்புகிறேன். எனக்குத் தலைவலி; அதனால் தூக்கமேயில்லை. என் உடல் நிலையும் சற்று மோசம்தான். தலைவலித் தைலம் ஒன்று கைவசம் இருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். அடுத்த முறை வரும்போது ஒரு புட்டி கொண்டுவருகிறாயா?

என்னைக் குறித்து கவலைகொள்ளாதே, நண்பர்களுக்கும் என் அன்பைத் தெரிவிக்கவும். அவர்களைச் சந்தித்து கவலைகளை மறக்கவும்.

நான் சொன்னதெல்லாம் நினைவிருக்கிறதா?

உன்னுடைய
ட்ராய்.

இதோடு இன்னொரு கடிதமும் இருந்தது:

அன்புள்ள லாய்க்கு,

நீயும் குயென்னுடன் வந்து சேர்ந்திருக்கிறாய் என்பதை அறிகிறேன். எப்பொழுதெல்லாம் அவள் அழுகையை அடக்க முடியாதிருப்பாளோ,

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

அப்பொழுது வேறு வகையில் அவளது கவனத்தை மாற்ற முயற்சி செய். அவளைச் சிரிக்கவைக்க வேடிக்கையான விஷயங்களை யோசித்து வைத்துக்கொள். அநேக நன்றி.

ட்ராய்.

இன்னொரு தாளில், அவரது பெற்றோர், ஹியூ ஆ, சகோதரர் பே ஆகியோருக்கும் சுருக்கமான செய்திகளை அனுப்பியிருந்தார். அவர்களுக்கெல்லாம் தனது அன்பைத் தெரிவித்து, என்னை கவனித்துக் கொள்ளும்படி எழுதியிருந்தார்.

வெனிகூலா விவகாரத்தை அவர் அப்பட்டமாக அறிந்திருக்க வில்லை; மறுவாரம் அவர் கொல்லப்படப் போவதாகவே அவர் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார் என்பது தெரிந்தது. இருப்பினும் தனது கடிதங்களில் இதை இன்னும் மிக கவனமாகவே குறிப்பிடாது விட்டுவிட்டார். எனக்குப் பல வகைகளில் நம்பிக்கை ஏற்பட்டாலும், இந்தக் கடிதம் என்பரபரப்பை அதிகரிக்கவே செய்தது. என்கணவரைக் கொல்வதற்கு கான் அரசுக்கு உத்தரவிட்டது அமெரிக்கத் தூதராலயம்தான்; ஆனால் அதுவே மரண தண்டனையை ஒத்திவைக்கும்படி உத்தரவிட்டிருக்கிறது. இதற்கு முன்பு வெளியிட்டு வந்ததைக் காட்டிலும், ட்ராயின் செய்திகளுக்கு சைகோன் பத்திரிகைகள் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து வெளியிட்டன. பல சமயங்கள் அந்தப் பத்திரிகைகளின் பெயர்களைவிட ட்ராயின் பெயர் பெரிதாக அச்சிடப்பட்டது. சில பத்திரிகைக் கடைகளில் ஒலிபெருக்கி அமைத்து "இரு உயிர்களைப் பரிமாறிக்கொள்வது வரலாறு கண்டிராது அமெரிக்கத் தூதராலயம் ஆட்சியில் தலையிட்டது..." என்று விளம்பரம் செய்தனர்.

மறுநாள், பார்வையாளர் தினத்தில் என் கணவரைக் காண அனுமதி கேட்டுக் கடிதம் எழுதினேன். உணவுப் பண்டங்கள், மருந்து ஆகியவற்றோடு அந்த நல்ல செய்தியைக் கூற ஆவலோடு இருந்தேன். அவருடைய புதிய 'சூட்டை' உலர்த்திக் காயப்போட்டு தேய்த்து வைத்துக் கொண்டேன். அவருடைய அன்பர்களைத் திருப்திப்படுத்த கொஞ்சம் பணம்கடன்வாங்கி, அவருடைய வாழ்க்கையிலேயே முதன் முறையாக மேற்கத்திய பாணியில் சாம்பல் நிற 'சூட்' ஒன்று வாங்கினார். எங்கள் திருமணத்தன்று சில மணிநேரம் மட்டுமே அதை அணிந்திருந்தார். இதை அவர் விடுதலையாகி வெளியேறும் அன்றைக்கு அவசியம் அணிந்து கொள்வார்.

அக்டோபர் 15ஆம் தேதி, சிஹோ ஆ சிறைக்குச் சென்றேன், சிறையின் நுழைவாயிலில் மிகப்பெரிய பதாகை ஒன்று

100 • ட்ரான் தின் வான்

கட்டப்பட்டிருந்தது. அதில் "மறுகல்வி மையம் தேசிய உயர்மட்டக் குழுவை வரவேற்கிறது" என்று பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. அன்று சற்று அசாதாரணமானவைகள் நிகழ்ந்தன. வீரர்கள் பாதையின் இருபுறம் வரிசையாக நின்றனர். தேசிய உயர்மட்டக் குழு உறுப்பினர்களுக்கு மரியாதை தெரிவிக்க நிற்கிறார்கள் என்று யூகித்துக் கொண்டேன். அலுவலகத்தை நோக்கி, அந்த இரண்டு வரிசைகளுக்கும் இடையே அமைதியாகச் சென்றேன்.

சாவை நோக்கிப் பூட்டப்பட்டிருக்கும் ஒரு கைதிக் கணவனை, அவ்வளவு அமைதியாக, நம்பிக்கையோடு பார்க்க அன்றைக்கு என்னைப்போல, எந்தப் பெண்ணும் செல்லமாட்டாள். நான் அவரைப் பார்க்க அனுமதிக்கப்பட்டால் அவருக்கு எவ்வளவு பெரிய மகிழ்ச்சிச் செய்தியைக் கூறப்போகிறேன்! அவரைப்பற்றி வெளியான பத்திரிகைச் செய்திகள் அனைத்தையும் ஒப்பித்துவிடுவேன், அவைதான் எனக்கு மனப்பாடம் ஆயிற்றே! நகர மக்கள் இந்தச் செய்தி அறிந்து அடையும் மகிழ்ச்சியையெல்லாம் கூறுவேன்.

நான் வெகுநேரம் காத்திருந்தேன். ஒருமணி நேரம் கழித்து ஒரு போலீஸ்காரன் என்னிடம் வந்து "இன்றைக்கு விருந்தினர் வருகின்றனர். விசேஷமான நாள்; கைதிகளைப் பார்ப்பது ரத்து செய்யப்பட்டிருக்கிறது. எந்தப் பார்சலும் உள்ளே கொண்டு செல்ல அனுமதி இல்லை. இன்னொரு நாளைக்கு வா" என்றான்,

அந்தப் போலீசை என் கணவரிடம் கொண்டு சென்ற 'பார்சலைக்' கொடுத்துவிடும்படி கேட்டேன். ஆனால் அவன் மறுத்துவிட்டு,

"வேண்டுமானால் மாலையில் வா!" என்றான். அப்பொழுது காலை பத்து மணி இருக்கும் ஒவ்வொரு மீட்டர் இடைவெளி விட்டு சிலைபோல நிற்கும் ராணுவ வீரர்களின் இரு வரிசைகளுக்கு நடுவே நடந்து நுழைவாயிலை அடைந்தேன். சிறைக் கொட்டடி காம்ப்வுண்டுக்கு வெளியே நிறையப் பத்திரிகையாளர்கள்; வியத்தாமியர்களும், வெளிநாட்டுக்காரர்களாகவும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். தோள்களில் காமிராவைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு, அங்கும் இங்கும் அலைந்துகொண்டு அவசரமாக இருப்பதுபோல காணப்பட்டார்கள்.

வாசலில் நுழைந்த ராணுவ 'வானு'க்காக வழிவிட்டு ஒதுங்கினேன். அந்த வான் சவப்பெட்டி ஒன்றைக் கொண்டு சென்றது. 'மற்றொரு கைதி இறந்துவிட்டார்' என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

சிறைக்கு அருகில் ஹோவர் ஹங் தெருவில் ராணுவ மரியாதை அணிவகுப்பு வீரர்கள் குழுக்களாகக் கூடி நின்று கொண்டிருந்தனர். நான் என்னுடைய சைக்கிளை எடுப்பதற்காக சைக்கிள் ஸ்டாண்டில் என் வரிசை வரும் வரை காத்திருந்தபோது, யாரோ கூறுவது கேட்டது:

“அதோ! காங்லி பாலத்தை வெடி வைத்துத் தகர்க்க முயன்றாரே அவருடைய மனைவி; அவரேதான். ஏன் அவர் திரும்பிவிட்டார்?”

அங்கு அருகிலுள்ளவர்களுக்கு என்னை நன்றாகத்தெரியும். பல மாதங்களாக என் கணவரைக் காணவரும்போது இங்கேதான் காத்துக் கொண்டிருப்பேன், அல்லது பழங்கள் பலகாரம் வாங்குவது அவர்களுடைய கடைகளில் தான். அவர்கள் ட்ரையை மிகவும் நேசிப்பவர்கள்; என் மீது மிகுந்த இரக்கம் காட்டுவார்கள். அவர்கள் எப்பொழுதுமே புத்தம் புதிய பழங்களையும், ‘கேக்’கு களையும்தான் கொடுப்பார்கள், சிலர் “உங்களைப் போன்றவர்களிடம் லாபம் சம்பாதிக்க மாட்டோம் உண்மையான அசல் கிரயத்திற்கே கொடுக்கிறோம்” என்பார்கள்.

நான் மறுபுறம் திரும்பியபோது வயது முதிர்ந்த பெண்ணொருத்தி கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் என்னிடம் வந்தார்.

“ஏன் திரும்பி வந்து விட்டாய்? உன் கணவரைத் தூக்கிலிடப் போகிறார்கள். உன்னை உள்ளே விடும்படி ஏன் வற்புறுத்தவில்லை?” என்றாள்.

என் காதுகளையே என்னால் நம்ப முடியவில்லை! இல்லை! இது சாத்தியமே இல்லை!

“இது உண்மையாக இருக்க முடியாது. இப்பொழுது தான் அங்கிருந்து வருகிறேன். இன்றைக்கு மாலையில் அவருக்கு பார்சல் கொண்டு வந்து கொடுக்கலாம் என்று சொன்னார்களே! அதோடு தண்டனை நிறைவேற்றம் ஒத்திவைக்கப்பட்டிருக்கிறதே. பேப்பர்களில் இருக்கிறதே!”

“பேப்பரில் இருப்பதை நாங்களும் அறிவோம். இன்றைக்குக் காலைவரை உன் மகிழ்ச்சியில் நாங்களும் பங்கு கொண்டோம். எத்தனையோ வருஷங்களாக நாங்களும் இந்தச் சிறைக்கு முன்னால் கடை வைத்து வாழ்கிறோம். இது தான் முதல் தடவை இப்படி இரண்டு உயிர்களை பரிமாற்றம் பண்ணிக் கொள்வது, ஆனால் அவர்களுடைய வார்த்தையினை மீறிவிட்டார்கள். அவ்வளவு தொலை தூர நாட்டில் அந்த அமெரிக்கக் கர்னல் விடுதலை செய்யப்பட்டாலும் கூட, இங்கே

102 ● ட்ரான் தின் வான்

உன் கணவனைக் கொன்றுதான் விடுவார்கள். இந்த ராணுவ வீரர்கள்தான் காங்லி பாலத்திற்கு வெடிவைத்தவனைச் சுட்டுக் கொல்லப் போகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள்.”

நான் நம்பியும், நம்பாமலும் நிலைகுலைந்து நின்றபோது, அந்த அம்மாள் என்னைத் தனது வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று உட்கார வைத்து மிகவும் கவலை தொனிக்஑ும் குரலில், “அவர்கள் பொய் சொல்லவில்லை. இன்றைக்குக் காலையில் உன் கணவனைச் சுடப்போகிறார்கள். சவப்பெட்டி வந்துவிட்டது, புகைப்படக்காரர்கள், பத்திரிகையாளர்கள் எல்லாம் வந்து விட்டார்கள். குழந்தே திரும்ப ஓடு! எனக்குத் தெரிந்த ராணுவ வீரர்தான் சொன்னார்.”

ஆம்; அது உண்மைதான். அழுது கொண்டும் பிதற்றிக் கொண்டும் சிறை வாசலை நோக்கி ஓடினேன். பூதாகாரமான இரும்புக் கதவு இழுத்து மூடப்பட்டது, ராணுவ வீரர்கள் சிலர் என்னை அப்பால் இழுத்து விட்டார்கள், ஆனால் நான் கூச்சல் போட்டுப் போராடினேன்.

“என் கணவரைக் கொல்ல முடியாது! உங்களால் முடியாது! உங்களுக்கு உரிமை கிடையாது! என்னை அவரைப் பார்க்க விடுங்கள்!” ஆனால் ஒரு வீரன் என் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

“யாரும் உள்ளே அனுமதிக்கப்படமாட்டார்கள். நீ ‘பால்’ வாங்க மறுப்போடு” என்றான்.

பிறகு என்னை இழுத்து எறிந்தார்கள். படைவீரர்கள் சிறை வாயிலை மறித்துக் கொண்டு நின்றார்கள். என் கணவர் அடைக்கப்பட்டிருந்த கொட்டடியை நோக்கி என்னால் முடிந்த அளவுக்கு அவரது பெயரைக் கூவி அழைத்தேன். இந்த நேரத்தில் அவரைக் கொலைக் களத்திற்குக் கொண்டு வருவார்கள் என்று எனக்குள்ளே நினைத்துக் கொண்டேன். திரும்பவும் கதவிலிருந்து என்னைத் தூரமாகத் தள்ளி விட்டார்கள். கடைசியாக என் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு, என்னுடைய அப்பாவிடம் விஷயத்தைச் சொல்ல வேண்டுமென்று ஓடினேன்.

அங்கிருந்த மக்களில் சிலர் என்னை நிறுத்திக் கேட்டார்கள்.

“ஏன் திரும்புகிறாய்? உன்னை உள்ளே அனுமதிக்க மறுக்கிறார்களா?”

“அவர்கள் என்னைத் தடுத்துவிட்டார்கள். எவ்வளவோ கேட்டுப் பார்த்துவிட்டேன். ஒரு பலனும் இல்லை. கதவை மறைத்துக்கொண்டு நிற்கிறார்கள், அப்பாவைப் பார்க்க ஓடுகிறேன்.”

அவர்கள் எல்லாம் வாயில் வந்தபடி ராணுவத்தினரைத் திட்டினார்கள்.

“மிருகங்கள்! காட்டுமிராண்டிகள், கொல்லப்படவிருக்கிற கணவனைக் காண்பதைத் தடுக்கிறார்களாம். காட்டுமிராண்டிகள்.”

சூரியநாமிலிருந்து ட்ராயுடைய அப்பாவும் வந்திருந்தார். அவரும் பத்திரிகைச் செய்திகளைப் பார்த்திருக்கிறார். இறுதியான முடிவைக் காண நம்பிக்கையோடு வந்திருக்கிறார். நான் கொண்டு சென்ற செய்தி என் தந்தைக்கும், அவருக்கும் பேயறைந்ததைப் போலாயிற்று. நாங்கள் மூவரும் எங்கள் வழக்கறிஞரிடம் சென்றோம். அவரும் இதை நம்ப முடியவில்லை.

“சாத்தியமில்லை! நடந்திருக்க முடியாது! மரண தண்டனை நிறைவேற்றத்தை ஒத்திவைக்கும்படி உத்தரவு இருக்கிறதே! அதில் ஏதும் மாற்றமிருந்தால் எனக்குத் தெரிவித்திருப்பார்களே - நான்தானே அவருடைய வழக்கறிஞன்; வேறு யாராவது தூக்கிலிடப்படுவார்கள்.”

“சிறைக்கு அருகிலிருப்போரெல்லாம், காங்லி பாலத்தில் வெடி வைத்தவர்தான் சுடப்பட இருக்கிறார் என்று சொன்னார்கள். தயவுசெய்து விசாரித்து எங்களுக்கு நிம்மதி கொடுங்கள்” என்றேன்.

வழக்கறிஞர் கொஞ்சம் தயங்கினார். நான் சொன்னதை அவரால், முழுமையாய்ப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. கடைசியில் சிறைச்சாலை அலுவலகத்திற்கு ‘டெலிபோன்’ செய்தார், அவருடைய முகபாவம் உடனடியாக மாறியது. “அப்படியா? அப்படியா?” என்று மறுபடியும் வியப்போடு முணுமுணுத்தார். டெலிபோனைக் கீழே வைத்தார்.

“இப்பொழுதுதான் சுடப்பட்டுவிட்டார். பதினோரு மணிக்கு! இப்பொழுது நாம் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் அவருடைய உடலை வாங்குவதுதான்.”

நான் தள்ளாடினேன்; பக்கத்திலிருந்த நாற்காலியில் பொத்தென்று விழுந்து, வழக்கறிஞரின் மேஜைமீது குப்புறக் கிடந்தேன். என்னால் அழவும் முடியவில்லை. “அவருடைய உடலைப் பெற முயற்சிக்க வேண்டும் இப்போது. இதற்கு வேறு யாரையும் நம்பமுடியாது” என்றார் என் தந்தை, அழுகையைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு.

நான் ஒரு டாக்ஸியை எடுத்துக்கொண்டு நகரில் உள்ள எல்லா போலீஸ் ஸ்டேஷன்களுக்கும், கோர்ட்டுகளுக்கும் போனேன். என்

104 ● ட்ரான் தின் வான்

கணவருடைய உடல் எங்கே வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் கண்டுபிடிக்க அலைந்தேன், ஆனால் நான் போன இடங்களிலெல்லாம் எனக்குத் தவறான வழிகாட்டி அனுப்பினார்கள். நான் ஒவ்வொரு கல்லறையாகச் சுற்றினேன். ஒரு இடத்தில் டாக்ஸி டிரைவர் என்னிடம்,

“ஏன் இந்த மாதிரி ஒவ்வொரு சுடுகாடாக அலைந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்” என்று கேட்டார்.

“என் கணவரைக் கொன்றுவிட்டார்கள். அவரை எங்கே புதைத்தார்கள் என்பது தெரியவில்லை.”

“ஏன் உங்கள் கணவரைக் கொன்றார்கள்?” அமைதியாகவே திரும்பத் திரும்ப அதே கேள்வியைக் கேட்டார்.

“காங்லி பாலத்தில் அவர் வெடி வைத்தார்.”

“என்ன?”

இதனை அவர் தெருவில் போகிறவர்கள்கூட திரும்பிப் பார்க்கும் அளவுக்கு உரக்கக் கூறினார்.

“அவர் பெயர் ட்ராய் இல்லையா? நக்யென் வான் ட்ராய்?”

என்னால் பதில் சொல்லமுடியவில்லை. என் கண்கள் நீரால் மறைந்திருந்தன. அழுகையைக் கட்டுப்படுத்த உதட்டைப் பல்லால் அழுத்திக் கொண்டேன். டாக்ஸி டிரைவர் என் கணவரது பெயரை, பலமுறை முணுமுணுத்துக்கொண்டார். அவருடைய முகம் சிவந்துவிட்டது. திரும்பவும் அதே பெயரைச் சொல்லி மீண்டும் ஊர்ஜிதம் செய்துகொண்டார். அவர் பத்திரிகையை எடுத்து என் கையில் திணித்தார்.

“மரண தண்டனை ஒத்திவைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று பத்திரிகையில் போட்டிருக்கிறார்கள், ஆனால் அவர்கள் அவரைக் கொன்றுவிட்டார்கள்.”

நான் அந்தப் பத்திரிகையைப் பார்க்கமுடியவில்லை, அதைப் பார்த்தாலே என் இதயத்தைக் கிழித்தது.

“தயவு செய்து வேறு கல்லறைகள் இருந்தாலும் என்னை அங்கே கொண்டு போங்கள்.”

டிரைவர் டாக்ஸியின் கதவைச் சாத்திவிட்டு வேகமாக ஓட்டிக்கொண்டு சென்றார். அன்றைக்கு மாலையில் எத்தனை மைல்கள் சென்றிருப்போம் என்றே கணக்குத் தெரியாது. என் தலை வெடித்துவிடும்போல் வலியெடுத்தது.

பென் தாங்க் சந்தையருகேயுள்ள டாக்ஸி ஸ்டாண்டில் நின்றுகொண்டிருந்த வேறு சில டிரைவர்களிடம் “நக்யென் வான் ட்ராய் இன்று காலை கொல்லப்பட்டு விட்டார்” என்றார். அதனை அவர்கள் நம்பவில்லை.

“ஆனால் அது முடியாதே! அமெரிக்கத் தூதராலயம் தண்டனை நிறைவேற்றத்தை ஒத்திவைக்கச் சொல்லி உத்தரவிட்டிருக்கிறதே,”

டிரைவர் என்னைச் சுட்டிக் காட்டினார், “இவர்தான் ட்ராயின் மனைவி. அவருடைய உடலைப் பார்க்க அலைந்து கொண்டிருக்கிறார்.”

அவர்கள் அனைவரும் என் பக்கம் திரும்பினார்கள்.

“காலையில் கொன்றுவிட்டார்கள் என்பது உண்மையா?”

“ஆமாம்,”

அவர்களும் ஊமையாக நின்றனர். கியாதினனை நோக்கி டாக்ஸி ஓடியது. ஆனால் அன்று மாலை வெகுநேரம் வரைக்கும் ட்ராயை எங்கே புதைத்தார்கள் என்பதைக் கண்டுகொள்ள முடியவே இல்லை. கடைசியில் என் வீட்டிற்குத் திரும்பினோம். டிரைவர் டாக்ஸியை நிறுத்தினார். அவருடைய முகம் களையிழந்து, விரக்தியாகக் காணப்பட்டது, வியர்வை முகமெல்லாம் வழிந்தோடியது. சட்டையெல்லாம் நனைந்திருந்தது. கடைசியில் காரைவிட்டு இறங்கினார்.

“நான் திரும்பவும் இன்னும் சில இடங்களுக்குச் சென்று பார்க்கிறேன். ஏதாவது தகவல் கிடைத்தால் உங்களுக்கு வந்து கூறுகிறேன்” என்றார்.

வாடகையை அவருக்குக் கொடுத்தேன். அவர் அதை எண்ணிப் பார்த்துவிட்டு, பாதியை என்னிடமே திருப்பிக் கொடுத்தார்:

“என் மனைவி, பிள்ளைகளுக்கு இன்றைய தேவைக்குப் போதுமானது மட்டும் எடுத்துக்கொண்டேன், நாளைக்கு இதேபோல போகவேண்டியிருந்தால் வாடகைக்கு இதை வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.”

ஆனால் மறுநாள் காலை, என் கணவரை நகர சபை இடுகாட்டில் புதைத்திருப்பதாகப் பத்திரிகை மூலம் அறிந்து கொண்டேன்.

106 • ட்ரான் தின் வான்

கல்லறைமீது வைப்பதற்காக ட்ராயின் பெயர் பொறித்த ஒரு சின்னத்தை எடுத்துக்கொண்டு எங்கள் முழு குடும்பமும் அங்கு சென்றோம். எங்களுக்காக போலீஸ் அங்கே காத்துக்கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் அவர்கள் உன்னிப்பாகக் கவனித்து வந்தார்கள்.

என் குடும்பத்திலேயே என்னுடைய அம்மாதான் இந்தச் செய்தியை மிகத் தாமதமாக அறிந்தது. அவர் வெளி ஊருக்குப் போயிருந்தார்.

அவர் திரும்புகையில் ட்ராய்க்காக பதப்படுத்தப்பட்ட இறைச்சி, பழங்களை யெல்லாம் கொண்டு வந்திருந்தார். ஆனால் அவர் வாயிலில் நுழைந்தவுடனே என் சின்னத்தங்கை கான் அந்த பயங்கரச் செய்தியுடன் வரவேற்றார். “அம்மா, து அண்ணாவை சுட்டுவிட்டார்களாம்” என்றார்.

அதிர்ச்சியினால் அவள் அப்படியே சாய்ந்துவிட்டாள். தரையில் விழுந்து புரண்டு அழுதாள். அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்பாளர்களைச் சபித்தாள். பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் அங்கே கூடிவிட்டனர். எங்கள் வீட்டைக் கண்காணித்து வரும் போலீஸ் உளவாளிகள் கதவுக்குப் பக்கம் தென்பட்டார்கள். என் தந்தை மிகுந்த சஞ்சலப்பட்டார். அம்மாவைச் சமாதானப்படுத்த முயன்றார்.

“பலமாகக் கூச்சல் போடாதே! உனக்கு எவ்வளவு கவலையிருக்கும் என்பது தெரிகிறது. என்ன செய்வது? அமைதியாக இரு!”

ஆனால் அம்மா இதையெல்லாம் கேட்கிறாற்போல இல்லை. “அவருக்காக நீங்கள் கவலைப்படுகிற விதம் உங்களோடு இருக்கட்டும். என்கவலையை அழுதுதான் தீர்க்க வேண்டும், அவரைக் கொன்ற காட்டுமிராண்டிகளைச் சபிப்பேன். அவர்கள் வேண்டுமானால் வந்து என்னையும் கொல்லட்டும். எனக்குப் பயம் கிடையாது. அருமையான என் மருமகன், அவருக்கு ஈடாக இந்த உலகத்தில் யார் இருக்கிறார்கள்?”

சோகமும் கோபமும் அவளிடம் குமிழியிட்டன.

என் வீட்டிற்கு வந்தவுடன் சுவரில் இருந்த என் கணவரின் படத்தைப் பார்த்தவுடன் மீண்டும் பீறிட்டு அழுதாள். சகோதரர் வசிக்கும் மற்றொரு பாதி வீட்டில் பொம்மை அரசின் கோடுகள் போட்ட கொடி தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதை இழுத்துக் கிழித்து, சுக்குச் சுக்காக எறிந்தாள்.

வட வியத்நாமியர் வழக்கப்படி என் கணவர் மறைவை ஒட்டி காள் ஹாய் பகோடா (புத்த மதத்தினர் பிரார்த்தனை நடத்தும் இடம்) வில் ஏழுமார பிரார்த்தனைக்கு ஏற்பாடு செய்தார் என்னுடைய அம்மா.

'பகோடா'வின் வாயிலில் புத்தபிச்சுகள் கீழ்க்கண்ட அறிவிப்பை பலகையில் ஒட்டியிருந்தார்கள்.

"1964 அக்டோபர் 22ஆம் தேதி மாலை 7 மணிக்கு நகூயென் வான் ட்ராயின் ஆத்மா சாந்தியடைய பகோடாவில் நினைவாஞ்சலி நடைபெறும். புத்தரில் நம்பிக்கையுடையோர் பங்கு பெறுக!"

அந்த நிகழ்ச்சி நடப்பதற்கு முன்னதாகவே போலீசார் பகோடாவைக் கண்காணிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். யாரும் பிரார்த்தனைக்கு வரத்துணிய மாட்டார்கள் என்று அச்சப்பட்டேன். ஆனால் நான் பார்த்த பல பிரார்த்தனைகளைக் காட்டிலும். அதிகமான பேர் கற்பூரமும், மலர்களுமாக வந்து குழுமினார்கள். பகோடாவில் நடந்த பிரார்த்தனை எனக்கு அளவில்லாத சாந்தியளித்தது. ட்ராய் கொல்லப்பட்ட நாளிலிருந்து, சைகோன் நகர மக்கள், அவரைக் கொலை செய்தவர்களையும் காண் கும்பலையும் கண்டித்தும் ட்ராயின் அஞ்சா நெஞ்சத்தைப் புகழ்ந்தும் துண்டுப் பிரசுரங்கள் வெளியிட்ட வண்ணமிருந்தனர். "நகூயென் வான் ட்ராயின் நாமம் நிரந்தரம் வாழ்க!" என்ற மிகப் பெரியதொரு பதாகை போக்குவரத்து நெரிசலுள்ள இடத்தில் தெருவில் குறுக்காகக் கட்டப்பட்டிருந்ததாக என் தொழிற்சாலையில் வேலைபார்க்கும் டிரைவர் ஒருவர் சொன்னார். அக்டோபர் 16ஆம் தேதி செய்தித்தாளில் மரண தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்ட படங்கள் வெளியாகியிருந்தன. அந்தப் பத்திரிகைகளை ஹோட்டல்காரர்களும், கடைக்காரர்களும் பத்திரமாக வைத்திருந்து வாடிக்கைக்காரர்கள் படிக்கக் கேட்கும்போது கொடுத்து வந்தனர். அக்டோபர் 16ஆம் தேதி காலை, சந்தடி நிறைந்த, பென்தான் மார்க்கட் ஸ்தம்பித்து நின்றது. "இந்த வியட்காங்கிற்காக ஏன் எல்லோரும் இவ்வளவு கவலையாக இருக்கிறார்கள்" என்று போலீஸ் மேலதிகாரி கூறியதாக என்னுடைய வளர்ப்புத் தாய் திருமதி எம் பின்னல் ஒருமுறை கூறினார்கள்.

அன்று மாலை போலீஸ் காவல் இருந்தும், ஏராளமான மக்கள் பகோடாவிற்கு வந்தார்கள். நான் கவலையோடு இருப்பதைக் கண்டு என்னிடம் வந்து, திருமணம் நடந்து எவ்வளவு நாட்களாகிறது, என்னமாதிரி வேலை நான் செய்கிறேன், ட்ராயின் சொந்தக் கிராமம் எது என்பன போன்ற கேள்விகளைக் கேட்டார்கள். வயது முதிர்ந்த ஒரு

108 • ட்ரான் தின் வான்

அம்மா வந்து "இத்தகைய தைரியமான பிள்ளையைப் பெற்றவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களாக இருக்க வேண்டும்" என்று வியந்தார். பிறகு என்னிடம் "உன் கணவர் நாட்டிற்காக உயிரைவிட்டார். அவருடைய மகத்தான தியாகம் உன்னைத் துயரில் ஆழ்த்திவிட்டது. இந்தப் போலீஸ் மட்டும் வட்டம் போட்டுக்கொண்டே இல்லாவிட்டால் என் வீட்டிலேயே வந்து இருக்கும்படி கேட்டுக்கொள்வேன். நான் சொல்வதை நீ விளங்கிக் கொண்டிருப்பாய் என்று நம்புகிறேன்."

"நீங்கள் பிரார்த்தனைக்கு வந்ததற்கு மிகவும் நன்றி கூற வேண்டும். இதெல்லாம் உங்கள் அன்புதான். போலீஸ் இருப்பதனால் யாரும் வரத் துணியமாட்டார்கள் என்று அச்சப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன்" என்றேன்.

"ஆமாம், சிலர் பயப்படத்தான் செய்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் வீடுகளிலேயே பிரார்த்தனை செய்வார்கள். ஆனால் நானும் எங்கள் நண்பர்களும், மரண மேடையில் அவ்வளவு தைரியம் காட்டினாரே அப்படியிருக்க வெறுமனே நினைவாஞ்சலி பிரார்த்தனைக்குப் போய் வருவதற்கு ஏன் பயப்படவேண்டும் என்றுதான் நினைத்தோம்."

சகோதரி 'கே'யும் பிரார்த்தனைக்கு வந்திருந்தார். சில நாட்களுக்கு முன்புதான் அவர் என்னிடம் மிக மகிழ்ச்சியோடு, "ட்ராயின் விடுதலையைக் கொண்டாடும்போது நடத்தும் விருந்துக்கு என்னை அழைக்க மறந்துவிடாதே" என்று கூறியிருந்தார்.

இப்பொழுது அவர்; "இன்று மாலை சாப்பிடப்போகும் வரை எனக்குப் பிரார்த்தனை இருக்கும் செய்தி தெரியாது அதனால்தான், மலரும் கற்பூரமும் கொண்டு வரவில்லை. விடுதலைப் படை வானொலியும், ஹனாய் வானொலியும் கேட்டாயா?" என்றார்.

"என்னிடம் ரேடியோ இல்லையே. இருந்தால்கூட அந்த நிலையங்களைக் கேட்க முடியாது! அவ்வளவு போலீஸ் கெடுபிடி."

"தெற்கு வியத்தநாம் வீரர்" பட்டமும், தந்தையர் நாட்டின் வெண்கலப் பதக்கமும் ட்ராய்க்கு வழங்கப்பட்டிருப்பதாக அந்த ரேடியோவில் தெரிவித்தார்கள். கடந்த இருபது வருடகாலப் போராட்டத்தில் தென் வியத்தநாமில் இதுவரை இத்தகைய விருதுகளை யாரும் பெற்றதில்லை. இது உனக்கு மன ஆறுதலைக் கொடுக்குமில்லையா?"

"மக்களிடையே விநியோகிக்கப்பட்ட துண்டு விளம்பரங்களைப் பார்த்தேன். அவருடைய வாழ்க்கை, அவர் என்ன செய்தார்,

இப்பொழுது நீங்கள் சொன்ன பட்டங்கள் வழங்கப்பட்டது, அனைத்தும் அதில் கூறப்பட்டிருந்தன.”

‘பகோடா’வின் ஒரு மூலையில் என்னைச்சுற்றிலும் ஒரு பெருந்திரள் கூடிவிட்டது. அவரைக் கொல்வதற்கு முன்னால் என்னைப் பார்க்க அனுமதிக்காதது பற்றியும், சடலத்தைக் கூட என்னிடம் தராத கொடுமை பற்றியும் நான் அவர்களுக்கு விளக்கிச் சொன்னேன்.

அவருடைய மரண தண்டனை நிறைவேற்றம் பற்றி விவரமான செய்தி பத்திரிகையில் வெளி வந்திருக்கிறது, அதையெல்லாம் படித்திருப்பார்கள். ஆனால் இப்பொழுது தான், என்னுடைய கணவரும், அவருடைய குடும்பமும் எவ்வளவு மோசமான முறையில் நடத்தப்பட்டார்கள் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். அவர்கள் நான் கூறியதைக் கேட்டு அதிர்ச்சியடைந்தார்கள். பலர் கேவல் ஒலியோடு வெளியே சென்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

நான்காவது வாரம் ட்ராயுடைய சொந்தக் கிராமத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். என் கணவருடைய கிராமத்திற்கு நான் செல்வது அதுவே முதற்தடவை. நான் அங்கிருந்து திரும்புவதில் காலதாமதம் ஏற்பட்டால், பிரார்த்தனை நடத்துவதைக் கவனித்துக் கொள்ளச் சொல்லிவிட்டுத்தான் சென்றேன்.

“நீ விரும்பினால் எவ்வளவு நாட்கள் வேண்டுமானாலும் இருந்துவிட்டு வா. ட்ராய் தனது உயிரையே எங்களுக்காகக் கொடுத்திருக்கிறார். ஆகையால் அவருக்காக இதைச் செய்யவேண்டியது எங்கள் கடமை. நினைவாஞ்சலிப் பிரார்த்தனை நடத்துவது நம் அனைவருக்குமே கடமைதானே. ஆனால் ஒன்றே ஒன்று மட்டும் நீ செய்யவேண்டும்; நீ அங்கிருந்து வரும்போது ட்ராயினுடைய படம் ஒன்று கொண்டு வா. இங்கே ‘பகோடா’வில் அதை மாட்டி வைக்க வேண்டும். மாதத்தில் முதல் தேதியிலும், பதினைந்தாம் தேதியிலும் நாங்கள் இங்கே வந்து படத்திற்கு மலர் வைத்து, கற்பூரம் கொளுத்தி வைப்போம்” என்றனர்.

பிரார்த்தனையின் கடைசி வாரத்தன்று சரியான நேரத்தில் சைகோலுக்குத் திரும்பிவிட்டேன். அன்று என்றுமில்லாத பெருங்கூட்டம் கூடியிருந்தது. நான் ட்ராயின் கிராமத்திற்குப் போனது, அங்கு விடுதலை முன்னணிப் படையினர் என்னிடம் கூறியது எல்லாம் அவர்களுக்குக் கூறினேன். நமது விடுதலை முன்னணியினர் ட்ராயின் பெயரால் எதிரிகளை ஏராளமாக அழித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள்

110 • ட்ரான் தின் வான்

என்னையும் என் குடும்பத்தையும் புரட்சியில் பங்குகொண்டு, ட்ராய்க்குப் பெருமைதேடித் தருமாறு கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

“பகோடா’விலிருந்து இரவில் வெகுநேரம் கழித்து வெளியே வந்தேன். அப்பொழுது ஒரு சிறுமி என்னிடம் ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்தாள். சகோதரி ‘எக்ஸ்’ எழுதியிருந்தார். அதைப் பார்த்ததும் எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அவர் சிறையிலிருந்து தப்பித்து வெளியே வந்ததிலிருந்து சைகோனில்தான் இருக்கிறார் என்று தெரிந்துகொண்டேன். அவரிடம் சில உதவிகளுக்காக அவரைக் காண வேண்டுமென்று ஆவலோடிருந்தேன்.

வீட்டிற்குள் போனதும், போகாததுமாக, கதவுகளைக் கவனமாகப் பூட்டிவிட்டு, விளக்கை ஏற்றிவைத்துக் கொண்டு கடிதத்தைப் படித்தேன்.

“நான் உன்னை வந்து பார்க்கவும், உன் துக்கத்தில் பங்கு கொள்ளவும் இயலாமல் போய்விட்டது. ஆனால் உன் இதயம் துயரத்தினால் மட்டுமல்லாது, உன் கணவரைப் பற்றிய பெருமையினாலும் நிரம்பியிருக்கும் என்று அறிவேன். எங்களுக்கும் அவ்வாறுதான் உள்ளது. நம்முடைய நாடும், உலகம் முழுவதும் தலைவணங்கத் தக்க தியாகம் புரிந்த நமது தோழரைப் பற்றிப் பெருமைப்படுவோம்.

“நேற்று இரவு, ஹனாய் ரேடியோவில் கவிதை படித்ததைக் கேட்டோம். தோ ஹியூ, “முன்னேறுவோம் நாம்” என்ற கவிதை எழுதியவர், உன்னுடைய கணவரைப் பற்றி எழுதிய கவிதையைப் படித்தார். அதை நாங்கள் எழுதிக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் விரைவில் அதன் முழு வாசகமும் நமக்குக் கிடைத்து விடும் என்று நம்புகிறேன். சில மாணவர்கள் தோ ஹியூவின் கவிதைகளைச் சேகரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“எழுத்தாளர்களும். கவிஞர்களும் மிக உயர்ந்த சொற்களால் ட்ராயைப் புகழ்ந்திருக்கிறார்கள்; ‘மகத்தான இளைஞன், ஹோசிமின் யுகத்தின் ஒளிவிடும் தாரகை.’ ‘நாம் இறக்க நேரிட்டால், ட்ராயைப் போலவே இறக்க வேண்டும்’ என்று மாணவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் கூறிக்கொள்கிறார்கள். அவர்கள் தன்னுடைய நோட்டுகளில் ட்ராயின் படத்தை ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ட்ராய் பாழடைந்த சிறைக் கொட்டியிலிருந்து வெளியேறியதிலிருந்து, கடைசியாக அவர் முழங்கியது வரை சுமார் நூறு படங்களை அவர்கள் தொடர்ச்சியாகச் சேகரித்திருக்கிறார்கள்.

“அவருடைய - ஒரு சாதாரண மின்சாரத் தொழிலாளியுடைய, - வாழ்க்கை, தொழிலாளருக்கும், மாணவர்களுக்கும் கூடரும் ஒளிவிளக்காக, வழிகாட்டியாக மாறியிருக்கிறது. அவர்கள் ரகசியக் கூட்டங்கள் நடத்தி பத்திரிகையாளர்கள் எடுத்த சினிமாப் படங்களைப் போட்டுப் பார்த்திருக்கிறார்கள். பல குழுக்கள் நகரத்தின் நடுநாயகமாக ஒரு நினைவுச் சின்னத்தை நிறுவுவதில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் நீ கேள்விப்பட்டால் ஆச்சரியப்படுவாய்.

“இந்த நினைவுச் சின்னங்களில் ஒன்றை குடியரசு கால் பந்தாட்ட மைதானத்தின் வாசல் அருகிலும், மற்றொன்றை சிஹோ ஆ சிறைக்குள்ளேயும் வைத்திருக்கிறார்கள், என்பது ஆச்சரியமாக இல்லையா! நீ ட்ரையைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தபோது, சிஹோ ஆ சிறையில் எவ்வளவு கட்டுக்காவல் என்பதைப் பார்த்திருப்பாய். அந்தச் சிறைக்குள்ளேயே சில இளைஞர்கள் சென்று, ட்ரையைக் கட்டிவைத்துச் சுட்ட அதே இடத்தில் ஒரு நினைவுச் சின்னத்தை நிறுத்திவிட்டு வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் திரும்புவதற்கு முன்பு அதைப் புகைப்படமும் எடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இதைக் கேள்விப்பட்ட பலர் தங்கள் காதுகளையே நம்ப முடியவில்லை; ஒரு புரட்சி வீரனுக்கு சிஹோ ஆ சிறைக்குள் அவனைக் கொன்ற இடத்திலேயே எவ்வாறு நினைவுச்சின்னம் எழுப்ப முடியும்? ஆனால் இதனைப் போலீஸ்காரர்களே ஒப்புக்கொண்ட பிறகு யாரும் சந்தேகப்பட முடியவில்லை.

“ட்ரையைக் கொல்வதன் மூலம் புரட்சி இயக்கத்தை நிறுத்தி விடலாம் என்று எதிரிகள் எண்ணினார்கள். ஆனால் நிலைமை நேர்மாறானது என்பதை நடைமுறை நிரூபித்து விட்டது. முன்பைக் காட்டிலும் எல்லாமே சிறந்த முறையில் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. நமது குழுவின் ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் ட்ரையின் பேரால் ஆணையிட்டிருக்கிறார்கள்; அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்பாளர்களைக் கொன்று குவிப்பது என்று சபதம் ஏற்றிருக்கிறார்கள். புதியவர்களை நம்முடைய குழுவில் சேர்க்கும் இயக்கம் நடக்கிறது. இதனை ட்ரையின் மகத்தான சாதனையைக் கொண்டாடும் இயக்கமாக நடத்துகிறோம். என்னுடைய குழுவில் நீ உன் கணவரைப் பற்றிக் கூறிய வாழ்க்கை வரலாறு, அவருடைய சொல், செயல் இவை யாவும் விவாதிக்கவும், சிந்திக்கவும் செய்கிறோம்.

“அவருக்காகப் பிரார்த்தனை நடைபெறுவது குறித்து அறிந்தேன். இந்தச் சிறுமியின் மூலம் மலர்களும், கற்பூரமும் கொடுத்து, உன்னிடம் இந்தக் கடிதத்தையும் கொடுக்கும்படி அனுப்புகிறேன். திரும்பவும்

112 • ட்ரான் தின் வான்

உனக்கு நான் கூற விரும்புவதெல்லாம்: உன்னுடைய கணவரின் பெருமைக்கு ஏற்றவகையில் வாழ முயற்சி செய். என்னைப் பொறுத்தவரை என்னால் முடிந்த உதவிகள் அனைத்தையும் உனக்குச் செய்யேன். திரும்பவும் கடிதம் எழுதுவேன். அடுத்த கடிதத்தில் உனக்கு மகிழ்ச்சி யூட்டக்கூடிய சில செய்திகளை எழுதுவேன்.''

அடுத்த 25ஆம் நாள் மீண்டும் நான் என் கணவரின் கல்லறைக்குச் சென்றேன். அது எனக்கு எட்டு அல்லது ஒன்பதாவது தடவை என்று நினைக்கிறேன். எப்பொழுதும் இரண்டு போலீஸ்காரர்கள் என்னைத் தொடர்ந்து வருவார்கள்; ஆனால் அவர்களைச் சட்டை செய்வதில்லை. அங்கு மலர் வளையம் வைத்து, கற்பூரம் கொளுத்திவிட்டு, நீண்ட நேரம் அமைதியாக நான் நின்றுகொண்டிருப்பேன். அங்கு வந்திருக்கும் உளவாளிகள் மிகவும் களைத்துப்போய், பக்கத்துக் கல்லறை ஒன்றில் உட்கார்ந்து தொடர்ந்து கவனித்து வருவார்கள்.

ஆனால் அந்த வேளையில் என் மனதில் என்ன இருந்தது என்பதை அவர்களால் எப்படி அறியமுடியும்? மறுநாள் சைகோனைவிட்டு, எனது கணவர் கடைசியாக வாழ்ந்த பூமியை விட்டுச் சென்று விடுவேன். நகரத்தில் புரட்சி இயக்கத்தில், போலீஸாரின் இடைவிடாத கண்காணிப்பினால், பங்குகொள்வது மிகவும் கடினமாக விருந்தது. இறுதியில் எனது தீர்மானம் உருவாயிற்று: மறுநாள் விடுவிக்கப்பட்ட பகுதிக்குச் சென்றுவிட வேண்டியது. என் கணவருக்காகப் பழிக்குப் பழிவாங்கும் வகையில் எந்த வேலையையும் செய்யவேண்டியது. கடைசியாக நான் அவரைச் சந்தித்தபோது அவர் சொன்னவற்றையெல்லாம் செய்துமுடிக்க மௌனமாக நான் சபதம் செய்து கொண்டேன்.

''நீண்டகாலம் நாமிருவரும் பிரிக்கப்பட்டால், எந்தச் சூழ்நிலையாயிருந்தாலும் சரி, உன்னை எதிரிகள் தடைசெய்ய முடியாதபடி பார்த்துக்கொள். புரட்சியில் பங்குகொள்ளச் சகல வழிகளையும் கையாளவேண்டும்; உன் சிறைத் தோழர்களின் வழிகாட்டுதலையும், ஆணைகளையும் பின்பற்றி நடக்க வேண்டும்,''

எனக்கு நானே சொல்லிக்கொண்டேன்: ''ட்ராய்! நீ வாழ்ந்த விதமே நான் வாழ்வேன்: உன் அடிச்சுவட்டில் நானும் இறுதிவரைப் போராடுவேன்! இது உறுதி.''

(முற்றும்)

○ அண்மையில் சிலரால் பிரபலமாகப் பேசப்பட்ட நாவல் ஒன்று வாசிக்க நேர்ந்தது. இது வெளிவருவதற்கு முன்பே, இந்த நாவல் தமிழுக்குக் கட்டாயம் பெருமை சேர்க்கும் என்று வாசகர்களிடம் முன் அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கும் முயற்சி தொடங்கியிருந்தது. நாவலின் ஆசிரியர் மிகவும் தந்திரசாலி. நேர்மையை விட தந்திரங்களையே தன் முன்னேற்றத்திற்கான ஏணியாகத் திட்டமிட்டு வைத்திருப்பவர்.

○ கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினை விமர்சனம் செய்ய, கட்சியிலிருந்து வெளியேறி மனப்பிறழ்வு கொண்ட ஒருவரை முன்னிறுத்தி நாவல் உருவானதாகச் சொல்லப்படுகிறது. நினைத்துப் பார்த்தால் மிகவும் வேதனையாக இருக்கிறது! எவ்வளவோ புகழ்மிக்க முன்னுதாரணங்களுக்கிடையில் இதை ஏன் தேர்வு செய்தார்? இதற்கான விளக்கம் மிகச் சுலபமானது. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை அவதூறு செய்தல் என்பது இவருடைய முக்கிய நோக்கம்.

○ கம்யூனிஸ்ட்களின் அர்ப்பணிப்பு மேன்மையை மக்களுக்குத் தெரிவிப்பதில் தான் இந்த அவதூறுக்கான பதில் அடங்கியிருக்கிறது.

- சி.மகேந்திரன்

அலைகள்